

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALLISON
ASHLEY

BİZ
ŞİMDİ
NEYİZ?

Anlaşmaya sadık kaldıkları müddetçe yalnızca kalp ağrısından uzak sonsuz bir eğlenceyle karşı karşıyalar...

Anlaşma basit. Acil servis hemşiresi Claire Harper ve ev arkadaşı itfaiyeci Graham Scott, kırk yaşına geldiklerinde

hâlâ bekâr olurlarsa birbirlerine bir şans vereceklerdi. Menfaatlerini dikkate alarak tabii...

Claire, aşkta şansının pek yaver gitmediğini ve Graham'ın da bir yuva kurmak için acelesi olmadığını düşünerek bu anlaşmanın güvenli olduğuna karar verir. Hem de çok. Zaten aksiyon merakı söz konusuysa Graham'a gerçekten âşık olmasının imkânı yoktur. Hele ki babasının başına gelenlerden sonra...

Anlaşmanın başlayacağı tarihten çok önce işler kızışmaya başlar, çünkü Graham bir kaya tırmanışı sırasında yaralanmıştır ve iyileşmek için Claire'den yardım alması gerekir. Claire onu sağlığına kavuşturmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdır. Graham'ın yatağına taşınması ve kendisinden nefret eden küçük köpeğine katlanması gerekse bile. Ancak bu karşılıksız anlaşmanın karmaşık bir hâl almasıyla, "şimdilik" olarak verilen sözlerin "sonsuza dek" olarak değişmesini engellemek düşündükleri kadar kolay değildir.

artemis yayınları X artemis kitap @artemis yayınları

"Allison Ashley'nin imzası hâline gelen zekâsı ve cazibesi, *Biz Şimdi Neyiz*'in her sayfasında kendini belli ediyor. Graham'la Claire'in yolculuğu beni güldürdü, ağlattı ve kelimenin tam anlamıyla beni benden aldı."

-N.W. Wilder, *How to Fake It in Hollywood*'un yazarı

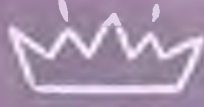
"*Biz Şimdi Neyiz*, resmen kalbimi sızlattı. Bu kitap Allison'ın *En Güzel Öpücükler* ünvanını kazanmasını garantiliyor. Kendinden geçmek isteyen herkes bu kitabı okumalı!"

-Falon Ballard, *Just My Type*'in yazarı

"*Biz Şimdi Neyiz*, elimden bırakamadığım komik, şehvetli ve keyifli bir eser. Şakalaşmaları Nora Ephron tarzı harika bir romantik komedinin gelişimini izlemek gibiydi. Claire ile Graham'ın ev arkadaşlığından sevgililiğe uzanan yolculuklarına kesinlikle bayıldım."

-Erin La Rosa, *For Butter or Worse*'ün yazarı

ALLISON ASHLEY

Müzik dinlemeyi, kahve içmeyi seven ve iki çocuk annesi olan Allison Ashley, aşk hikâyeleri tutkunudur. Kendisi bir onkoloji eczacısıdır ve günlerini hastalarına yardımcı olmaya odaklanarak geçirir. Kaçışı her zaman kitaplar olmuştur (özellikle mutluluk, aşk ve eğlence temalı kitaplar) ve sonunda kendi kitabını yazmıştır. Ashley, romantizm ve aynı zamanda komedi unsurları içeren hikayeler yazmaktan hoşlandığını dile getiriyor. Ama en önemlisi de o imrenilen sonsuza dek mutlu sonla biten kitaplar yazacağına dair okuyucularına söz veriyor.

YAYIN NO: 2521

BİZ ŞİMDİ NEYİZ

ALLISON ASHLEY

Orijinal Adı: The Roommate Pact

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan

Çeviren: Yeşim Usta

Editör: Büşra Tekin

Son Okuma: Doğa Özhrat

Kapak Tasarımı: Dilan Kaya

Ayraç Çizimi: Mihriban Nas

Sayfa Tasarımı: Emel Dilek Parlak

Düzenleme

Ny.Ozlem

1. Basım: Eylül 2024

ISBN: 978-605-304-985-2

Sertifika No: 43949

ZM

Biz Şimdi Neyiz

© 2024, ALFA Basım Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

The Roommate Pact

© 2023, Allison Ashley

Kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Harlequin Enterprises ULC ile yapılan anlaşmayla ALFA Basım Yayın Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretihane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ALLISON
ASHLEY

BİZ ŞİMDİ NEYİZ?

İngilizceden Çeviren: Yeşim Usta

ARTEMİS YAYINLARI

İlk müdahale ekibime ve ilk müdahalecilerin tüm
eşlerine, partnerlerine ve çocuklarına.

Kargaşa başladığında Claire Harper bir penisi tutuyordu. Heyecanlanacak bir şey yoktu. Uzantı seksen altı yaşında bir adama aitti, Claire ise zavallı adamın işeyebilmek için çok ihtiyaç duyduğu sondayı takan hemşireydi.

Yine de kıyamet koptuğunda insanın olmak isteyebileceği bir yer değildi.

Çekilen perdenin hemen ardında müthiş bir feryat ve güm-bürtü koptu.

Sonra ortalık sessizleşti.

Claire elindeki işi bırakamasa da görevine odaklanmakta güçlük çekerken zihni olası senaryolar arasında geziniyordu. Senaryoların bazıları yoğun bakım ve acil servis hemşiresi olarak geçirdiği altı yılın sonunda edindiği gerçek yaşam tecrübesinden, bazılarıysa onlarca yıldır izlediği *Grey's Anatomy* ve *ER* gibi dizilerden geliyordu.

İşin komiğiye en çılgın senaryolarının bazıları izlediği dizilerden değildi.

Silahlı biri mi vardı? Ya da bombalı?

Kötü bir yaralanma mıydı? Tabii ki burası acil servisti ama en tecrübeli çalışanlar bile karşılaştıkları şeye göre kısa bir şok yaşayabiliyordu.

Belki de beklenmedik bir şeydi? Tıpkı palyaço kostümü giymiş sarhoş bir adamın kapılardan tökezleyerek girdiği, güvenlik onu etkisiz hale getirene dek kayıt masasını aşır uyuşturucu ilaçların depolandığı ilaç odasının ortasına kadar geldiği zamanki gibi.

Birkaç saniye sessizlikten başka bir şey duymadı. Daha doğrusu bu göreceli bir sessizlikti. Acil servis asla tamamen sessiz olmazdı. Makineler öter, okutulan kartlar güvenli giriş kapılarını açar, telefon hiç durmaksızın çalardı. Gerçekten acil bir şey olsa, Ruthie şimdiye kadar önüne çıkan herkese avaz avaz yol tarif ediyor olurdu.

Neler oluyordu?

Claire'in hastasının gözleri biraz irileşmişti, işini bitirip adamın üzerini çarşafla örttü. "Bitti bile. Hemen dönerim."

Ana hemşire bankosuna usulca şöyle bir baktı. Önlüklü birkaç kişi karşısındaki perdeli alanlardan birinin yanında toplanmıştı. Ancak Claire bir acil müdahale arabası göremedi, acil durum alarmı da geçilmemişti.

Dışarı çıkmanın güvenli olduğundan emin bir halde muşambayı geçip sorumlu hemşire Ruthie'nin yanında durdu.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Claire.

Ruthie'nin gözleri cam gibiydi, burnunu çekerek eliyle ağzını kapattı. Sanki Claire'in konuştuğunu fark etmemiş gibi cevap vermedi.

Claire neler olduğunu daha iyi görebilmek için parmak uçlarında yükseldi. Hastane önlüğü giymiş bir kadın yatağa uzanmış

ağlıyordu ama yakından bakınca bunlar acı ya da üzüntü göz-yaşları değildi.

En azından tamamen değildi.

Adamın biri kadının yanında diz çökmüş, öne uzanıp kadının ellerinden birini iki eliyle tutmuştu. Öyle duygusal bir andı ki Claire, hastane zemininin ne denli pis olabileceğini aklının ucundan bile geçirmedi.

Adam sessizce konuşuyordu, sesi kalın ve boğuktu. Kadın inanamayarak başını sallamayı sürdürdü, eli adamın elinde alenen titriyordu.

Kadının yüzünde ve kollarında birkaç çizik vardı, adam da pek iyi görünmüyordu. Görünüşe bakılırsa acile trafik kazası sonucu getirilmişlerdi.

Cerrahlardan Dr. Hansen, usulca öne çıktı ve elini adamın sırtına koyup onunla konuşmak için eğildi. Adam başını sallayarak acele etmesi gerektiğini anlamış gibi sırtını biraz dikleştirdi.

“Durumu iyi mi?” Claire bu kez dirseğiyle Ruthie’yi dürttü.

“Kadını ameliyata götürmek üzereler. Trafik kazasından gelmişler, yan yana bölmelerdeydiler. Adam, kadının götürüleceğini duyunca yerinden fırlayıp yanına atılmış. Kendi damar yolunu falan koparmış. Az daha hasta kabul görevlisini yere düşürüp bir de medikal arabayı devirecekti.”

Vay be.

“Sevgililer miymiş?”

“Bilmiyorum.” Ruthie özlemle iç çekti. “Baksana, birbirlerine nasıl bakıyorlar.”

Kadın başını onaylarcasına sallayınca konuşmaları kesildi. Kadının gözyaşları artmaya başlamıştı, adam ayağa kalkıp onu öpmek üzere eğildi.

Kalabalık alkışlayıp ısıklık çalarken ameliyat ekibi birkaç dakika içinde kadını bir tekerlekli sandalyeyle götürdü. Adam boşalan bölmenin ortasında durup ellerini ensesinde birleştirdi, yüzünde sevgi ve endişe karışımı bir ifade vardı. Geriye doğru sendeleyip bir sandalyeye çöktü, yüzünü ellerine gömdü. O tarafa bakan ve muhtemelen hem adamla hem yeni nişanlısıyla ilgilenen hemşire Ted ona yaklaştı.

“Vay be,” diye soludu Claire. Herkes dağılırken Ruthie’yi hemşire bankosuna kadar takip etti. “Ne hikâye olacak ama?”

“Değil mi? Ölüme yakın bir deneyimden sonra acilde evlilik teklifi.”

“O kadar kötü bir kaza mıydı?”

“Sanmıyorum. Ama böylesi kulağa daha dramatik geliyor.”

“Doğru.” Claire, Ruthie’nin yanına oturdu. “Kadının feryadını işittiğimde sonda takıyordum.”

Ruthie irkildi.

“Merak etme.” Claire ellerini kaldırıp parmaklarını açtı. “Her şey yolunda.”

“Hiç şüphem yok. Bir gün dikişe ihtiyacım olursa başka kimse bana iğneyle yaklaşmasına izin vermeyeceğim.”

“Henüz bunu yapmaya yetkim yok.” Tabii bu Claire’i durdurmazdı ama teknik olarak dikiş atmak hemşirelerin uygulama alanına girmiyordu. Pratisyen hemşire olmak için aldığı son eğitimde bu beceriyi öğrenmişti, hatta yetkinlik sınavını da bir güzel geçmişti ama geçiş yapmadan önce tüm evrak işlerini tamamlamak için hastanenin kağıdı gibi yavaş çalışan akreditasyon ofisini beklemek zorunda kalmıştı.

“El altından olacak, tabii ki. Senin işin resmîleşene kadar açık yara almayı da erteleyebilirim. Ne kadar sürer?”

“İşini göreyim diye beni hızlı aramalarına eklemek istediğin için mi yoksa hemşirelik vardiyalarımı doldurman gerekeceği için mi soruyorsun?”

“İkisi de.”

“Ortopedideki pratisyen hemşire onunkinin iki ayda hallolduğunu söyledi.” Claire sınavı geçtiğini daha geçen hafta öğrenmişti, yani biraz zaman alabilirdi.

“Çok umutlanmayayım o zaman.”

Tıbbi asistanlardan biri Ruthie’yi çağırınca kadın ayağa fırladı.

Claire bilgisayar ekranını kaldırdı, programın yüklenmesini beklerken çaktırmadan arkasındaki, az önce evlenme teklifi eden adama baktı. Hâlâ sandalyede oturan adamın ifadesi biraz sersem olsa da gözlerindeki bir şey... neşeli görünüyordu. Hatta mutluydu ve bu acil serviste pek sık rastlanmayan bir duyguydu.

Claire bunun öylesine anlık, fevri bir karar olduğunu varsayabilirdi ama onları izlediği birkaç dakikada bile aralarındaki bağ aşikârdı. Duygulandı ve içine bir aciliyet hissi doldu.

Tekrar ekrana dönüp kaşlarını çatı. Kendini en son ne zaman bu kadar çaresiz hissetmişti? Duygularını o an söylemek zorunda hissetmek; kendini onda kaybettiğini, karşısındaki kişinin bilmesini sağlamak; bunu yapabilmek için her türlü engeli aşabileceğini hissetmek bir yana hiçbir erkeğe onu sevdiğini dahi söylememiştir.

Otuz bir yaşındaydı ve doğduğu ilk gün kadar bekârken bunu yapabileceğine dair umudunu yitirmeye başlıyordu.

“İçkiye ihtiyacım var.”

Claire, iki ev arkadaşıyla paylaştığı apartman dairesine adımını atar atmaz söylediği ilk şey bu olmuştu. Standart vardiyası sabah 7 ile akşam 7 arasındaydı, işlerini yerine gelen hemşireye devredip eve vardığında gün ışığı azalmaya başlamıştı bile. Midesi guruldadı. Bu, akşam yemeğinin alkolden daha önemli olduğuna dair haklı bir argümandı.

Fark edildi ve görmezden gelindi.

Graham kanepenin diğer tarafından kaşını kaldırarak ona baktı. Üzerinde gri eşofman ve tişörtten oluşan standart dinlenme üniforması vardı. Bacakları kanepa boyunca uzanıyor, bronzlaşmış kaslı kollarından biri arkaya sarkıyordu. İfadesi meraklıydı ama şaşkın değildi. Claire yoğun bakımdan acile geçtiğinden beri eve bitkin ve alkol arayarak geliyordu. Bir yandan pratisyen hemşirelik programı için ders almanın da bu konuya pek yardımcı olmamıştı hani.

Reagan koridorun sonundaki odasından başını uzattı. “Ben varım.”

Graham yerinden kalkıp kollarını başının üzerinde gerdi. “Sen üstünü değiştirirken ne var ne yok bir bakayım.”

Claire odasına ilerlerken yavaşlamasa da yürürken bakışları kısa süreliğine Graham’ın ortaya çıkan karın kaslarına kaydı. Graham’la ilişkileri tamamıyla platonikti, hep öyle olmuştu. Ne var ki, ev arkadaşının acayip iyi oluşunu Claire takdir edebiliyordu.

“İkiniz de bir kızın isteyebileceği en iyi ev arkadaşlarısınız,” diye omzunun üstünden seslendi Claire kapısını tekmeleyerek kapatmadan önce. Çabucak önlüklerini çıkartıp bir taytla eski bir erkek arkadaşından aşırıldığı gri Broncos *sweatshirt*’ünü üzerine geçirdi.

Son on yıldaki başarısız ilişkileri boyunca topladığı erkek kıyafetleriyle dolu bir çekmecesine bile vardı. Tişörtler, *sweatshirt*ler, beyzbol şapkaları... İçlerinden biri hariç hepsi Claire'den ayrılmıştı, o da zımbırtılarını geri almayı hak etmediklerini düşünmüştü.

Alt tarafı giysiydi ne de olsa.

Koridorun eski ahşap döşemesinde minik tırnakların tıktırması duyuldu. Claire yatak odasının kapısını açıp aşağı baktı.

“Gertrude.”

Yaklaşık üç kiloluk Yorkshire teriyeri, namıdiğer Graham'ın biricik evcil hayvanı, kapının eşiğine oturmuş ve kahverengi boncuk gözleriyle hesap yapar gibi dik dik ona bakıyordu.

Gertrude'a hayran olan çok fazla kişi vardı. Claire nadiren de olsa onlara eşlik ediyordu. Graham onu yürüyüşe çıkardığında veya Target'ta reyonları dolaşırken onu ceketinin altına soktuğunda yanlarından geçen herkes Gertrude'un ne kadar şirin olduğunu saçma sapan, tiz seslerle anlata anlata bitiremiyordu.

Gertrude, Graham etraftayken gerçekten de mükemmel bir evcil hayvan gibi davranıyordu. Minik, şirin ve sevecen... Böyle bir yüzü varken zaten tatlı ve sevecen olmalıydı, öyle değil mi?

Değil.

Graham'ın, Claire ve Reagan'la bu daireye taşınmasının üzerinden yirmi dört saat bile geçmeden (başta eksik olan o ev arkadaşının yerini doldurmak için harika bir çözüm gibi görünmüştü) Gertrude gerçek kişiliğini ortaya koymuştu.

Sahiplenici, sürekli ilgi bekleyen, despot küçük bir orospuydu.

Claire'in, Gertrude'un yanında Graham'a ilk dokunuşunda (alaycı bir şey söyleyen Graham'ın omzuna dostane ama fazlasıyla hak edilmiş bir yumruk indirmişti), Gertrude keçileri kaçırmıştı.

Sanki Graham gibi 1.80'den uzun, atletik bir adamın kendisini savunmak için minyatür, manyak bir köpeğe ihtiyacı varmış gibi...

Reagan nasıl olduysa zamanla küçük teröristin gardını düşürmeyi başarmıştı. Ama Claire başaramamıştı.

Gertrude ondan nefret ediyordu ve bu duygu karşılıklıydı.

Claire bir gözünü köpekten ayırmadan saçlarını atkuyruğu yapıp bileğindeki tokayla tutturdu. Eşiğe bir adım daha yaklaşp ellerini kalçalarına koydu, boks ringinde rakibiyle göz göze geliyormuşçasına çenesini biraz yukarı kaldırdı.

“Ne yaptığının farkındayım, G.”

Gertrude gözünü bile kırpmadı. Parlak pembe tasmaındaki isimlik, koridordaki ışığı yansıtıyordu. Saldırıya geçmeden önce Claire'i kör etme çabasıydı muhtemelen.

“Senden korkmuyorum.” Claire kenara kayıp hırlayan köpeğin etrafından dolaştı. “Dişlerini bir yastığa daha geçirirsen Graham'ı evden atarım.”

Claire mutfığa girerken, “Yine köpeği mi tehdit ediyorsun?” diye sordu Reagan. Graham genelde oturdukları verandaya geçmiş olmalıydı.

“Dolaylı yoldan.” Ön kapıya doğru ilerlediler. “Bana nasıl baktığını görüyor musun?”

“Malum, ona pek nazik davranmıyorsun.”

“O başlattı.”

Claire kapıyı açıp Reagan'ı dışarıya kadar takip etti. Graham sallanan sandalyedeydi, Claire'in birkaç haftalık mızırdanmalarının ardından nihayet kurduğu veranda salıncağını kızlara bırakmıştı.

Claire bunu kendisi de yapabilir miydi? Evet.

Yani muhtemelen.

Yapması için Graham'ın başının etini yemek daha mı kolaydı? Ona da evet.

Hiçbir surette aciz bir kadın değildi, yine de arada sırada etrafta bir erkeğin olması güzel oluyordu.

Üçlü hemen hemen bir yıldır ev arkadaşıydı. Claire birkaç yıl en yakın arkadaşı Mia'yla bu dairede yaşamış, bir yıldan biraz uzun bir süre önce de Denver'daki fahiş kiranın bir kısmını paylaşmak üzere üçüncü bir kişi eklemeye karar vermişlerdi. Kalacak yer arayan yüksek lisans öğrencisi Reagan'la tanışmışlar, ilk ay her şey yolunda gitmişti.

Sonra Mia evlenip taşınınca, Claire'le Reagan da yerine birini aramaya başlamıştı. Claire, Graham'la yıllardır arkadaş olmasına rağmen Graham kalacak yeni bir yere ihtiyacı olduğunu dile getirene kadar bir erkekten yanına taşınmasını istemeyi düşünmemişti. Bu anlaşmayı kabul ettiğinde birkaç kadeh içmişti tabii ama iyi de sonuçlanmıştı.

Evin sıcaklığı ve iblis teriyeri yüzünden sürekli kavga etmelerine rağmen Graham, acayip iyi bir ev arkadaşıydı.

Hatta Claire bunları düşünürken dışarıdan getirdiği bir şişe şarabı iki dil peyniriyle Claire'e uzattı.

“Yanımdan geçerken karnının guruldadığını duydum,” dedi sessizce. “Gününün ne derece kötü geçtiğinden de emin olamadım.”

Meali: *Bu gece ne kadar içeceğini bilmiyorum.*

Graham biranın kapağını açarken Reagan şarap şişesini alıp iki kadeh doldurdu. Birini Claire'e uzattı. “Tamam. Silahlandım, dinlemeye hazırım. İşte ne oldu?”

Claire konuşmadan önce derin bir nefes ve şarabından büyük bir yudum aldı. “Bir evlilik teklifine tanık oldum.”

Graham derin bir nefes aldı. “Siktir, iyi misin?”

Claire ona dik dik baktı. “Kapa çeneni.”

“Ciddiyim.” Öyle de görünüyordu. “Travmatik bir şey.”

Reagan şarap şişesini verandaya bırakmak üzere eğildi, kadehini elinde tutuyordu. “Acil serviste evlilik teklif mi? Çalışan falan mıydı?”

“Hayır. İki hastaydı. Kazadan yeni çıkmış, epey hırpalanmışlardı. Kadın ameliyata girmek üzereydi, adam da... inanılmaz, ani, duygusal bir evlenme teklifi yaptı. Sanki kızın bundan sağ çıkamama ihtimalini düşünmüş ve ona nasıl hissettiğini söylemeden bir saniye daha geçirmek istemiyormuş gibi.”

Reagan’ın gözleri irileşmişti. “Bu hikâye kadının öldüğünü söylemenle biterse yemin ederim—”

“Kadın iyi.”

Reagan avucunu kalbine bastırarak bir nefes verdi. “Güzel. Sonra ne oldu?”

“Bu kadar.”

Graham birasından büyük bir yudum aldı, evlilik ya da nişanla ilgili herhangi bir konuda yorum yapamayacak kadar sarılmıştı besbelli.

Reagan kadehinin üzerinden Claire’e bakıp dudaklarını бүktü. “Yani ben verandada şarap içmeye her zaman varım, bu gece hava da mükemmel. Ama tüm bunlara gerek var mıydı sahi?”

Claire iç çekti. “Anlamıyorsun. Sen hâlâ gençsin.”

“Yirmi beş yaşındayım,” diye savundu Reagan kendini.

Claire (otuz bir) ona dik dik baktı, Graham (otuz altı) da boğulur gibi bir sesi çıkardı.

“Daha bebeksin,” dedi Claire. “Ben otuz bir yaşındayım ve bekârım, hiç umudum yok. Nereye baksam insanlar nişanlanıyor ya da evleniyor. Bu olay sadece... Bilmiyorum. Böyle bir şeye yakın bile olmadığımı hatırlattı.”

“Neyse ki anlaşmamız var,” dedi Graham.

“Ne?” dedi Claire. “Anlaşma mı?” diye sordu Reagan aynı anda.

Graham, Claire’in şaka yapıp yapmadığından emin olamıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. “Şu *yedek* planımız. Hatırladın mı? Kırk yaşında hâlâ bekârsak birbirimizle evlenecektik?”

Claire güldü. “Bunu gerçekten yapmayacağız.”

Graham doğruldu. “Ne?”

Claire gözlerini kısarak ona baktı. “Sen ciddi misin? Seninle gerçekten evlenmeyeceğim.”

“Tamamen ciddiyim,” dedi. “Anlaşmamıza bel bağlamıştım. Plan falan yaptım.”

“Ne planı?”

“Kırkıma gelip seninle evlenene kadar ciddi ilişkilerden kaçınmayı planlıyorum.”

Claire alayla kahkaha attı. “Hayatın boyunca ciddi ilişkilerden kaçındın zaten.”

“Bunun konuyla ne alakası var?”

Reagan elini salladı. “Biri bana neler döndüğünü söyleyebilir mi?”

Claire bakışlarını Graham’ın şaşkın ve kendine özgü oyunbazlığını barındıran ifadesinden çekip Reagan’a sabırsızca baktı. “Geçen yıl arkadaşlarla dışarıdaydık, herkese birbirimizin yedeği olup kırk yaşında hâlâ bekârsak birbirimizle evlenmeyi teklif ettim. Sonuç olarak Graham’a kaldım.”

Graham öne eğilip boğazını temizledi. “Beni *seçtin* demek istiyorsun.”

Claire, o hiç konuşmamış gibi devam etti. “Bu konuyu Mia’yla Noah’nın akıllarını başına toplayıp birbirlerini ne kadar istediklerinin farkına varmalarını umarak açtım sade-

ce. İşe de yaradı. Birkaç hafta sonra evlendiler. Yine de bu numarayı sürdürdüğüm esnada Graham yedeğim oluverdi.” *Yedek* derken elleriyle tırnak işareti yapmıştı, çünkü bu gerçek değildi.

En azından zihninde değildi. Graham bunca zaman buna inanmış mıydı gerçekten?

“Sen *oluverdi* diyorsun, bense *kutsanacağım* diyorum.”

“Benimle gerçekten evlenmek istemene imkân yok.”

“Öyle bir evlenirim ki. Kendine hiç bakıyor musun?”

Claire burun kıvrırken Reagan, “Ayy,” dedi.

Lüzumsuz iltifatlar onu bir yere götürmezdi. “Böyle bir şey olmayacak, Graham.”

Graham dudaklarını büzüp kaşlarını çatarak uzun süre ona baktı. Claire’in ne kadar ciddi olduğunu ölçüyor gibiydi, sonra teslim olarak omuzlarını düşürdü. “Peki.”

“Hem neden anlamayı sürdürmeye çalışıyorsun? Evlenmek istemiyorsun ki.”

“Bu farklı bir durum. İkimiz de bunun kolaylık sağlayacağı-nın farkındayız, fazlasına gerek yok. Vergi avantajlarından faydalanmaya, ev işlerini biriyle paylaşmaya karşı değilim. Ben verandadaki salıncakları kurarım, sen arabaları yıkarsın. Karşılıklı kazanç gibi.”

Kulağa hoş geliyordu ama Claire evlilikten yalnızca bunları beklemiyordu.

Daha Claire bir şey söylemeden Reagan tekrar konuştu, sesi garip biçimde düşünceli geliyordu. “Biliyor musun, o kadar da kötü bir fikir değil.”

Claire yan gözle ona baktı. “Ne değil?”

“Seninle Graham. Yıllardır arkadaşsınız. Şimdi düşünüyorum da aslında birbirinize gerçekten benziyorsunuz.”

Arkasına yaslanan Graham'ın yüz hatlarına bir merak ifadesi yerleşmişti, görünüşe göre bu saçma konuşmayı teşvik etmeye niyetliydi. "Nasıl yani?"

"İkiniz de eğlencelisiniz elbette." dedi Reagan. "Ama bundan da öte dışa dönük ve dik başlısınız. Çalışkan ve iradelisiniz. İkinizin de insanlara yardım ettiği ama stresli ve garip saatleri olan işleri var. Aslında gayet uyumlu olduğunuzu düşünüyorum. Hiç değilse birbirinizi anlarsınız."

"Dik başlı, iradeli, stresli iş ve garip saatler mi? Erkeklerin beni terk etmesine neden olan her şeyi sıraladın," diye mırıldandı Claire kadehine doğru.

"Senin çıktığın erkekler budala," dedi Graham. "Bunlar sende en sevdiğim şeyler."

Claire'in bakışları onun yüzüne çevrildi. "Sahiden mi?"

"Elbette. Yani işinin seni strese sokmasını sevmiyorum tabii ama yaptığın şeye hayranım."

Claire gülümsedi, kendini biraz daha iyi hissediyordu. "Pekâlâ. Teşekkür ederim."

"Şimdi, benimle evlenir misin?"

"Tabii ki hayır."

"Niye?"

Reagan, dirseğiyle Claire'in kaburgalarını dürttü. "Yakışıklı herif ama."

Graham'ın koltukları kabardı.

Haklıydılar. Graham tuhaf bir şekilde çekiciydi. Uzun boylu ve aşırıya kaçmayacak kadar kaslıydı. Birazcık uzun bıraktığı kalın telli, dalgalı siyah saçları ve her nasılsa hem atılgan hem oyunbaz bir görünümü vardı. Kibar, koyu renk gözleri güvenilirlikten dem vuran türdendi ama içinde sevimli bir haylazlık kıvılcımı da barındırıyorlardı. Ama en önemlisi, onu öne çıkaran

gölümsemesiydi. Gülümsediğinde, gerçekten gülümsediğinde, Claire içinde bir sıcaklığın filizlendiğini hissediyordu. O anlarda gözlerini tıpkı gökyüzünden kayan bir yıldızdan ayıramayacağı gibi Graham'dan ayırması da imkânsız oluyordu.

Ancak fiziksel çekim, koca potansiyeli söz konusu olduğunda göz önünde bulundurulmuş unsurlardan yalnızca biriydi. Diğer pek çok unsurun yanı sıra bir diğer önemli unsur da erkeğin ilgisi ve kendini adamaya istekli olmasıydı.

Muhtemelen belden aşağı bir soru olacaktı ama Claire başka bir çıkış yolu göremiyordu. “Hiç ciddi bir ilişkin oldu mu, Graham?”

Graham bacak bacak üstüne attı. “Cevabı biliyorsun.”

“Bu yola girmekte direten sensin ve Reagan seni benim kadar tanımıyor. Soruya cevap ver.”

“Hayır.”

“Peki, neden?”

“Çünkü evlenilecek biri değilim. Bunu ben söylemiyorum, onlar söylüyor. Ama haksız değiller, ben de hep aynı fikirde oldum. Bu yüzden rahatsız olmuyorum.” Sesi sakindi ama gözlerindeki kıvılcım bir parça sönmüştü. “Ama bilmiyorum, seninle gayet iyi anlaştığımızı sanıyordum. Yaşlandığımızda benimle takılmak yerine tamamen yalnız olmayı seçeceğini düşünmemiştim.”

Graham bakışlarını sokağa doğru çevirince Claire’in midelerini huzursuz bir bulantı sardı. Graham’ın evlenilecek biri olmadığını kanıtlamak istemişti ve hep işler ciddiye bindiğinde ilişkilerden çekilen kişinin o olduğunu düşünmüştü. Arkadaş, ev arkadaşı ya da birinin müstakbel eşi olarak doğuştan yetersiz olduğunu ima etmek istememişti.

Reagan sessizliğini korudu, şarap kadehine bakıyordu.

Salıncakta sallanan Claire, ani huzursuzluğunu hafifletecek bir şeyler bulmak için çırpınıyordu. Evlilik onun için büyük bir meseleydi, bu kadar gelişigüzel olmasını hayal bile edemiyordu.

Ama...

“Belki başka bir anlaşma yapabiliriz,” deyiverdiği an elini kendi ağzına çarpmak istedi.

Graham başını çevirdi. “Ne?”

Siktir. Garip sessizlikleri konuşarak doldurmaması gerektiğini biliyordu, başını böyle hep belaya sokuyordu. İrileşen gözlerini Reagan’a çevirdi ama ev arkadaşı hiçbir yardımda bulunmadı. Reagan sadece, *Nereye varmaya çalışıyorsun?* diyen irileşmiş gözleri ve kaldırdığı kaşıyla ona bakıyordu.

İyi bir soruydu. *Nereye varmaya çalışıyordu?*

Kendisinin filtrelenmemiş versiyonu belli ki seksi kastetmişti. Ne gariptir ki bu fikir, ağzı mühürlü muhatabının dehşete kapılmasına sebep olmamıştı.

“Anlatsana,” dedi Graham ağır ağır. Saniyeler önceki huzursuzluğundan eser kalmamıştı. Claire öyle hayal etmiş de olabilirdi. “Ne tür bir anlaşma, Claire?”

Claire burnunu kırıstırıp ensesini ovdu. *Utanmana gerek yok. Sen yetişkin bir kadınsın, o da çekici bir adam.* “Şey, düşünüyordum da... Anlaşma olsun ya da olmasın, evlenecek tipte biri değilsin. Neden bana uygun olmadığına dair birçok sebep sayabilirim. Ama şeyin faydalarını tartışmaya açık olabilirim...”

“Seksin mi?” diye tamamladı Graham.

Reagan’ın sesi, Claire’in omzunun üstünden yükseldi. “Gitmeli miyim?”

Graham bir çırpıda, “Hayır,” dedi. “Bunun için tanığa ihtiyacım var galiba.”

Reagan olduğu yerde beklerken Graham beklentiyle tek kaşını kaldırdı.

“Evet. Şey, seks.” Claire beceriksizliğini gizlemek umuduyla sesini güçlü tutmak istese de sesi yüksek ve tiz çıkıvermişti. “Kırk yaşında hâlâ bekâr olursak... Arada bir takılmak benim için sorun olmaz. Malum, arzuyu bastırmak için. O vakitler, barda erkek tavlamakta bu kadar başarılı olacağımı sanmıyorum.”

“Kırk yaşında hâlâ fıstık gibi olacağın için son söylediğine karşı çıkardım ama bu varsayım işime gelir. O yüzden karşı çıkmayacağım.”

“Buna hazırsın yani?” Graham sırtınca Claire dudaklarını büzdü, aralarındaki bu tanıdık rekabet ayaklarını yere daha sağlam basmasını sağlıyordu. “Kelime oyunu yapmıyorum.”

Graham’ın gözleri parlıyordu. “Tabii. Zaten neden bekliyoruz ki?” Şişesini yere bıraktı, ellerini bir kez çırpıp ayağa kalktı. “Reagan, müsaade edersen”

“Otur,” diye buyurdu Claire. “Anlaşmanın şartları hâlâ geçerli. Kırk dedik.”

Graham suratını asarak oturdu. “Ben kırkıma basınca mı, yoksa sen basınca mı?”

Graham’ın hedef yaşına sadece dört yıl kalmıştı. Ama Claire otuz beşine geldiğinde hâlâ hayatının aşkını bulamamış olursa... muhtemelen arada birkaç geceyi Graham’la geçirmeye razı olurdu. “Sen.”

Graham’ın çenesindeki kas seğirdi, bir saniyeliğine sadece Claire’e baktı. Reagan’ın bakışları altında Claire’in ensesi yanıyordu.

“Reagan, duyuyor musun?” Sağ elini uzattı. “El sıkışmak yeterli mi, yazıya dökmeli miyiz?”

Claire gözlerini devirip onun güçlü elini sıkmak üzere uzandı. Elini çekmek istediğinde Graham daha da sıktı.

“Reagan! Fotoğraflı kanıt,” diye bağırdı Graham hepsi orada olmasına rağmen. Ardından, “Lütfen,” diye ekledi.

Reagan ayağa kalkıp kadehini verandanın korkuluğuna koydu ve elindeki telefonun kamerasını açıp Graham ile Claire’in kenetlenmiş ellerine doğrultmak üzere pozisyon aldı.

“Birkaç tane çekeceğim,” deyip ekrana baktı, tatmin edici çekimler yaptıktan sonra elini indirdi. “Vay be. Bunun nereye varacağını görmek için can atıyorum.”

Claire, Graham’ın elini bıraktı. “Varacağından çok da emin olma. Yarın müstakbel kocamla tanışabilirim, böylece anlaşma boşa çıkar.”

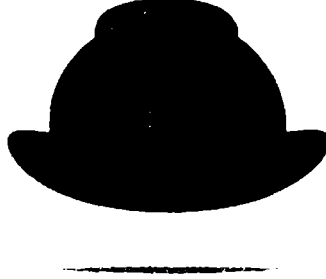
“Ya da onunla hiç tanışmazsın,” dedi Graham. “Belki de birlikte yaşlarız. Düşünüyorum da bu, orijinal fikirden daha da iyi. Ömürlük seks arkadaşı.”

Claire inledi. “Ah, olamaz.” Ne yapmıştı böyle? “Anlaşmayı geri alabilir miyim?”

Graham’la Reagan eş zamanlı cevap verdiler.

“Olmaz.”

2

Graham Scott, hayatını en az ayda bir riske atmaya özen gösterirdi.

Bunlar tamamen uçuk şeyler değildi. Öyle her hafta sonu yüksekten atlama, ip te yürüme gibi şeyler yapmıyordu tabii. Onun tarzı daha çok kaya tırmanışı, dağ bisikleti ve kayaktı. En zorlu rotalara daima hazırdı ve sert hava koşullarının onu alıkoymasına nadiren izin verirdi.

Sekizinci sınıftan sonraki yaz, serüven hevesinin peşinden koşmaya başlamış ve hiç durmamıştı. Bu adrenalin patlaması hiç eskimemiş, birkaç kez işleri fazla ileri götürüp kendini yaralamış olması da şevkini kırmamıştı. Aksine, onu daha da hırslandırmıştı.

İtfaiyeci olmasının nedeni aksiyon sevdası değildi ama bu da kesinlikle ilgisini çekmesini sağlamıştı. Bu olasılık aklına gelmeden önce, bir dağ macerası şirketinde tırmanış veya *rafting* rehberi olmak dışında gerçekten keyif alacağı bir kariyer bulamayacağından endişe ediyordu. Amatör turistlerle uğraşmak da çok çabuk sıkıcı bir hâl alabilirdi.

Vücudunu zorlayıp sadece seçkin bir azınlığın yapabileceği şeyleri yapmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Eldorado Kanyonu bugün olduğu gibi sık sık diğer dağcılarla dolu olsa da hâlâ nüfusun küçük bir yüzdesini oluşturuyorlardı. Burası Kolorado'ydu, Amerika Birleşik Devletleri'nin en aktif nüfuslu eyaletlerinden biriydi.

Burada kendi gibi insanlarla beraberdi.

Kanyondaki en sevdiği rotalardan biri olan Vertigo'nun tepesine doğru kendini çeken Graham, en yakın arkadaşı Noah'nın gülümseyen yüzüyle karşılaştı.

“İyi tırmanıştı, dostum.”

“Seninki de öyle.” Graham tepeye çıktıktan sonra kollarını iki yana salladı. Kaslarındaki yorgunluk, kollarını normalden fazla kullandığını gösteriyordu. En önemlisi ayak hareketleriydi, vücudunun üst kısmına bel bağlamaması gerektiğini biliyordu. Ama dördüncü meyildeki çıkıntıyla başka seçeneği kalmamıştı.

Sırtını duvara dayayıp yeşil ağaçlarla bezeli kanyonun ötesine uzanan kırmızı-sarı kaya oluşumlarına baktı. “Bu manzaradan hiç bıkmayacağım.”

Noah tebeşirli avucunu çıkıntıya bastırdı. “Acaba kaç kişi tam bu noktada durmuştur?”

Graham kemerine sıkıştırdığı suyu çıkarıp bir yudum alarak başını iki yana salladı. “Bilmem. Onlardan biri olduğum için mutluyum sadece.”

Noah cevap vermedi, bu pek de alışılmadık değildi. Graham'ın tanıyıp tanıyabileceği en sessiz ve gözlemci insandı.

Graham zirvede sık sık yaptığı gibi Noah'nın vefat eden ağabeyi Nathan'ı düşündü, onun da burada olmasını isterdi. Graham ilk önce onunla tanışmıştı. Nathan'la Graham aynı

yaşıyordu, CU'daki¹ ilk yıllarında oryantasyonda tanışıp kaya tırmanışına olan sevgileri sayesinde bağ kurduktan sonra hızla arkadaş olmuşlardı. Graham, kısa süre sonra Nathan'ın kardeşi Noah ile tanışmış, üçü birlikte sık sık dağ seferlerine çıkmışlardı. Nathan'ın hayatını kaybettiği trafik kazasından sonra Noah'yla Graham'ın dostluğu, çalkantılı birkaç yıl boyunca değişmeyen tek şey olarak kalmıştı.

Graham bunu soramazdı ama Noah'nın da kardeşini düşündüğüne bahse girebilirdi.

Graham bir şeylerin üzerinde fazla duran birisi değildi, bu yüzden bir an durakladıktan sonra zihnini temizledi. Yine de Noah'ya ihtiyacı olan zamanı tanımak istiyordu. Sessizce durup doğanın sesini dinledi. Sağlam zemine inmeden önce bedenlerinin nefes almasına izin verdiler. Birkaç dakika sonra Graham, başını Noah'ya eğdi, kaskı öne kayıyordu. "Aşağı inip temizlendikten sonra birer biraya ne dersin?"

"Mia da gelebilir mi?"

Graham, arkadaşı başka biriyle evlenmiş olsa homurdanır, erkek erkeğe bir gece geçirmek için directmeye çalışırdı. Ama Mia'ya tapıyordu, hayır derse Noah da gelmezdi. "Ona kapımızın her zaman açık olduğunu biliyorsun, adamım."

Noah ipini toplayarak başını salladı. "Hadi o zaman."

"Destek lazım mı?" diye sordu Noah, Graham'ın kaburgalarına hafifçe dirseğini geçirirken.

1 Kolorado Üniversitesi -ed.n.

Graham birasından bir yudum alıp homurdandı. “Lütfen. Yardımın olmadan da bir kadın bulabilirim.” Zengin okullardan birinde fakir bir çocuk olduğu, kızların onu zaman ayırmaya değer bulmadığı ilk gençlik yıllarından bu yana çok yol katetmişti. Bugünlerdeyse günü kapatırken yatağında bir kadın istiyorsa kendisine eşlik etmeye istekli birini bulabiliyordu. “Ayrıca parmağındaki alyansın yarardan çok zarar getireceğini düşünüyorum.”

“İnsan öyle düşünür, değil mi?” dedi Mia adeta homurdanarak. “Ama bu, dün Starbucks’taki baristanın Noah’yı süzmesine engel olmadı.”

Noah kıkırdayıp Mia’nın saçlarına bir öpücük kondurdu. Kızın kulağına kızarmasına neden olan bir şey fısıldadığı sırada Graham gülümseyerek başını çevirdi.

Loş odada gezinen gözlerine sarı kıvrıkcık saçlı bir kadın ilişti. Claire’in, attığı mesajı görüp onlara katılmaya karar verdiğini düşünerek keyfi yerine geldi. Ancak kadın arkasını dönünce çekici ama tanıdık olmayan bir yüz ortaya çıktı. Graham’ın heyecanı, sönmüş alev gibi duman olup uçtu.

Noah ile Mia’yı seviyor, onlarla vakit geçirmekten keyif alıyordu ama onlar içine kapanık bir çiftti. Barda oturmaktan, alışıldığı üzere sipariş ettikleri tek birayı yavaşça yudumlamaktan, konuşurken insanları izlemekten müthiş keyif alıyorlardı. Öte yandan Claire, fondip yapmak ve kaba espriler döndürmek ya da yakınlarında oturan insanların onlara ters ters bakmasına neden olacak yüksek kahkahalar atmak konusunda Graham’a uyuyordu. Claire bilyardoya ve dansa hep hazırды, Graham da... Tüm ekip bir aradayken Graham daha çok eğleniyordu.

Burada sessizce, dikkat çekmeden hoşnut bir tavırla oturmak ona böyle şeyleri kasten yaptığı günleri fazlaca anımsatıyordu.

Çok uzun zamandır görünmez olma ihtiyacı hissetmemişti, o tavrına dönmeye hiç de niyeti yoktu.

Sabah tırmanışa gittiği sırada Claire uyuyordu. Demek ki bugün çalışmıyordu. Ne var ki Graham duş almak için gittiğinde evde yoktu, barda buluşmayla ilgili mesajına da cevap vermemişti.

Bu gece neyin peşindeydi? Mia, Claire'in en yakın arkadaşlarından; muhtemelen o biliyordu.

“Bugün Claire’le konuştun mu?” diye sordu Graham.

“Evet. Birkaç saat önce beni aradı, randevusunda ne giyeceğine kafayı takmıştı.”

Graham'ın kaşları havaya kalktı. “Randevu mu?”

“Evet. İş yerinden biri dışarı davet etmiş.”

Graham mırıldanarak birasını yudumladı. Claire'in biriyle çıkması onu rahatsız etmiyordu ama ona söylememiş olmasına biraz şaşırmıştı, hem de geçen hafta verandada yaptıkları konuşmadan sonra. Hatta eskiden flörtleşme işlerinde birbirlerine yardım ederlerdi.

Genellikle böyle bir gecede durdurulamaz olurlardı. Graham onu, kötü olduklarını düşündüğü erkeklerden uzak tutuyordu ve Claire, dört yıl önce hâlâ annesiyle yaşayan bir adam yüzünden başından geçenlerden sonra Graham'ın sezgilerine itibar ediyordu. Claire de eğlenceli, kolay iletişim kurulabilir kadınları gözüne kestiriyordu. Harika bir sistem kurmuşlardı, ne yapıp edip çift olmadıklarını en baştan belli ediyor, ilgilenen kişilerin onlara yaklaşma konusundaki tereddütlerini siliyorlardı.

Mia'nın sesi Graham'ı düşüncelerinden uzaklaştırdı. “Bir kadından desteğe ne dersin?”

“Pardon?”

“Noah’nın desteğini istemiyorsun ama Claire’le birlikte çok ilgi çekiyor gibisiniz. Kız kardeşin gibi davranabilirim. Onlara böbrek nakli olduğumdan ve harika, müşfik kardeşimin benimle nasıl ilgilendiğinden bahsederim Ah! Böbreği senin bağışladığını söylememi ister misin?”

Graham gözlerini kırptı. “Ah, sanmıyorum”

“Birbirimize benziyoruz aslında,” dedi Mia siyah saçlarından bir tutamı kaldırarak. “Bizi kardeş sanabilirler.”

Noah kıs kıs gülerken Graham avucunu çenesinde gezdirdi. “Sağ ol. Ama böyle iyiyim. Bu gece birini aramıyorum.”

Mia kaşlarını çatı. “Neden ki? Burada bir sürü kadın var.”

Noah bir kez daha onun kulağına fısıldayınca Mia gülümseyerek ona yaslandı. Bir kez daha böyle bir şey yaparlarcı Graham yerini değiştirecekti. Mutlu olmalarına seviniyordu tabii ama buna bir yere kadar dayanabilirdi.

“Noah’yla bugün çok yorulduk. Bu gece biraz rahatlamak istiyorum,” diye yalan söyledi Graham. Eğlenemeyecek kadar yorgun değildi ama genelde eğlendiği kişi burada yoktu.

Bir saat daha kaldıktan sonra ayrıldılar, Graham apartmana yaklaşıp garaj yoluna dönmeye hazırlanırken verandadaki bir hareketlilik dikkatini çekti.

Claire bir adamla orada duruyordu. Tepelerindeki ışık, omuzlarına yumuşak sarı bir parıltı yayıyordu. Görünüşe göre adam randevu sonrasında Claire’i eve bırakmıştı. Claire varını yoğunu ortaya koymuş, en güzel elbiselerinden ve topuklularından birini giymişti. Standart iş ve ev üniformaları sırasıyla önlük ve tişörtle tayttan oluşan bir kız için elbise hakikaten büyük meziyetti.

Bölmek istemeyen Graham, aracını garaj yoluna sokmayıp sanki komşuymuş gibi hemen ilerideki sokağa park etti. Arabayı

park edip motoru çalışır hâlde bırakarak dikiz aynasına baktı. Claire'in sırtı ona dönüktü, Graham'ın tanımadığı adam da apaçık görünüyordu. Uzun boylu, sırık gibiydi; açık renk kıvrıcık saçları vardı. Gözlükleri gözlerini çerçeveliyordu ve Claire'e biraz utangaç bir ifadeyle gülümsüyordu. Claire ellerini adamın omuzlarına koydu, adam da hafifçe öne eğildi ama sonra birden ne yapması gerektiğinden emin olamamış gibi durakladı.

Graham irkildi. Bu feci garipti.

Claire'in flörtü yaklaşp bir elini kızın beline uzattı, Graham'a kalsa adamın eli Claire'in belinden çok sırtında gibiydi. Ardından onu öptü. İki saniye kadar sürdükten sonra ayrıldılar.

Graham başını iki yana salladı. Bir kadın öpülmeye değiyorsa inanç ve amaçla öpülmeliydi.

Adam bir şeyler söylerken aşırı coşkulu el hareketleri yapıyordu. Arabasına giden merdivenlerden sekerek inmeden önce başını salladı, gelmiş geçmiş en acınası iyi geceler öpücüğünden ötürü hâinden fazlasıyla memnun görünüyordu.

Graham arabasını çevirip her zamanki yerine çekmeden önce adam sokağın sonuna gelene kadar bekledi.

İçeri girdiğinde Gertrude hemen koltuktan fırlayıp kuyruğunu sallayarak onu karşıladı. Graham onu tek eliyle kaldırmak üzere eğildi ve tüylü başının tepesine bir öpücük kondurup, "Nasılmış benim kızım?" diye mırıldandı. O da ellerinde kıpırdanarak yüzünü yalayp ayaklarıyla göğsüne vurmaya başladı. Ardından Graham onu yere bıraktı.

Claire elinde bir bardak suyla mutfakta dikiliyordu.

Graham'a yaklaşp tezgâha yaslanırken Claire ona bakıyordu. "Gördüğünü biliyorum—"

"Bu gece neden dışarı çıkmadığını şimdi anladım. *Napoleon Dynamite* ile randevun varmış."

“Ona benze” Durdu, bardağını bırakıp kollarını indirdi. “Kahretsin.”

Graham kıkırdadı. “Nasıldı peki?”

“Güzeldi.”

“Güzel mi?”

Omzunu silkti. “Evet.”

“Peki, o öpücük?”

Claire gözlerini kaçırdı. “Güzeldi. İlk öpücükler hep biraz garip olur.”

“Olmak zorunda değil.”

Dudaklarını büzen Claire’in kaşları havalandı. “Tüm öpücüklerinin tam isabet olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Kimse o kadar iyi değildir.”

“Hayır, haklısın. Bazıları berbat. Ama doğru kişiyle, doğru andaki ilk öpücük gayet muhteşem olabilir.”

Claire bundan şüpheleniyor gibiydi. Graham ona bakarken başını eğdi. “Cidden aklını başından alan bir ilk öpücüğün olmadı mı?”

“Olmadı sanırım,” dedi Claire hayal kırıklığına uğramış bir sesle. “Muhtemelen benim yüzümden. Kafam karışıyor, odaklanamıyorum.”

Graham kaşlarını çattı. “Belki de öpüştüğün erkekler yüzündendir. Bir kadını öptüğümde, bununla yaptıklarım dışında hiçbir şeyi düşünmesi mümkün olmaz.” Bahsettiği şeyi belirtmek için kendi dudaklarına hafifçe vurduğunda Claire’in bakışları onun parmağını takip etti. Graham sırtıttı. “Ya da... Başka bir şeyi düşünür. Malum, duruma göre değişir.”

Claire gözlerini devirdi. “Kibirli bir pislik gibi konuştuğunun farkında mısın?”

“Belki,” diye kabul etti Graham, Claire’in gözlerindeki o meydan okuma kıvılcımının tadını çıkarıyordu. “Sözümün arkasında durabiliyorsam ne olmuş?”

“İyi öpüşsün öpüşmesin, kadınlar pisliklerden hoşlanmaz.”

“Kimileri hoşlanır.”

“İyi. *Ben* pisliklerden hoşlanmam.”

Graham gülererek tezgâhın üstüne zıpladı ve bacaklarını sarkıtarak oturmaya başladı. “Öyle biriyle yatmayı kabullenmek için dört yılın var.”

Claire’in ifadesinde bir parça şüphe belirdi. “O zamana kadar evlenmeyeceğimden acayip emin görünüyorsun.”

“Napoleon gibi adamlarla çıkmaya devam edersen muhtemelen evlenmeyeceksin. Öyle adamlar sana uygun değil.”

“Adı Napoleon değil.”

“Ne?”

“Marvin.”

Graham alayla güldü. “Hayır, olamaz.”

Claire’in yanakları kızarıyordu. “Dalga geçme.”

“Marvin adında bir adamla evlenemezsin. Soyadı ne?”

“Önemi yok.” Bu, Graham’ın dikkatini hiç de dağıtmamıştı. “Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun.” Claire’in sesinde sıcaklık yoktu ama ne kadar küçük bir tartışma olursa olsun geri adım atacak biri de değildi.

“Peki. Adamı görünüşüne, başarısız bir öpücüğe ve senin randevuyla ilgili pek de heyecanlı olmayan tanımına göre yargılıyorum. Ama sadece bu bilgilere dayanarak bir sonraki maaş çekime bahse girerim ki ölümüne sıkılmışsın.”

Claire’in dudakları kıvrılırken ayaklarına bakıyordu.

“Haklı mıyım?”

“Belki. Birazcık.” İç çekti. “Ama bu ilk randevuydu. Ona bir şans daha vermem gerekmez mi?”

“İstiyorsan ver. Ya da zamanını boşa harcamayıp gelecek hafta sonu benimle çık.”

Claire’in gözleri irileşti. “Randevuya mı?”

Graham kahkahayı bastı. “Hayır. Her zamanki gibi, demek istedim. Birbirimize birilerini bulma konusunda epey iyiyiz. Geçen yıl senin için gözüme kestirdiğim şefi hatırlıyor musun? Onunla birkaç ay takılmıştın, değil mi?”

“Sam mi? Evet, herif beni görmezden gelmeye başlayana kadar.”

“Cidden mi? Bunu bana söylememiştin.”

Claire alayla güldü. “Erkekler bana her yamuk yaptığında sana söylememi mi istiyorsun?”

“Evet.”

“Neden? Şerefimi mi koruyacaksınız?”

“Belki. Arkadaşlar öyle yapar, değil mi?”

“Ola ki bir gün Noah, Mia’ya zarar verirse suratına yumruğu indiririm.”

“Ona zarar veremediği için zaten.” Claire hafifçe gülümsedi. “Neyse, mesajlarıma cevap vermeyi bıraktıktan kısa bir süre sonra Sam’i gördüm ve beni bilirsin... Yanına gidip ne olduğunu sordum. Garipti ama ters gidenin ne olduğunu yüzüme söylemesini istedim. Çok açık sözlü olduğumu söyledi, beni annesiyle tanıştırmaya asla eve götüremeyeceğini fark etmiş.”

“Salak herif,” diye mırıldandı Graham. Kendi annesi Claire’e bayılırdı, asla tanışmamaları için işte bir neden daha... Böyle bir baskıya ihtiyacı yoktu.

Graham o adam hakkında başka bir şey hatırlamaya çalıştı ama onunla sadece birkaç kez, caka satmak için herkese yemek

pişirmeye çalıştığında vakit geçirmişti. “Yemekleri berbattı zaten.”

“Hayır, değildi. Acayip lezzetliydi.”

Claire haklıydı.

“Bunu da erkeklerin beni istememe sebepleri listesine ekleyelim. Yemek yapamıyorum,” dedi.

“Ne olmuş yani?”

“Erkekler, yemek yapan kadınları istemez mi?”

Graham önemsemyormuş gibi elini salladı. “Kimin umurunda? Buranın sekiz kilometre yarıçapına teslimat yapan düzinelerce yer var. Yerel işletmeleri desteklemek bence daha iyi.”

“Şey. Sanırım bu konuda azınlıktasın.” Tezgâhtan doğrulmadan önce bir süre Graham’a baktı. Ardından adamın dizini hafifçe dürtüp gülümsedi. “Yatınaya gidiyorum. Keyfimi yerine getirmeye çalıştığın için teşekkürler.”

“Çalıştığım için?”

“Tamam, beni daha iyi hissettirdiğin için teşekkürler. Birazcık.”

Gertrude, Claire geçerken tekli koltukta tünediği yerden homurdandı.

“Artık benimle evlenmeyi düşünüyorsun, değil mi?” diye seldi Graham arkasından.

Claire’se istifini bozmadı.

“Hiç şansın yok.”

Claire bir hafta sonra, vardiyasının ortasında Graham'a, *Senden nefret ediyorum*, diye bir mesaj gönderdi.

O sabah Marvin'i gördükten sonra Graham'ın sesi bütün gün aklından çıkmamıştı. *Öyle adamlar sana uygun değil.*

Claire hemşire bankosunun karşısında Marvin'i görmüş, yanına geleceğini düşünerek ona hafifçe el sallamıştı. Marvin'in yanakları kızarmış, gülümsemek üzere ona dönüp bakmadan önce bakışlarını kaçırmıştı. Bir an için Claire'e yaklaşır gibi olmuş ama sonra dönüp diğer yöne gitmişti. Koridorda hızlı adımlarla yürürken lacivert önlüğü ince gövdesinin etrafında dalgalanıyordu.

İnanılmaz hoş biriydi. Tatlı. Nazik.

Ve Graham'ın dediği gibi, kesinlikle Claire'in tipi *değildi*. Hoş erkeklerden, hatta tatlı erkeklerden hoşlanmadığından değil tabii. Sadece biraz daha... iddialı birini istiyordu. Ateşli. Öz güvenli. Marvin'in uzaklaşmasını izlerken Claire'in aklına bir

fikir geldi, ona yetişip biraz sonra malzeme dolabında ateşli bir buluşma teklif etse neler olacağını kafasında canlandırdı.

Muhtemelen adam kıpkırmızı kesilir, Claire'in gözlerinin içine bakmadan onu reddeder, bu teklifin uygunsuz olduğuna dair bir şeyler mırıldanırdı.

Ve evet, uygunsuzdu. Ama aynı zamanda ateşli ve heyecan vericiydi, Claire hep bunu yapmak istemişti.

Sonra kafasında başka bir görüntü belirdi: Graham'ın aynı durumda nasıl tepki vereceği... Elinden tutup Claire'i koridora sürükler, *hemen* icabına bakardı. Kapı kapanıp da onları karanlığa gömer gömmez Claire'i önlüğünün ceplerinden tutup kendine çeker, gazlı bezleri ve hortumları raflardan devirirken onu arzusuyla kavrulan bir adamın saf tutkusuyla öperdi.

Bu da iki nedenden ötürü onu hemen sinirlendirmişti:

1. Graham'ın haklı çıkmasını istemiyordu ve Graham ne kadar uyumsuz olduklarını belirtmeseydi Marvin'le tekrar çıkmaya can atacaktı. (Muhtemelen. Belki.)
2. Graham'ı öpme düşüncesini ne zamandır içinde tutuyordu?

Muhtemelen seks anlaşmasından beri olmalıydı. Bu konuşmadan önce onu öpmeyi aklından bile geçirmemişti, hem bu yola girseler bile gerçeğe dönüşmesi yıllar alacaktı.

Mesajın üzerinden saatler geçtikten sonra Ruthie'nin bir itfaiyecinin getirileceğinden bahsettiğini duyduğunda hâlâ hissettiği sinir bundan kaynaklanıyordu.

Claire hemşire bankosunda oturduğu yerden doğrulup 12. bölmedeki genç kadının tahlil sonuçlarını beklerken tıbbi bilgi kaydını hazırladı. Ruthie'yle başka bir hemşire birkaç metre ötede duruyordu, Claire başını eğerek onları daha iyi duymaya

çalıştı. *Çok alarmlı bir yangın ve yaralı itfaiyeci* kelimelerini duyduğunda hemen önlüğünün cebinden telefonunu çıkardı.

Graham önceki mesajına daha cevap vermemişti. Mesajı üç saat önce göndermişti.

Bugün çalışıyor muydu? Bu konuda konuşup konuşmadıklarını hatırlamak için zihnini yoklayıp Graham'ın vardiya programını bulmak üzere fotoğraflarına göz gezdirdi. Genelde yirmi dört saatlik vardiyalarda çalışıyordu ama tarihler düzenli değildi, Claire de hiç aklında tutamıyordu. Graham her ay eve bir program getirip buzdolabına asıyordu, Claire de referans olarak fotoğraf çekme alışkanlığı edinmişti.

Siktir. Elinde mayıs programının görüntüsü vardı, bugün 2 Haziran'dı.

Çoklu yaralanma ne anlama geliyordu? Toplum yaralanması mı yoksa itfaiyeci mi? Yoksa ikisi birden mi?

İçinde korku yükseldi, birden on bir yaşma döndü; bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ettiği o an havaalanında duruyordu, içini dolduran o buz gibi soğuk his bir kez daha dokunaçlarını Claire'in damarlarına sardı.

Ruthie dirseğine uzanınca irkildi. "Claire?"

"Bir itfaiyecinin getireceğini mi söyledin?"

"Evet, onu sana atayıp 7. bölmeye koyacaktım. Bunu halledebilir misin? Sende üç kişi daha olduğunu biliyorum ama Jimmy dolu, Brooklyn de molada."

Claire nefesini düzenlemeye çalıştı. Protokol gereği basit bir kontrol ve salıverme olabilirdi. "Sorun yok. Ben alırım. Tahmini varış süresi?"

"Her an olabilir. Yangın pek uzakta değildi."

Graham'm istasyonu da öyle, bu da özellikle olay büyükse onun istasyonunun da müdahale edeceği anlamına geliyordu.

Ruthie'nin hasta hakkında başka bir şey bilip bilmediğini sormak dilinin ucuna geldi. Mesela adı neydi? Öldürücü bir gülümsemesi olan uzun boylu, siyah saçlı, alaycı bir pislik olabilir miydi? Ama Ruthie çoktan uzaklaşmıştı.

Yeni hastası gelmeden Graham'a birkaç mesaj atacak kadar zamanı vardı.

Claire:

İşte misin?

İyiysen ve beş saniye içinde cevap vermezsen eve geldiğimde kışını tekmelerim

Beni bunun için cezalandırıyorsan aslında senden nefret etmiyorum

Makineli tüfek gibi attığı mesajlarına Graham cevap vermezince pes edip onu aradı.

Cevap vermiyordu.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Claire. Graham'ın cevap vermesi, göğüs kafesinin ardında alevlenen endişeye çıra gibi gelmişti. Claire, iş yerinde baktığı travmalı hastalar genelde tanımadığı kişiler olduğu için çoğunlukla nötr kalabiliyor, çocukken tanık olduğu trajedinin günlük hayatını etkilemesini önleyebiliyordu. Ama tanıdığı birinin başına bir şey gelmesi durumunda, beyni sanki o travmatik güne ait tüm hisleri anında hatırlıyordu.

O anda, ambulans girişinden tanıdık lacivert üniformayı giymiş bir adamı taşıyan sedye geçti. Adamın vücudu üniformayı farklı bir şekilde doldurmuştu, Claire onun Graham olmadığını hemen anladı. Adam uyanıktı, konuşuyordu ve koruyucu giysilerini çoktan çıkarmıştı.

Bu adamın durumu fena görünmüyordu, Claire'in endişesi bir nebze olsun yatıştı.

Ruthie acil tıp teknisyenlerinin yolunu keserek onları tahsis edilen bölmeğe yönlendirdi, Claire bir kez daha telefonunu bir kenara koyup malzeme arabasını kaparak perdeye doğru sürdü. Acil tıp teknisyenlerinden biri çıkıp ona kısa bir bilgi verdi. Aşırı su, tavanı çökertmiş ve hasta başına darbe almıştı. Bayılıp binanın dışına sürüklenmiş, kısa süre sonra da kendine gelmişti.

Omurgasını stabilize edip onu yol boyunca uyanık tutmuşlardı, gerisini doktorlara bırakıyorlardı.

Claire teslim belgesini alarak, "Teşekkürler," dedi. "Kalanını ben hallederim."

Acil tıp teknisyenleri gidince Claire perdeyi çekip arabasını içeri itti. Adamın boynu acil tıp teknisyenlerinin yerleştiği bir atelle sabitlenmişti, bu yüzden yatağa yanaşıp adamın kendisini görebilmesi için eğildi. "Merhaba, ben Claire, hemşirenizim. Doktor birazdan gelecek ama önce damar yolu açıp size birkaç soru soracağım. Ambulansta hayati verilerinizi aldıklarını biliyorum ama sorun olmazsa tekrar almalıyım. Adınız ne?"

Adam ona gülümsedi. "Javier. Artık bu şeyi çıkarabilir miyim? Boynum iyi."

Claire gülümsemesini bastırdı. Graham olsa o da aynen böyle söyler, hastaneden kurtulmak için sabırsızlanırdı. Bu düşünce aklına gelir gelmez hem arkadaşı hem de ev arkadaşı olan adam için duyduğu endişe bir kez daha su yüzüne çıktı. Başka kimse yaralanmış mıydı?

"Doktor söylemeden olmaz, büyük ihtimalle önce bir tarama isteyecektir. Ağrınız var mı?"

“Çok değil.”

“Birden ona kadar bir ölçekte, bir hiç acı yok, on da hayal edebileceğinizin en kötüsü; kaç verirsiniz?”

“Dört. Belki dört buçuk.”

Claire not alıp damar yolu malzemelerini hazırladı. “Mideniz bulanıyor mu?”

“Yolda bulandı ama beni araba tutuyor, ambulans yolculuğu da pek yumuşak geçmedi. Şimdi daha iyiyim.”

Claire birkaç rutin soru daha sordu, hiçbir şeyin o an koşup doktoru çağırmasını gerektirecek kadar acil olmadığından emin olunca serumu açıp adamın koluna tansiyon aletini bağlarken araya bir soru daha sıkıştırdı. “Yangın neredeydi?”

“Sixth and Pine. Hani şu inşa ettikleri çok katlı site var ya?”

Adamın neyden bahsettiğini çok iyi biliyordu. “Evet. Durum ne kadar kötü?”

“Hasar büyük. Her yere bir şeyler düşüyordu. Ben darbe aldığımda içeride en az iki kişi daha vardı. Benim istasyonumdan değillerdi, bu kadarını biliyorum ama umarım iyilerdir.”

Claire’in midesi altüst oldu, ellerini yumruk yaptı. Ambulansla getirilen başka bir hasta olduğunu duymamıştı. Ya Graham yaralıysa ve onu başka hastaneye götürdülerse?

Hastana odaklan. “Peki, ııı... Sizin için arayabileceğim biri var mı?” diye sordu titreyen sesini kontrol altına almaya çalışarak.

“Telefonum hâlâ kamyonda,” dedi adam. “Ama şef en kısa zamanda buraya birini göndereceğini söyledi. Acil tıp teknisyeni karımı aradı, o da yolda.”

Javier’in bakışı Claire’in omzunun üzerine odaklandı. Dr. Singh gelmişti, bilgi almak üzere Claire’e dönmeden önce hastaya gülümsedi. Claire bildiklerini ve yaptığı şeyleri özetledikten sonra doktorla Javier’i yalnız bıraktı.

Javier'in hayati verilerini kaydetmek için bilgisayara otururken saate baktı. Yarım saat kalmıştı.

Javier görüntüleme için götürüldü. Claire, iki kez Graham'ı aramak dışında vardiyasının sonuna dek ne yaptığını anlayamamıştı bile. Beyni son bir saat içinde gelen çelişkili sinyallerle allak bullak olmuştu.

Bilinmeyen itfaiyeci bilinmeyen yaralarla geliyor: *Kafayı ye!*

Hasta iyi: *Rahatla.*

Hasta Graham değil: *Cidden, rahatla.*

Bilinmeyen başka itfaiyeciler de yaralanmış olabilir: *Kafayı ye!*

Graham'dan haber alınamıyor: **KIRMIZI ALARM!**

Claire işi gece hemşiresine devrettikten sonra koşar adım arabasına gitti. Motoru çalıştırırken, Graham'dan haber alıp almadığını öğrenmek için Noah'yı arayabileceğini fark etti. Ya da bugün onu görüp görmediğini öğrenmek için Reagan'ı arayabilirdi.

Ama hastaneye sadece bir buçuk kilometre uzaklıkta oturuyordu, birkaç dakika içinde evde olacaktı. Ya Graham evde olurdu ve onu oracıkta öldürürdü ya da bu ayki vardiya çizelgesini bulup bugün çalışıp çalışmadığını öğrenirdi.

Claire sokağa döndüğünde bakışları aniden Graham'ın garaj yolunda her zamanki yerine park etmiş külüstür 4Runner'ına takıldı. Rahatlayarak derin bir nefes verdi, arabasını garajın altına çektikten sonra alnını direksiyona dayadı.

Birkaç derin nefes aldı, son iki saattir hissettiği gerginlikten kurtulmaya çalışıyordu. En son ne zaman bu kadar telaşlandığını hatırlayamıyordu.

Graham arkadaşı olduğu için mi böyle hissetmişti, yoksa babasının geçirdiği kazanın anıları çığlık çığlığa zihnine geri döndüğü için mi?

Yoksa ikisi birden miydi?

Her hâlükârda, içeri girmeden önce sakinleşmesi gerekiyordu. Zaten plan da buydu ama kapıdan içeri girip onu oturma odasında, kendisine yaşattığı kargaşadan tamamen bihaber bulunduğu planı suya düşmüştü tabii.

Graham bir video oyununa dalmış, kanepenin kenarında oturuyordu. Hareket ettikçe gömleği sırt kasları boyunca geri liyordu. Koyu, dalgalı saçları dağılmıştı ve gömleğinin kollarını yukarı sıyırmıştı. Oyun kolunu her kullanışında kollarındaki kaslar dalgalanıyordu.

“Graham!”

Bakışları ekrandan ayrılmadı. “Evet?”

Claire’in içini bir duygu seli sardı. Hissettiği duygular arasında en kuvvetlisi endişeydi. Kanepenin etrafından dolaşıp doğrudan televizyonun önünde durdu.

Graham, ekranı görebilmek için yana eğildi. “Ne yapıyorsun? Göremiyorum.”

“Bana ne! Bütün gün seni aradım, mesaj da attım. Neden cevap vermedin?”

Graham kaşlarını çatı. Dikkati ekranın açıkta kalan kısmına dönmeden önce gözleri hayretle onunkilere çevrildi, parmakları kontrol tuşlarında gezinmeye devam ediyordu. “Benden nefret ettiğini söylemeni mi diyorsun? Bir yanıt hak ettiğini düşünmemiştim.”

“Peki ya diğerleri?”

“Başka bir şey görmedim. Gerçi telefonumu odamda şarja koyalı bir süre oldu.”

Claire parmaklarını şakaklarına bastırdı. “O esnada ben de sana bir şey olduğunu düşünerek korkudan aklımı kaçıırıyordum. EMSA² bir itfaiyeci getirdi, sitede çıkan yangını söndür-

2 Acil Sağlık Hizmetleri Kurumu -çn.

meye çalışan birkaç kişinin üzerine tavanın düştüğünü söyledi. Senin bugün çalışıp çalışmadığını unuttum, sen de sikik telefonuna cevap vermedin!”

Bu tam da hep kaçınmak istediği türden bir durumdu. Korku ve süreğen endişe... Devamlı böyle yaşayamazdı. Annesinin yıllarca bu haline tanıklık etmişti.

Ve en büyük korkularının gerçekleştiğini görmüşlerdi.

Graham bir süre öylece durdu, sonunda onu duyar gibi oldu. Sonra oyun kolunu halıya bırakıp kanepenin etrafından dolanarak koşar adım odasına gitti. Claire onu takip ediyordu. Graham birkaç saniye telefonla konuştu. Konuşma kısa sürdü, telefonu kapattığında bir elini ensesine sarıp telefonu yatağının üstüne savurdu.

“Herkes iyi,” dedi. “İstasyon 3’ten bir beyin sarsıntısı var, o da muhtemelen size gelen adam. Diğer herkes kontrolden geçip taburcu edilmiş.”

Claire ona dik dik baktı, öfke ve tanımlayamadığı başka bir duygu midesini kasıp kavuruyordu. “Bilmiyordum, Graham. Nerede olduğunu ya da orada olup olmadığını bilmiyordum...” Graham’ın gözlerinde beliren tuhaf bakışla Claire’in sesi giderek alçaldı.

Graham elini indirip ona bakmayı sürdürürken başını eğdi. “Claire. Benim için... Endişelendin mi?”

“Hayır.”

Graham’ın dudakları, Claire’in dikkatini çeken küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Endişelendin.”

Claire gözlerini devirdi. “Tamam! Elbette endişelendim. Ev arkadaşımsın. Ölürsen bu pahalı dairenin kirasını ödememe yardım edecek başka birini bulmam gerekir.”

Graham ona bir adım yaklaştı, başını iki yana sallarken gülümsemesi genişliyordu. “Hayır. Bence bundan fazlası var. Şahıs olan Graham için endişelendin. Ev arkadaşın Graham için değil.”

Graham bir adım daha yaklaşıırken Claire gözünü kırpmadı. “Havalanma hemen.”

Claire kısa sürede durumun kontrolünü kaybetmiş, umutsuzca kontrolü nasıl geri alacağını düşünmeye çalışıyordu.

Graham haklıydı, onun için endişelenmişti.

Ancak bundan fazlası vardı. Ona babasının ölümüyle ilgili ayrıntıları hiç anlatmamıştı, şimdi de anlatmaya niyeti yoktu ama geçmişinin Claire’i bu gibi durumlara aşırı duyarlı hâle getirdiği de bir gerçektir.

“İtiraf et,” diye devam etti Graham, bir adım ötesinde dururken sesi yumuşamıştı. “Beni önemsiyorsun, Claire. Fazlasıyla.”

Adamın kahverengi gözlerinde tanıdık ve Claire’in telaşlı hâline hoş gelen bir kıvılcım, bir meydan okuma vardı. Bu gelgit normaldi, buna ne kadar ihtiyacı olduğu ve Graham’ın onun için ne kadar önemli olduğu Claire’in kafasına dank etti. Son birkaç saatin duygusal yoğunluğundan sonraki bu farkındalık içinde bir şeylerin çatırdamasına neden oldu.

Tepesi atmıştı ama Graham *iyi* olduğu için çok mutluydu. *İtfaiyeci yaralanmış* sözünü duyduğundan beri, Graham’ın acilin kapısından sedyeye gireceği o görüntüyle savaşımaya çalışıyordu. Zihinsel ve duygusal açıdan tükenmiş, ses ve eylem bakımından çok az filtresi kalmıştı.

Öne atılıp Graham’ın sert yanaklarını avuçlarının arasına aldığı ve onu öptüğü sırada olanların suçunu sonrasında ruh hâline atacaktı.

Graham kesik bir nefes alıp donakaldı, vücudu gerildi. Claire geri çekildi; dudaklarının ayrılışı sessizlikte yankılanan

hafif, ıslak bir ses çıkardı. Claire yaptığı şeyi tam olarak algılayıp geri alamadan, bir anlık delilikle bunu yaptığını söyleyemeden Graham'ın ifadesine odaklandı.

Claire şaşkınlıkla bir nefes verirken tüm farkındalığı dağılıp gitti.

Graham'ın ona bakışı...

Her daim gülümseyen dudakları gevşemişti ve Claire'in beklediği hazırcevap, alaycı sözler yoktu. Gözbebekleri büyümüştü, genelde muzip olan bakışları karanlık ve uğursuzdu.

Graham'ın bakışları gözlerinden dudaklarına doğru yüzünde gezinirken Claire'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Bakışları yavaşça yukarı yönelmeden önce uzun uzun oyalanmıştı. Claire'i sanki ilk kez görüyormuş gibi kaşları çatıktı, ona dik dik bakarken çenesinde bir kas seğirdi.

Birbirlerinden birkaç santim ötedeyken zaman durdu. Graham'ın nefesi dudaklarını ısıtıyor, göğsü her nefes alışında onunkini okşuyordu. *Arzunun* güçlü dalgalar hâlinde Graham'ın bedeninden taşıdığını hissettikçe Claire'in içinden bir sıcaklık dalgası yükseldi.

Tam *bir şey* söylemesi ya da yapması gerektiğine karar verdiği anda Graham harekete geçti. Dudakları tekrar onunkilere yaklaştı; sıcak, sert ve karşı konulmazdı. Elleri saçlarındaydı, güçlü parmakları saçlarının arasından geçerek omurgasından aşağı bir ürperti yayılmasına sebep oldu. Claire, Graham'ın gömleğini kavrayıp geriye doğru sendelerken onu da kendine çekti. Şifonyere çarpıp durduğunda, Graham'ın vücudu sanki yeterince yakınında değilmiş gibi ona yaslandı. *Evet, ona daha çok yaklaştı.* Bir şey gürültüyle yere düştü ama Graham bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi.

Tam da hastanedeki malzeme dolabı senaryosunda tasavvur ettiği gibiydi, kahretsin.

Graham'ın yaptığı şey kesinlikle Claire'in hoşuna gitmişti çünkü coşkulu bir iniltiye benzer bir ses çıkarmıştı. Bu da Graham'ın dudaklarına doğru mırıldanarak bir elini çekmecelele onun beli arasındaki küçük boşluğa kaydırmasına ve kızın kalçalarını kendisine çekmesine sebep olmuştu.

Claire'in vücudu tedbiri elden bırakıp az önce konuşulanları görmezden gelmeyi seçti: Graham ev arkadaşıydı ve bu katiyen umurunda değildi.

Kesinlikle, *hem de hiç* değildi.

Adamın harika dudakları vardı. Claire onun gülümsemesini oldum olası sevmişti, karşılık vermemenin neredeyse imkânsız olduğu o geniş gülümsemelerden biriydi. Gülümsemesi *The Notebook* ya da *27 Dresses*'teki James Marsden'a benziyordu.

Anlaşıldığı üzere, dudaklarının iyi olduğu tek konu gülümsemek değildi.

Bu herif dudaklarını nasıl kullanacağını gayet iyi biliyordu ve Claire her geçen saniye daha da eriyordu. Her an aklı başına gelip onu itebilirdi. Belki de sırf gıcıklık olsun diye ona bir tokat atabilirdi, hem de bunu kendisi başlatmış olsa da... Ama sonra Graham'ın dili alt dudağına uzanınca Claire titredi, ağzını açarak kollarını adamın omuzlarına doladı.

Sonra. Buna daha sonra bir son verecekti.

Graham'ın alt dudağını ısırınca, adam dudaklarına doğru inleyip Claire'in kalçalarını kavradı onu şifonyerin üzerine kaldırdı. Claire'in bacakları kendiliğinden Graham'ın beline dolanıp onu kendine çekti. *Kahretsin*, çok güzel kokuyordu. Temiz hava ve erkeksi bir duş jeli gibi.

Hep böyle mi kokuyordu? Daha önce bu pozisyonda bulunmadığı için fark edemezdi ki. Kelimenin tam anlamıyla ona yaslanmıştı, dili onunla hareket ediyordu, adamın vücudu bacaklarının arasındaydı.

Lanet olsun, o dudaklar gerçekten çok iyiydi. Sanki bağımlıymış da Claire onun uyuşturucusuymuş gibi dudaklarını perişan ederken göğüsleri birbirine yaslanmıştı. Claire'in beyni kısa devre yapmış, nabızı kontrolden çıkmıştı. Elleri ne yapıyordu? Kahretsin, avucunun altındaki Graham'ın kıcı (düzeltme: sert kıcı) mıydı?

Graham'ın göğsünden bir hırıltı yayılırken pelvisini oynattı.

Claire, ancak Graham'ın ne kadar tahrik olduğunu hissettiğinde her şeyin farkına varabildi. Gözlerini açınca, onu simsiyah irisleriyle kendisine bakarken buldu. Uzun bir süre boyunca hareket etmediler, dudakları hâlâ birbirine yapıştı ve bakışları kilitlenmişti. Bu çok fazlaydı ama Claire durmaya hazır değildi, bu yüzden uzanıp bir eliyle onun gözlerini kapattı.

Graham dudaklarına doğru güldü, Claire'in elini yavaşça aşağı iterek geri çekildi. Göğsü sarf ettiği efordan ötürü kabarmıştı, sesinde ise eğlendiğine dair bir emare vardı. “Ne halt ediyorsun sen?”

Claire yutkundu, konuşmaya yeltendi. “Seni öpmemi mi diyorsun yoksa şey yaparken bana bakmanı istemememi mi?”

Graham'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Vay be, şey yapmak üzere miyiz?” Heyecanla başını sallayarak kapıyı kapatmak için yana uzanırken bir elini Claire'in kalçasına sardı.

Kapının mandalının yerine otururken tıklamasıyla her şey bir anda dank etti.

Az önce Graham'la öpüşmüştü. Arkadaşı ve ev arkadaşıydı. Kendisini bir eşyanın üstüne çıkarıp, dili dudaklarının tadına

bakarken vücudunu onunkine sürmesine müsaade etmişti. Hayır, onu teşvik etmişti.

Hem de kapı ardına kadar açıkken.

Reagan evde miydi? Ya oradan geçtiyse?

Claire onu itip yere titreyen bacaklarının üzerinde yere inerek hızla kapıyı açtı.

“Hayır, *şey yapmak* üzere değiliz,” dedi fısıldayarak bağırırcasına. “Anlık bir muhakeme hatası.”

Graham’ın koyu renk bakışları sabitti, hâlâ arzuyla dans ediyordu ama şimdi her zamanki o meydan okuyan ifade de vardı. “Epey ateşliydi. Beklediğimden ateşliydi. Gerisinin de o kadar iyi olup olmadığını görmek istemez misin?”

Beklediğinden ateşli mi? Bunu daha önce düşünmüş müydü?

Claire sesini sabit ve güçlü tutmaya çalıştı. “Yoo.”

“Yalancı.”

Onu tekrar öpmeye kalkarsa reddedilmeme ihtimali çok yüksekti. Ama büyük laflar etmesine ve sataşmasına rağmen, Graham bir kadını bir şey yapmaya zorlayacak biri değildi.

Gerçi buna ihtiyacı da olmazdı. Muhtemelen sırf bu gülümseme sayesinde bile birilerini yatağa atabilirdi.

Claire bu düşünceyi kafasından atarak bakışlarını Graham’ın omzuna yöneltti, tekrar dudaklarına bakarsa ne yapacağını kestiremiyordu.

O anda aklına bir şey geldi, kaşlarını çattı. “Kötü kalpli köpeğin nerede?” Genelde Claire evdeyken Graham’ın yanına yaklaşıncaya Gertrude katiyen uzaklaşmaz, hırlayarak onu onaylamadığını belli ederdi.

Graham bunu neden sorduğunu biliyormuş gibi hafifçe güldü. “Saçlarını yaptırıyor. Muhtemelen birazdan onu almaya gitmem gerekecek.”

O sırtınca Claire'in midesi altüst oldu.

Bir an önce oradan defolup gitmesi gerekiyordu.

“Anlaşmamız şöyle olacak. Az önce olanları unutacağız. İyi olmana sevindim ama beni endişelendirdiğin için çok kızgınım. Bu gece kombinin kontrolü bende olacak...” Graham itiraz etmek üzere ağzını açarken Claire elini kaldırdı. “Adil bir ceza, o yüzden tartışmaya bile kalkma. Vantilatörünü aç ya da çıplak uyu, ne yaparsan yap. Ama yirmi iki dereceye çıkaracağım ve çıt bile duymak istemiyorum.”

Graham meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı. “Kesinlikle çıplak uyuyacağım. Hani bunu keşfetmek konusunda fikrini değiştirirsen...” Parmağıyla ikisinin arasını işaret etti.

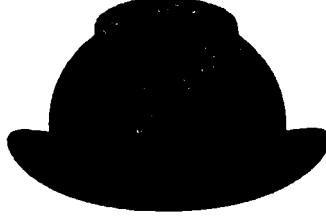
Claire boğazını temizleyerek önlüğünü düzeltti ve arkasını dönüp gitmeden önce kendine bir not düştü: Kahrolası anlaşmaları...

“İnan bana, Graham. Az önce yaptığımız şey var ya? Yüzde yüz kesinlikle söyleyebilirim ki, bir daha asla ama *asla* olmayacak.”

Kendinden emin bir şekilde uzaklaşmaya çalışırken Graham'ın kahkahası onu kapının dışına kadar takip etmişti.

“Göreceğiz bakalım.”

4

Graham bunun tekrarlamasını *gerçekten* istiyordu.

Üzerinde sadece bir baksırla çarşafların üzerine uzandı. Evet, bir yanı Claire'in fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı hazırlıklı olmak istiyordu ama böyle yatmasının asıl sebebi cayır cayır yanıyor olmasıydı.

Bu cehennem sıcaklığında kim uyuyabilirdi ki?

Gertrude'u bile odasının köşesindeki köpek yatağına göndermişti. Normalde ayakucunda uyumasına aldırmazdı ama şu an ihtiyacı olan en son şey mini bir ısıtıcıydı.

Claire'i öpmeyi düşünüp durması, vücut ısısının yükselmesinin kısmen de olsa sebebi sayılabilirdi ama asıl sorun kombinin ayarıydı.

Muhtemelen.

Gerçi dürüst olmak gerekirdi. Beyninin o sahneyi tekrar tekrar canlandırmasına mâni olamıyordu. O dakikalarda Claire'in gözlerinde öyle farklı hisler alevlenmişti ki... Aklından geçenleri özgürce söyleyen bir kadına göre kesinlikle gizlediği çok şey vardı.

Graham'sa sırları olan tek kişinin kendisi olduğunu sanıyordu.

Claire'in eve morali bozuk gelmesi alışılmadık değildi. Öfkesinin ona karşı olması bile olağan dışı değildi. Ama bu yaşananların sebebi Claire'in onu çok önemsemesi miydi? Graham için endişeleniyor muydu?

Nasıl açığa çıkmıştı ama.

Bunu anlık bir sıcaklık takip etmiş ve ardından dudakları şok edici bir şekilde Graham'ın kollarına uzanmıştı. Vücudunun Claire'e ayak uydurması sadece bir saniye sürmüştü; Claire, yarım yamalak bir öpücükle bırakacağı son kişiydi.

Verandada Merlin ya da adı her neyse onunla olanlara şahit olduktan sonra, tüm erkekleri temize çıkarmak esasen Graham'ın göreviydi. Claire'e bir erkekte aradıklarının sadece bir kısmını verebilecek olsa bile belli ki spesifik olarak bu alan Graham'ın acayip ilgisini çekmişti.

Gayet de iyi iş çıkarmıştı. Claire rol yapmaya çalışmış ama o da kendini kaptırmıştı. Belki uyuyup uyandıktan sonra menfaat ilişkisini yeniden düşünmeye istekli olurdu. Madem aralarında bir çekim vardı, neden kırklarına kadar bekleyeceklerdi ki?

Graham'ın uykusu bok gibiydi, sabah altı civarında pes etti. Gertrude sinsice yatağa dönmüş, Graham'ın ayaklarının kendi alanında debelenmesinden rahatsız olarak son bir saat içinde birkaç kez sızlanmıştı.

Graham, "Kusura bakma, kızım," diye mırıldanıp bacaklarını yataktan sarkıttı. Bugün birkaç arkadaşıyla dağda bisiklete binme planı vardı, zaten yedi olmadan evden çıkması gerekiyordu.

Altına şort giyip sert bir kahve yapmak üzere ağır adımlarla mutfağa yöneldi, Gertrude da peşindeydi. Tam kendine dumanı tüten bir fincan doldurmuştu ki Gertrude'un alçak homurtusunu duydu, arkasını döndüğünde Claire'in koridorda dolaştığını gördü.

Ayak parmağıyla Gertie'yi hafifçe dürtüp eğildi. "Onunla böyle konuşmuyoruz," diye mırıldandı. Gertrude masum gözlerle ona bakınca, Graham hiç kızı olmaması için dua etti. Sonra bu düşüncesinin çok saçma olduğuna kanaat getirdi.

Graham'ın çocuk sahibi olma ihtimali düşüktü. Doğum kontrolü, öncelik listesinde son derece üst sıralardaydı ve yakın zamanda değişeceğini de sanmıyordu.

Claire sırtını dikleştirerek mutfağa girdi, doğruca buzdolabına yönelmeden önce köpeğe ters bir bakış attı. "Günaydın."

"Günaydın," dedi Graham gülümseyip göz kırparak.

Claire'in eli dolabın kulpunda durdu, yanakları kızarsa da ona dik dik bakıyordu. "Yapma."

"*Günaydın* demeyeyim mi?"

"Öyle deme."

Graham kaşlarını kaldırıp kahve fincanına doğru gülümseyerek sırtını döndü. "Bu akşam buluşuyoruz, değil mi?"

"Ne?" diye ciyakladı Claire.

"Dışarı çıkıyoruz, unuttun mu? Reagan da geliyor. Tabii..."

"Tabii ne?"

"Yani, dün gecedен sonra fikrini değiştirdiysen ve sadece evde, tercihen benim yatağımда takılmak istiyorsan o da olur."

Buzdolabının kapısı çarpınca Graham arkasını döndü. Claire'i bir elinde portakal suyu sürahisi, diğer elini yumruk yapıp kalçasına dayamış halde buldu. "Kesinlikle dışarı çıkıyoruz."

Graham omuz silkti. “Şen bilirsin.” Sert kahvesinden büyük bir yudum aldı. “Ben parkura çıkıyorum ama sekizde kesin hazır olurum. Uygun mu?”

Claire ilgisiz davranarak fincan almak için dolabı karıştırdı. “Uygun.”

Graham sırtarak kupasını ona doğru kaldırdı ve odasına döndü.

Arabasını en sevdiği dağ bisikleti parkurunun yakınındaki otoparka çektiğinde, kafasını boşaltıp adrenalin ve güç dışında hiçbir şeyin olmadığı bölgeye girmeye hazırdı. Bütün gece ve sabahtan beri aklında Claire vardı, zihnini kontrol altına alması gerekiyordu. Öpücük onu altüst etmişti, geçici bir süre buna odaklandığı için kendini mazur görebilirdi. Heteroseksüel bir adamdı, Claire de çekici bir kadındı. Dudakları da şaşılacak derecede birbiriyle uyumluydu.

Bugün bir maceraya atılacak olması iyiydi. Cannondale marka bisikletinin biraz temiz dağ havasıyla birleşmesi aklını yeniden başına toplamak için mükemmel bir yol olacaktı.

Dostu Chris çoktan gelmiş, Graham’ın tanımadığı başka bir adamla konuşuyordu. Graham arabayı yanlarına park edip indi, avucunu Chris’inkine vurarak tokalaştı.

“Selam, adamım. Bu Tyler. Dün gece dükkâna geldi, bölgede yeni olabilir ama dağ bisikletinde değil. Ona bizimle gelebileceğini, en iyi parkurları ona gösterebileceğimizi söyledim.”

“Harika.” Graham aralarına yeni katılan adama elini uzattı. “Adım Graham. Ben de Chris’le dükkânında tanışmıştım. Üniversite boyunca orada çalıştım. Açık hava malzemeleri satan yerler arasında bu eyalette en iyisidir.”

“Memnun oldum.”

“Nerelisin?” diye sordu Graham.

“Arkansas. Birkaç hafta önce iş için buraya taşındım, önüme hemen işleri yığdılar. Bir de üstüne bavulları boşaltmak derken boğuldum, dışarı çıkmaya can atıyordum.”

“Dostlarımız Hugh’la Noah’yı ve bizim aramızdan birini her hafta sonu dağlarda bulabilirsin,” dedi Chris. “Tırmanıyor musun?”

“Biraz. Geldiğim yerde pek popüler değildi ama öğrenmeyi çok isterim.”

“Önümüzdeki hafta sonu Eldorado Kanyonu’na gidiyorum,” dedi Graham. “İstersen sen de gel, sana etrafı gezdireyim.”

“Harika olur. Teşekkürler.”

Tyler dönüp bisikletini portbagajdan çıkarmak için kelepçeleri açtı, Graham da aynısını yapıp ardından uzun çoraplarıyla bisiklet ayakkabılarını ayağına geçirirken kapıyı açık bıraktı.

“Sen de Chris gibi buralı mısın?” diye sordu Tyler şişesinden bir yudum alarak.

Graham başını iki yana salladı. “Buraya üniversite için taşındım. Santa Fe’den geldim.”

“Oraya hiç gitmedim. Açık hava ortamı nasıldır?”

“Epey müthiş. Taos ve Angel Fire’da kayak var ama kayak hiçbir zaman favorim olmadı. Santa Fe Milli Ormanı şehrin hemen dışında, harika kamp ve yürüyüş alanları var. Valles Caldera da eyaletteki en iyi sinek balıkçılığı ağına sahip. Çocukken babamla yaptığım ilk kamp gezisinden sonra kendimi kaptırmıştım. Pecos Nehri Kanyonu’ndaki ilk tırmanışımдан sonra daha da beter oldu. On üç yaşındaydım, kendime güvenim mantığımı aşıyordu ama sabırlı bir rehberim vardı, bir şekilde zirveye ulaşmayı başardım. Aşağıya bakıp çıplak ellerimle ve bir çift lastik ayakkabıyla tırmandığım şeyi gördüğüm an bir daha arkama bakmadım. Kendimi Kolorado gibi bir yerde bulmam kaçınılmazdı.”

“Anlıyorum. Ben de burada iş fırsatı yakalayınca balıklama atladım. Arkansas’ın bazı gizli cevherleri vardı ama daha fazlasını istedim.”

Chris kaskını takıp Tyler’a baktı. “Peki, standart zorluk seviyen ne? Nereden başlayacağımız konusunda iyi bir fikir verir. Bu bölge epey çeşitli, her şeyden biraz var.”

“Çoğunlukla mavilerde takılıyorum. Kiminle olduğuma ve nasıl hissettiğime göre arada bir yeşil ve siyah.”

Chris başını salladı. “Maviyle başlayıp nereye varacağına bakalım.”

“Beş kilometrelik güzel bir gidiş geliş var, o tarafa gitmek istersek tepede siyaha da dallanıyor.”

“Kulağa harika geliyor,” dedi Tyler.

Graham bisikletine atlayıp ileri doğru sürmeye başladı. Chris’in bahsettiği parkura doğru yol alırken ayaklarını pedal-daki klipslere yerleştirdi. “Hadi, yapalım şu işi.”

Ağaçların arasından yola koyuldular, Graham pedalı her çevirişinde karşısındaki mücadeleye odaklandı ve diğer her şeyi geride bıraktı.

“Kim birer içki daha ister?”

Kulüp kalabalıktı ve müziğin sesi Graham’ın sorusunu bastırarak kadar yüksekti. Masaya eğilip baş başa vermiş, derin bir sohbetin içindeki Reagan ile Claire’i dürttü. Kızlar başlarını kaldırıp ona baktıklarında Graham boş bardağını ve tek kaşını kaldırdı.

Claire onaylarcasına cğdi, Reagan ise iki yana salladı. Graham bara ilerlerken Claire'in neden burayı seçtiğini merak ediyordu. Genelde gittikleri salaş hippie barlardan ziyade bir et pazarına benziyordu. Claire'in yaşına yakın ya da zamanına değecek tek bir erkek bile görmemişti.

Graham'a baştan çıkarıcı bir ifadeyle bakan kadınlar da ondan en az on yaş genç olmalıydı, belki de daha fazla. Herkesin zevki kendineydi ama o genellikle kendi yaş grubunun dışındaki kadınları pek tercih etmezdi. Yirmili yaşlarının başındayken birileriyle çıkma konusunda payına düşeni yapmıştı ve bu, en iyi ifadeyle tam bir kepezelik olarak tanımlanabilirdi.

Otuz beş yaşındaki bir kadına, bağlanmaya karşı olduğunu söyleyebilirdi ve kadın da sözüne itibar ederdi. Bunu en son yirmi beşindeki bir kızla denediğinde, yani erkek arkadaşı olarak Noel'de ailesine katılmaya niyeti olmadığını söylediğinde, kız ağlamıştı.

Graham, (1) hiçbir kadınla üniversite öncesi yaşamı hakkında konuşmadığını ve (2) ailesiyle kazara tanıştırdığı tek kadının ertesi gün onu terk ettiğini düşününce, kendisinin ya da bir başkasının tatili ailesiyle geçirmesi gibi bir durum söz konusu olamazdı.

Elinde içkilerle dans pistinin yanındaki bar taburelerine döndüğünde orayı boş buldu. Bardakları bırakıp etrafına bakındı, Claire ile Reagan dans pistindeydi. DJ, Post Malone remiksi çalıyor, onlar da gülüp eğleniyorlardı. Graham birasından büyük bir yudum alarak gülümsedi.

Biri Reagan'ın omzuna dokununca Reagan arkasını döndü, yüzü aydınlandı. Kollarını Graham'ın tanımadığı bir kadına dolayıp hemen birkaç adım ötedeki ikinci bir kadına yöneldi. Claire, Reagan'ın arkadaşlarını tanıyor gibi görünmüyordu; bu

yüzden mesafesini koruyarak tek başına olmaktan rahatsızlık duymaksızın kalabalığın arasında dans etmeye devam etti.

Tam Graham'ın aklından ona katılmak geçerken polo ti-şörtlü, temiz giyimli bir adam ona yaklaştı. Bir şey söylemek üzere Claire'in kulağına eğildi, Graham onun yüzünü tam göremese de Claire başını salladığında her şeyin yolunda olduğunu anladı.

Graham cebinde titreyen telefonu çıkardığında, iş arkadaşlarından birinin vardiya değişmek istediğine dair bir mesajla karşılaştı. Takvimini kontrol edip cevap vermesi birkaç dakikasını almıştı. Başını kaldırdığında alışkanlıktan olsa gerek, Reagan ile Claire'i bulmak için kalabalığı taradı.

Reagan hâlâ hararetle arkadaşlarıyla konuşuyor, Claire ise Hâkî Pantolon'la dans ediyordu. Müzikle birlikte hareket ederken Claire'in vücudu biraz dönünce Graham'la göz göze gelmek için başını çevirdi. Graham'm sol kaşı havaya kalktı. Birasını masanın üzerinde unutup saniyeler içinde harekete geçti.

Seneler önce kendilerine *beni kurtar* anlamına gelen bir işaret ayarlamışlardı; kızlar için kaşlarını kaldırmak, erkekler içinse çeneyi eğmek.

Claire'i, sarhoş ya da eli kolu durmayan bir adamdan uzaklaştırmak için devreye girmekten mutluluk duyuyordu. Bu yıllardır onun da işine yarıyordu. Bazen birkaç dakika içinde biriyle uyumlu olmadığını anlıyor ama konuşmayı nasıl kibarca bitirip uzaklaşacağını bilemiyordu.

Çeneni eğ, Claire yardım etsin.

Bu geceyse harekete geçme sırası Graham'daydı.

Bunu yapmayalı uzun zaman olduğundan zihnen kaslarını esneterek çenesini sıktı ve bakışlarını sertleştirdi. Hiç de sıcak olmayan bir gülümsemeyle adama soğuk bir bakış atarak yak-

laştı, ardından aralarına girdi. Kolunu sahiplenici bir hareketle Claire'in beline doladı, elini de kızın kalçasına koydu.

"Kız arkadaşşıma eşlik ettiğın için teşekkürler, buradan sonrasını ben hallederim."

Adamın rengi atarken gözlerini kırpıştırarak büyük bir adımla geriye çekildi. "Üzgünüm dostum," diye mırıldanarak gözden kayboldu.

"Elin kıcımda," diye mırıldandı Claire, gerçi sesinde eğlendiğine dair bir ton vardı.

"Çeneni kapa ve benimle dans et, tatlım."

Şarkı değışti ve hoparlörlerden Imagine Dragons'ın *Dancing in the Dark* şarkısı yükseldi. Yavaş ve ritmik bir tempo arasında gidip gelen şarkının garip ama şehvetli bir yanı vardı. Böyle bir mekân için tuhaf bir seçimdi ama Graham şarkıya ayak uydurdu. Claire'le yüz yüze gelebilmek için onu döndürerek iki elini Claire'in beline koydu. Az önceki performansı sona erdiğinden artık ellerini birkaç santim yukarı kaydırabilirdi.

Claire ona bir bakış attı. "Tatlım mı?"

"Çiftler arasında standart bir sevgi sözcüğü gibi görünüyor."

"Senin ağzından çıkınca garibime gitti."

"Ben de tuhaf oldum."

Claire güldü ve ona doğru yaslanarak parmaklarını Graham'ın boynuna doladı. "Bu şarkıda nasıl dans edilir bilmiyorum. Hızlı mı? Yavaş mı?"

Graham onu biraz daha kendine çekerek akıcı bir tempoyla salınmaya başladı. Claire'in kalçaları da onunla birlikte istekle hareket etti. "Talibinin meseleyi anladığından emin olmak için muhtemelen en iyisi bu. Sorun neydi?"

"Biraz sigara kokuyordu, ben de sigara içip içmediğini sordum."

Graham başını geriye atarak güldü. “Hemen de fark ediyorsun, değil mi?”

“Benim için bu ilişkiye engel bir durum,” dedi Claire müdanasız bir tavırla. Omuz silkip hafifçe gülümsediğinde, Graham’ın bakışları onun dudaklarına kaydı.

Büyük hataydı.

Beyni hemen ona Claire’in dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu ve dilini nasıl mükemmel kullandığını hatırlattı, sert ve kışkırtıcı ama aşırıya kaçmadan. Claire dişlerini dolgun alt dudağına geçirdiğinde Graham’ın bakışları kızın gözlerine çevrildi.

Bakarken yakalamıştı.

Kendini aynı şekilde cevap vereceği bir alaya ya da iğneleyici bir yoruma hazırladı. Bunun yerine Claire bir elini kaldırıp kaşlarını çatarak işaret parmağını Graham’ın alnında gezdirdi.

“Buraya ne oldu?”

Graham’ın kendini toparlaması birkaç saniyesini aldı. “Bugün bisiklet sürerken biraz çizildi.” Reagan ile Claire onunla burada buluşmadan önce akşam yemeğine gitmişlerdi, öğleden sonraki sürüşünden sonra Claire onu ilk kez bu karanlık mekânda görmüştü.

Parmak uçlarında yükselerek daha iyi görebilmek için yüzünü eğdi. “Bayağı derin görünüyor. Çok kanadı mı?”

Graham omuz silkti. “Biraz.”

Claire’in yüzünde asabi bir ifade belirince Graham sırtıtmamak için kendini zor tuttu. Bu kadını sinirlendirmek çok kolaydı.

“Birkaç dikiş atılsa iyi olabilir.”

“Artık çok geç, değil mi?”

Claire hareket etmeyi bıraktı. “Pek sayılmaz. Kamp malzemelerinin arasında dikiş seti yok mu? Acil durumlarda hayatta kalmak için falan?”

Vardı ama Graham bunları bir kenara bırakıp dansa devam etmek için hafifçe Claire'in beline bastırdı. "Bana iğneyle saldır diye buradan gidecek hâlimiz yok."

Claire dudaklarını kararlı bir ifadeyle birbirine bastırdı. "Muhtemelen sen video oyunlarından birini oynarken yapabilirim, farkına bile varmazsın. Zaten duyguların da yok, sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

Graham bu iğneleyici yorumun derisinin altına işlemesine izin vermeyerek kaşlarını kaldırdı. "Vay be, ben seni kurtarmak için araya girdikten sonra böyle üzerime mi geliyorsun?"

"Sayacaksak, senin için ben çok daha fazla müdahalede bulundum. Senin aksine, fikrimi belirtip bir erkeğe onunla ilgilenmediğimi söylemekte sorun yaşamıyorum."

"O zaman neden bu gece beni çağırdın?"

Claire bocaladı, yine de Graham onun nasıl cevap vereceğini bilemediğinden mi yoksa sadece istemediğinden mi olduğunu anlayamadı. "Ben... emin değilim aslında."

"Hımm." Bir şeyler vardı.

Claire yine durdu. "Dikkatimi dağıtmaya çalışma. O yaraya bakmam lazım ve burası çok karanlık. Gidelim hadi."

"Claire, sorun olmaz."

"Garip bir yara izi mi kalsın istiyorsun? Ya da enfeksiyon mu kapsın?"

"Hayır, arabaya döndüğümüzde temizlemiştim zaten. İtfaiyeciler de acil tıp teknisyenleridir, biliyorsun."

"Evet ama ben pratisyen hemşireyim. PH, ATT'den üstündür. Gidelim hadi."

İki hafta öncesi olsa Graham buna karşı çıkabilirdi ama Claire'in lisansı postayla geldiğinde, lisansı tam üç gün mutfak masasının üzerinde gururla sergilemişti.

Graham ellerini indirdi, Claire'in tenini artık avuçlarında hissedemediği noktada kaşlarını çattı ve iç çekti. "Gidelim."

Claire ile Graham, arkadaşlarının kendisini eve bırakacağını söyleyen Reagan’la konuştuktan sonra Uber’e atlayıp dairelerine döndüler.

“Kaç tane içtin?” diye sordu Graham kapıyı kapatıp ışığı yakarken.

Claire durup onun yüzüne baktı. “Sana dikiş atabilecek kadar ayığım.”

Graham uzun parmaklarını çenesinde gezdirdi. “Korkarım biraz daha ikna edilmem gerekiyor. Bu güzel yüz benim için önemli, mahvetmeni istemiyorum. Kaç canlı hasta üzerinde uygulama yaptın?”

“Altı.” Evet, Claire ilk üçünde çok korkmuştu. Ama dördüncüde kendine güveni yerine gelmişti. “Ve seni tekrar öpecek kadar bile sarhoş değilim. Buna ne diyorsun?”

“Vay be, tamam. Anlaşıldı.” Graham buzdolabına doğru yaklaştı. “Tamamen alakasız olacak ama bira ister misin?”

Claire onu görmezden gelerek bir sandalye çekti, sonra hemen başının üstündeki armatürü açtı. “Otur da iyice bakayım.”

Graham elinde iki şişe ve gözlerinde umut dolu bir parıltıyla ona döndü. Söyleneni yapıp oturdu ve başını geriye eğdi.

Claire onun sağ kaşının kenarını ikiye bölen yarayı incelemek üzere eğildi. Bu Graham’ın ona bakarken sık sık kaldırdığı kaşıydı. Kaşları alengirliydi. Neyse ki dudağı değildi, oradaki kesikler iyileştiğinde neredeyse hiç düzgün durmazdı. Başka bir nedeni olduğundan değil ama işte, en azından dudakları değildi.

“İyi temizlemişsin,” diye itiraf etti Claire.

“İlk yaralanmam değil.”

Claire dudaklarını birbirine bastırarak burnundan derin bir nefes aldı. “Dikiş atabilirim ama birkaç bantla biraz Dermabond yeterli olur bence.”

“Harika. Kaşımı tekrar yapıştır, hemşire.”

O malzemeleri almak ve ellerini yıkamak için banyoya giderken Graham olduğu yerde kaldı. Graham birasının kapağını açıp bir yudum aldığı anda Claire dönmüş, her şeyi hazırlayıp yanına ilişmişti.

Claire çalışırken birkaç dakikalığına sessiz kaldılar.

Sonra Graham, “Hoş görünüyorsun,” dedi.

Claire karnında uçuşmaya yeltenen o tek kelebeği görmezden gelerek durakladı. “Ne?”

“Çok sessizdik, ben de bu gece çok hoş görüldüğümü söyleyeyim dedim.”

Claire iç çekerek kesikle uğraşmaya devam etti. “Ne yapıyorsun sen?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Öpücük yüzünden, değil mi? İşleri tuhaflaştırdı.”

“Birazcık.”

“Eskiye döndür o zaman.”

“Şu an yapamam. Göğsün yüzümden beş santim falan ötede-
deyken olmaz.”

“Tam bir dalyaraksın,” dedi Claire gülerek. Graham’ın söylediğine kızmış olabilirdi ama kulübe dekolteli bir tişörtle gitmişti ve Graham oturur pozisyonda olduğu için göğüsleri gerçekten de onun kişisel alanını işgal ediyordu. Başını hareket ettirmediği sürece başka yere bakamıyordu resmen, ki başını hareket ettirmesi de pek tavsiye edilecek bir şey değildi.

“Pardon. Gözlerimi kapatayım,” dedi Graham. Kapattı da ama konuşmaya devam etti. “Şu anda o öpücük konusunda mahcup hissettiğimi itiraf etmeliyim. Sen hiç düşünmedin mi?”

Claire doğru sayılabilecek bir cevap verdi. “Bir iki kez düşündüm.”

“Şükürler olsun. Belki tekrarlanır diye düşünmüştüm.”

“Ne olursa olsun, bir daha olmayacak.”

“Niye ki?”

“Çok açık, ev arkadaşınız ve bu berbat bir fikir. Bir de gerçek bir ilişki bulma fikrinden vazgeçmeye hazır değilim. Aramızda çekim var mı? Evet, var. Birbirimize sataşmamıza bakarsak yatakta iyi olmamız sürpriz olmaz. Ama ben fiziksel bir ilişkiden fazlasını istiyorum.”

“Anlaşmanın yürürlüğe girme zamanı gelene kadar demek istiyorsun sanırım.”

“Dört yıl sonra hâlâ bekârsam bunu tartışacak kadar da yapayalnız olurum muhtemelen.” İşini bitirip eserini inceledi. “Bitti.”

“Çok hızlıydı.”

“Biliyorum. İşimde iyiyim.”

Claire malzemeleri ilk yardım çantasına geri koyduktan sonra tam koridora dönmüştü ki Graham tekrar konuşmaya başladı.

“Biliyor musun, kolaylık olsun diye benimle evlenmeyi düşünmemene hâlâ biraz bozuluyorum.”

Claire dönüp ona baktı. Graham’ın yüzünde gördüğü endişe belirtisine karşı alaycı tavrını bir kenara bıraktı. “Kişisel algılama.”

Graham’ın kaşları çatılırken parmaklarını siyah saçlarında gezdirdi. “Bunu algılamanın başka bir yolu var mı ki?”

Claire aklından geçenleri söylemeli miydi, emin değildi. Graham’ın omzunun üzerinden arkasında kalan pencereye baktı ama camın ötesinde sadece karanlık vardı. Tekrar ona baktı. Graham bu işin peşini bırakmayacak gibi görünüyordu, ona gerçeği söyleyebilirdi.

“Uzun zaman önce tehlikeli bir işi olan biriyle asla evlenmeye karar verdim.”

Graham başını yana eğdi. Bahsi geçen şeyi anladığı sırada ifadesindeki akıl karışıklığı aydınlanmaya başladı. “Şey... Babanla bir ilgisi var mı?”

Graham’ın tek bildiği, Claire’in babasının pilot olduğu ve o çocukken uçak kazasında öldüğüydü. Claire, Mia dışında kimseye bundan daha fazlasını anlatmamıştı, en yakın arkadaşı da ona gizlice anlatılanlara hayatta ihanet etmezdi.

Claire onaylarcasına başını sallarken bir elini koluna yasladı. “Hava gösterileri yapan bir akrobasi pilotuydu aslında. İnsanların nefesini kesen, kalbini durduran o üst düzey gösterilerden yapıyordu. Başta çok havalı bir şey olduğunu düşünmüştüm, izleyebileceğim yerel bir gösteri yapmasına da bayılıyordum. Arkadaşlarım da bayılıyordu. Uçağa atlayıp kokpitte oturmamıza izin verirdi, hatta bazen beni uçuşa götürürdü.”

Graham şaşkınlığını gizlemeye çalıştıysa da berbat bir iş çıkarmıştı. Gözleri irileşmiş, dudakları hafif aralanmıştı.

“Annemin yerel gösteriler sırasında onu hiç izlemediğini, uzaktaki gösterilerde ise biter bitmez babamın onu aramasını bekleyerek volta attığını fark ettim. Ulaşım güzergâhlarında uçarken o kadar kötü değildi, kaldı ki bunu düzenli bir maaş için yapıyordu ama yine de annem, onun havada olduğunu bildiğinde gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Bu, onu tüketiyordu. Kimse de bunun saçma ya da beyhude olduğunu söyleyemez çünkü haklı olduğu anlaşıldı. Manevralar tehlikeli görünüyor çünkü öyleler.” Claire konuşmayı bitirirken sesi çatallaştı, bundan nefret ediyordu. Anılar zorla bilincine akın etmeye çalışıyordu ama Claire onları sanki metal grupların konserlerindeki serkeş bir kalabalıkmış gibi bastırdı. Yutkunarak gözyaşlarını tutabilmek için birkaç derin nefes aldı. “Ben öyle biri olamam, Graham. Böyle yaşamayacağım.”

Graham bir eliyle ensesini ovdu. “Çok... Çok üzgünüm Claire. Babanı kaybetmenin sana hissettirdiklerini tahmin bile edemem. Evli olmasam da sevdiğin insanlar için endişelenmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. İstasyondaki çocuklar da benim ailem, ne zaman göreve çıksak ya da ben yokken olanları duysam üniformalı kardeşlerim için endişeleniyorum.” Graham’ın koyu renk gözleri Claire’in yüzünü incelerken dudakları hüznünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Yani aslında gerekçeni gayet iyi anlıyorum. Yine de anlaşmalı, duygusuz bir evlilik için epey albenili olduğumu düşünüyorum.”

Claire kahkahalara boğulurken Graham ortamı biraz yumuşattığı için mutluydu.

Graham her zamanki gibi bununla da yetinmedi. “Çok yazık... Anlaşmalı, duygusuz seksi de kabul etmeye razıyım.”

“Niye sürekli duygusuzluktan bahsediyorsun ki? Seni düşündüğümde birçok duygu hissediyorum.”

Graham'ın gülümsemesi tekler gibi oldu. "Öyle mi?"

"Elbette. Öfke, hiddet, düşmanlık. İsteddiğini seç."

"Düşmanlık, muhtemelen seks için en iyisi."

"Öyle mi dersin?"

Graham başını sallayarak onayladı, bakışları onunkilere kilitlenmişti. Claire birkaç saniye boyunca ona baktı, birden sıcak basmıştı sanki.

Ardından gözlerini kırptırıp arkasını döndüğü sırada o daha banyoya girmeden Graham son bir şey söyledi.

"Söylediklerimde ciddiydim, Claire. Bu gece harika görünüyorsun."

"Graham'ı öptüm."

Mia'nın çatalı şangırtıyla tabağına düştü. "Ne?"

Claire alnını masaya dayadı. "Biliyorum," diye mırıldandı tahtaya doğru.

"Nasıl... ne zaman... neden... nasıl?"

Claire bir süre kıpırdamadı. Başını kaldırdığında en yakın arkadaşı aval aval ona bakıyordu, eli hâlâ havada asılıydı.

Claire restorandaki kısık sesli sohbet ortamından memnundu. Ona, ölüm sessizliğini doldurma dürtüsü olmaksızın düşünmesi için birkaç dakika vermişti. Hem zaten neden bu konuyu açmıştı ki?

"Ne olduğunu bilmiyorum. İsteydim, bir itfaiyeci yaralı gelince aklım hemen Graham'a gitti. Çalışıp çalışmadığını, aynı yangında bulunup bulunmadığını ya da iyi olup olmadığını bilmiyordum. Mesajlarıma da cevap vermeyince çılgına döndüm."

Mia'nın ifadesi kasvetli bir hâl aldı. "Babanla yaşadıklarından sonra anlaşılabilir bir durum."

"Kesinlikle. Ama Graham'la uzun zamandır arkadaşız ve bu zamanın çoğunda itfaiyeciydi. Şehirde önemli bir şey olsaydı da haberlere çıksaydı evet, Graham aklımdan geçebilirdi. Ama başka türlü değil. O gün... Farklı hissettim."

"Niçin?"

"Emin değilim. Ben de kendime aynı şeyi soruyordum. Ev arkadaşı olmadan önce bu his, gözden ırak gönülden ırak bir şeydi sanırım. Ama şimdi daha farklı hissediyorum, onun etrafında daha çok bulunduğum için bir şeyler bana onu anımsatıp duruyor. Yanıtladığı çağrılarla ilgili hikâyeler duyuyorum, onu lacivert üniformasıyla kapıdan çıkarken görüyorum ve kendimi vardiyasının sonunda tekrar kapıdan girip girmeyeceğini merak ederken buluyorum."

Mia yavaşça başını salladı, bakışları yumuşacıktı. "Zor olmalı, sadece arkadaşın olan biri için bile." *Arkadaş* kelimesini vurgulamıştı. "Son zamanlarda... Ona karşı *fazlasını* mı hissediyorsun?"

Claire'in masanın üzerindeki telefonu titredi ve ekranda Graham'ın adı belirdi.

"İti an..." diye mırıldandı Claire. Graham'm ne istediğini görmek için telefonun kilidini açtı.

Graham:

E-posta adresin ne?

Claire:

Neden?

Gertrude'a yeni bir taşıma çantası sipariş ediyorum, bir arkadaşımı siteye davet edersem indirim alıyormuşum.

Hayır.

Hadi ama, lütfen? Otuz dolar kâr edeceğim.

Köpeğim bile yok.

Böyle boktan şeyler için kullandığın bir e-postan yok mu?

Karşılıklı olsun! Bir hafta kombiye dokunmayacağım.

Tamam. PembeParıltı91@zzmail.com.

Benimle taşak mı geçiyorsun?

ON İKİ YAŞINDAYDIM!

Affedersiniz, Bayan Parıltı. Teşekkürler.

Claire gözlerini devirip telefonunu masaya bıraktı. Mia'nın yüzüne eğlenen bir ifade yer etmişti.

“Kusura bakma. Soruna cevap vermem gerekirse, hayır. Garip olan da bu. Onunla çıkmak ilgimi çekmiyor. İkimiz de onun bağılığa alerjisi olduğunu biliyoruz, bense bir düzen kurup birlikte bir hayat süreceğim kişiyi bulmak istiyorum. Ama o gün, vardiyadan eve döndüğümde endişeden aklım başımdan gitmişti. Onu görüp iyi olduğunu anlar anlamaz da içten içe bir şeyler hissettim. Hiç düşünmeden yaptım.”

“İlle bir şey ifade etmek zorunda değil,” dedi Mia. “Yani, senin ciddi bir tehlike altında olduğunu düşünsem ve sonra seni karşımda, güvende ve sapasağlam görsem ben de öperdim muhtemelen.”

Claire, Mia'nın durumu önemsiz gösterme çabasını takdir etti, çünkü istediği buydu. Ama aynı şey değildi. “Peki, beni şifonyerin üstüne kaldırıp dilini ağzıma sokar mısınız?”

“Siktir, hayır.” Mia yüzünü buruşturdu. “Alınma lütfen.”

“Alınmadım.”

Mia gözlerini kocaman açarak eğildi. “Seni şifonyerin üstüne mi kaldırdı? Nasıl yani?”

“Odasındaki şifonyer işte.” Claire alnını avcuna yasladı. “Çok ateşliydi, Mia. Bugüne kadarki en iyi öpüşmemdi. Çok, ııı, eksiksizdi.”

Arkadaşının kaşları havaya kalktı, ardından takdir edercesine başını salladı. “Peki, tamam o zaman.”

“Ama bu garip, değil mi? O benim arkadaşım, onunla ilişkimiz olmasını istemiyorum. Ev arkadaşınız, sürekli kavga ediyorsunuz ve hayattan tamamen farklı şeyler istiyorsunuz.”

“Takılmak için ilişkinizin olması gerekmiyor,” diye belirtti Mia. “Kavga etmek de... Çıra gibi gelir.”

Claire gülmekten kendini alamadı. “O da öyle dedi.”

“Eğlenceli olabilir.”

Claire’in kaşları havaya kalktı. “Beni, Graham’ı öpmeye mi teşvik ediyorsun? Graham’ı öpmeye *devam etmeme*?”

“Neden olmasın?”

“Gayet iyi açıkladığımı sanıyordum.”

“Bilmiyorum.” Mia çatalını aldı. “Noah ile bana kalırsa”

“Noah ile sana mı? Bizim hakkımızda mı konuştunuz?”

Mia homurdandı. “Elbette—”

“Ne alaka?”

“Ne var? İkiniz ön sevişmenin vücut bulmuş hâli gibisiniz.”

Claire burnunu buruşturdu. “İyy.”

Mia gözlerini devirdi. “*Bizim* için değil. Yani birbirinizden hoşlanmıyormuşsunuz ama aynı zamanda birbirinizin kıyafetlerini parçalamak da istiyormuşsunuz gibi bir havanız var.”

Claire durdu. Gözlerini kırıştırdı. Doğru muydu bu?

O gün, Graham’ın odasında işler çok hızlı ivme kazanmıştı. Kendini ona kaptırdığını görebiliyordu.

“Acaba birlikte oldunuz da bana söylemedin mi diye düşündüğüm zamanlar oldu. Geçen yıl o kulübeyi kiraladığımızda aynı odayı paylaştığınız zaman mesela.”

Claire alayla güldü. “Sana söylemeyeceğimi mi düşündün cidden?”

Mia omuz silkti. “Artık birlikte yaşamadığımız için durum biraz farklı. Yani, umarım bana söylersin ama söz konusu Graham olduğu için bu konuda garip hissedersen anlarım.” Başını kaldırdığında kara gözleri parlıyordu. “Ama benden önce Reagan’a söylersen tepem atar.”

“Nerede yaşarsan yaşa, sen benim en yakın arkadaşımsın. Bu öpüşme olayından bahsettiğim ilk ve tek kişi sensin. Ciddiyim.”

“İyi.” Mia makarnayı çatalının etrafına sarıp bir lokma almadan önce kaşlarını oynattı. “Ee, şimdi ne olacak?”

Claire şarabından büyük ama yavaş bir yudum alarak sırtını sandalyesine yasladı. “Hiçbir şey. Devam etmek istedi ama şu an böyle bir anlaşma istemediğimi söyledim.”

“Ama onu öpmek hoşuna gitti.”

“Yani? Muhtemelen hoşlanacağım ama yapmayacağım pek çok şey var. Birikimlerimi lüks bir arabaya harcamak ya da günde üç öğün dondurma yemek gibi” Mia ağzını açınca Claire elini kaldırdı. “İkinci sınıftaki o gün sayılmaz. Akşamdan kalmaydım, bunu sen de biliyorsun. Bazen kendimizi korumak için bazı şeyleri yapmayız.”

Mia onun devam etmesine izin verse de başını biraz eğdi. “Graham’ı öpmemek neden kendini korumanın bir yolu olsun ki? Ona karşı bir şeyler hissetmekten mi korkuyorsun?”

“Hayır. Fiziksel işleri halledebileceğim biri olduğunda dışarı çıkıp yeni insanlarla tanışmak için o kadar motive olamayacağımı düşünüyorum. Ya bağlanma fobisi olan ev arkadaşımınla birlikte olmak için evde kaldığımda, harika bir adamla, yani belki müstakbel kocamla bir fırsatı kaçıırırsam?”

“Doğru sanırım. Ama bu üzerinizdeki baskıyı da azaltabilir. Flört olaylarında biraz daha rahat olabilirsin, gerçekten hoşlanmadığın erkeklerle de vaktini boşa harcamazsın. Ayrıca ateşli bir erkek, her gün bir kadının oyuncağı olmayı kabul etmiyor. Denememek büyük ziyan olabilir.”

Claire’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Sen kimsin ve benim mütevazı en yakın arkadaşıma ne yaptın?”

“Evlendi ve ateşli bir erkek oyuncağı olmasının nasıl bir şey olduğunu keşfetti.” Mia’nın yanakları kızardı. “Şiddetle tavsiye ederim.”

“Öyledir eminim.”

Mia elini yelpaze gibi sallayarak güldü. “Bir çevrim içi randevu sitesine katılıp, program seni müstakbel kocanla eşleştirene dek Graham’la iyi vakit geçirebilirsin. Bunu bir düşün, tamam mı?”

“Neden?”

“Çünkü biraz eğlenceye ihtiyacın var, içimden bir ses de Graham’ın bunu sana verebilecek en mükemmel kişi olduğunu söylüyor.”

Claire o gece eve döndüğünde, Graham ile Reagan’ı oturma odasında *The Office*’in tekrarını izlerken buldu.

“Hey, Bayan Parıltı,” diye selam verdi Graham.

“Kapa çeneneni.”

Reagan sıırttı. “Ooo, yeni takma adın mı?”

“Sorma,” dedi Claire, Graham’a ters ters bakarak. “Bana teşekkür etmen gerekmiyor mu? Sana iyilik yaptım.”

Graham bir anda kendine geldi. “Haklısın. Yardım için teşekkür ederim.”

“İşe yaradı demek? O hesabın şifresini hatırladığımı bile sanmıyorum. Aktif olup olmadığını bile bilmiyorum.”

“Evet, indirim kodumu aldım.”

“Güzel.” Bir dahaki sefere dışarı çıktıklarında biraları Graham ödeyecekti.

Claire bir bölüm izlemek için onlara katıldı, sonra yatmaya hazırlanmanın daha iyi olacağına karar verdi. Cuma gecesi olabilirdi ama yarın çalışacaktı ve saat sabah yediden önce hastane-

de olması gerekiyordu. Ayağa kalktı, “İyi geceler,” demek üzereyken sözü Reagan’ın telefonundan gelen tiz zil sesiyle kesildi.

Reagan sehpanın üzerinden telefonunu aldı. “Affedersiniz.” Telefona cevap verirken verandaya yönelmişti.

Claire tekrar Graham’a bakınca onu kendisine bakarken buldu. Bir an durakladı, Mia’yla bu gece konuştukları her şeyi düşündü. Ardından Graham’a tuhaf bir şekilde gülümseyerek odasına kaçtı. Üzerine bir askılıyla tayt giydikten sonra dişlerini fırçalamak üzere ortak banyoya girdi. Ağzını çalkalayıp doğruldu, kıvrıcık sarı saçlarını omzunun üstünden atarak aynada kendine baktı.

Ne istiyorsun?

Derin bir iç çekerek odasına dönmek üzere arkasını döndüğünde Graham’ın göğsüne tosladı.

“Hop, affedersin.” Graham hafifçe onun kollarını kavrarken Claire’in elleri de aynı anda onun beline uzandı.

Amma da sıkıydı.

Ve güzel kokuyordu. Yine. Nasıl olmuştu da Claire bunu yeni fark etmişti?

Graham onu bırakıp tek kaşını kaldırdı. “Burada işin bitti mi?”

Claire başını salladı ve Graham’ın geçebilmesi için kenara çekildi. Odasına gitti ancak kapıyı açık bıraktı, Graham banyodan çıkıncaysa kendini caydıramadan ona seslendi.

“Graham?”

Kapının eşiğinde beliren adam, yatağının kenarına tünemiş Claire’e baktı. “Evet?”

“Eee, seninle bir dakika konuşabilir miyim?”

“Tabii.” İçeri girip Claire’in yanına oturdu, aralarında gayet makul bir mesafe bırakmıştı.

Claire ellerini dizlerinin arasına soktu. “Mia’ya öpüştüğümü-zü söyledim.”

Graham’ın kaşları havalanmıştı. Kaşındaki kesik güzelce iyileşiyordu. “Söyledin mi?”

“Kusura bakma, önce sana sormam gerekirdi. Umarım sakıncası yoktur”

Graham hafifçe güldü. “Önemli değil. Sadece şaşırdım. Kimsenin bilmesini istemediğini sanıyordum.”

“Ona her şeyi anlatıyorum. Muhtemelen o da Noah’ya anlatır.”

Graham omuz silkti. “Sorun değil. Yine de bana söylediğin için teşekkürler, artık hazırlıklı olabilirim.” Ardından Noah’nın sesinin berbat bir taklidini yaptı. “Hey, dostum, Claire’le öpüştüğünüzü duydum. Ne oluyor?” Sonra başka biriyle konuşuyormuş gibi yana eğildi. “Evet, ona başka şeyler de yapmak istediğimi söyledim ama beni geri çevirdi. Ağladım. Hem de çok.”

Claire onun omzunu yumrukladı. “Ağlamadın.”

Graham güldü. Zengin, kalın bir sesteki ve Claire’in dikkatinin adamın dudaklarına çevrilmesine sebep oldu. Gülümsediğinde onun ne kadar yakışıklı olduğunu ilk düşüncüsü değildi bu.

Claire yutkunarak içinden kendisine iddialı olması gerektiğini söyledi. Güçlü, bağımsız bir kadındı ve bir erkeğe ne istediğini söyleyebilirdi. “Ben de bundan bahsetmek istiyordum aslında. Eee, geri çevirme kısmından.”

“Ne olmuş?”

“‘Geri dönüş yok’ gibi bir durum var mı? Yoksa menfaat ilişkisi teklifin hâlâ sürüyor mu?”

“Bana hayır dersin saygı duyarım. Her zaman. Ama sözünü daima geri alabilirsin.”

“Gerçekten mi?” Mia’nın çevrim içi randevu uygulaması hakkındaki önerisi aklına geldi. Graham’a önerdiği gibi durumlar ancak iki taraf da tamamen dürüst olduğunda başarılı oluyordu, değil mi? “Aynı zamanda benim için mükemmel erkeği arıyor olsam bile mi?”

“Bana uyar.” Graham, Claire’e birkaç santim yaklaşırken ifadesi değişmedi. Yavaşça yaklaşıyordu. “*Hayır* cevabını geri mi alıyorsun, Claire?”

“Sanırım. Sanırım öyle.”

Graham başını iki yana salladı. “Yeterli değil. Emin olman gerek.”

Claire durakladı, derin bir nefes alarak diş macununun kokusunun duyularını doldurmasına izin verdi. Graham’a daha da yaklaştı. “Evet diyorum, Graham.”

Adamın kahverengi gözleri onunkileri süzdü.

Claire’e inanmıyor muydu? Bunu yapmak istediğinden emin olmadığını mı düşünüyordu?

Claire’se o sırada kıpırdanma ya da konuşup durma dürtüsüne direndi, bunun yerine bakışlarının onun yakışıklı yüzünde dolaşmasına müsaade etti. Kendinden emin bir şekilde sessiz kalışının, kararını daha iyi yansıtacağını umuyordu.

Gerçekten de bu adama istediği zaman dokunabilecek miydi? Sadece arkadaşça olmayan bir şekilde? Claire’in dikkati onun dudaklarına takıldı. Sırıttığında dudaklarının çarpık bir gülümsemeyle kıvrılmasını hayal etti.

Şu an olduğu gibi.

Kahretsin. Bu yıkıcı bir gülümsemeydi.

Graham elini uzatarak baş parmağıyla Claire’in çenesini okşadı. “Peki o zaman.” Eğilip dudaklarının köşesini öptüğünde Claire’in nefesi kesildi.

Dudakları yumuşak bir nefesle ayrıldı. Claire hiç düşünmeden elini kaldırıp Graham'ın kaslı ön kolunu kavradı. Graham yanağına öpücük kondurarak onu tahrik etti, otuz saniye önce böyle bir şey olacağından haberi olmamasına rağmen nasıl da kontrolü elinde tutuyordu. Claire ise eve gelirken yol boyunca bunu düşünmüş, sinirleri bozulmuştu.

Belki de sorun buydu. Kendi düşüncelerine odaklanmıştı, Graham'ın dudakları öpebileceği mesafedeyken istediği son şey düşüncelere dalmaktı.

Avucunu Graham'ın yanağına uzatarak, yüzünü kendi yüzüne çevirdi. Dudakları Graham'ın kilere doğru meyletmişti. Graham ona daha da yaklaştı, sıcak bacağı onunkine değiyordu. Claire'in diğer eli Graham'ın gür saçlarına uzandı.

Claire, içten içe geçen gecenin şans eseri olup olmadığını, aralarındaki şeyin bu kadar hızlı ateşlenmesinin tek sebebinin yaralı itfaiyecinin durumu olup olmadığını merak ediyordu.

Kalbinin hızla çarpmasına ve arzunun bir anda bedeninin merkezini vurmasına bakılırsa durum hiç de öyle değildi.

Graham'ın güçlü parmakları yavaşça Claire'in sırtından aşağı inerken ardında sıcak izler bırakıyordu, dilinin ıslak ucu Claire'in dudaklarının kenarlarında gezindi. Claire'in midesindeki sarmal, kulakları ön kapının çarpma sesiyle dolar dolmaz serbest kaldı.

Claire geriye doğru sendeleyerek Graham'ı ayağa kaldırdı. Reagan gözlerini telefonunun ekranından ayırmadan yanlarından geçip gitmişti.

Claire gözleri fal taşı gibi açılmış, artık yüzünde eğlenen bir ifadeyle kendisine bakan Graham'a dik dik baktı. Karşısındaki adam hızla inip kalkan göğsü ve irileşen gözbebekleriyle harika görünüyordu.

“Özür dilerim,” dedi Claire kısık sesle. Saçlarını düzeltti. “Ben, şey...”

“Reagan’ın bilmesini istemiyor musun?”

Claire başını iki yana salladı, Graham da sesini alçalttığı için minnettardı.

“Onunla yaşadığımız göz önünde bulundurulunca bu sorun teşkil edebilir,” diye araya girdi Graham.

“Biliyorum. Ama sen varsan ben de ağzımı sıkı tutabilirim.”

“Bunu konuştuğumuzda o da oradaydı, malum,” dedi Graham.

“Birkaç yıl bekleyeceğimizi konuşmuştuk ama. O noktada artık aynı çatı altında yaşamayacağımızı düşünmüştüm.”

“Benden kurtulmayı mı planlıyorsun?”

“Gertrude bu daireden atılmana sebep olma yolunda ilerliyor. Ayrıca benim kıdemim var, burada kararları ben veririm,” dedi Claire.

Graham akıllıca davranarak sessiz kaldı ama dudaklarının kenarı kıvrılmıştı.

“Reagan o zamana yüksek lisansını bitirmiş olur. Eminim hayatına devam edecektir. Neyse, konumuz bu değil. Ben sadece... Kendimizi rezil etmeyelim istiyorum, tamam mı?”

Graham ellerini ceplerine soktu. “Bunun işe yaraması için yapman gereken ilk şey, kendini bunun önemli bir mesele olmadığına ikna etmek. Bu tür bir anlaşma böyle işler.”

Claire saçlarını geriye attı. “Teoride bunun farkındayım ama... Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Kabul edeceğimi de sanmıyordum ama Mia bu akşam yemekte beni ikna etti”

“*Mia* seni ikna mı etti?”

Graham’ın ses tonundaki şaşkınlığa karşı Claire bir kahkaha attı. “Ben de çok şaşırdım. Yine de kararı ben verdim tabii.

Bunu yapmak, bir denemek istiyorum ama... Şimdi başlamayı kastetmemiştim.”

Graham’a bu kadar yakın otururken, karşısındaki adam bu kadar güzel kokarken ve kendisine doğru böyle eğilmişken karşı koymak zor olmuştu...

“Bana bakışın aksini söylüyordu.”

“Peki!” Claire onu işaret etti. “Şu hâline bak!”

Ah, kahretsin. Yine o *gülümseme*.

“Belki de kötü bir fikirdir,” deyiverdi Claire. Aniden ellerini ondan uzak tutmayı beceremeyecekmiş gibi hissederek endişelendi. İki kez öpüşmüşlerdi ve Claire’in hormonları isyan etmeye başlamış, tatmin olmak istiyorlardı.

Graham, o muhteşem gülümsemesi hâlâ yüzünü aydınlatırken yavaşça başını iki yana salladı. “Bunu kastetmiyorsun.”

“Ediyor olabilirim. Zaten stresliyim.”

“Sadece ikimizken ve başka hiçbir şey düşünmezken stresli değildin.”

Bunu düşünürken Claire’in gözleri kapandı.

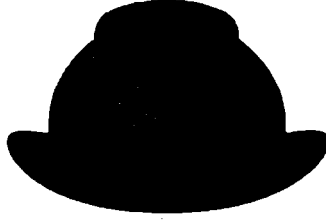
Doğru.

Muhtemelen Claire’i düşünmek gibi korkunç bir şey yapmaya itmemek adına Graham hiç duraklamadan devam etti. “Ben şimdi odama gidiyorum. Hazır olduğunda bana haber verirsin.”

“Reagan gelecek hafta Florida’ya ailesini ziyarete gidiyor, neredeyse bir ay burada olmayacak. Sadece ikimiz olursak daha rahat hissedebilirim.”

Graham omuz silkerek gitmek üzere arkasını döndü. Ardından omzunun üzerinden Claire’e seksi bir şekilde göz kırptı. “Tabii, o kadar bekleyebileceğini düşünüyorsan neden olmasın.”

6

Ev arkadaşı, Graham'ın uyku düzenini olumsuz etkiliyordu. Bahsettiği kişi Reagan değildi. O hoş bir kızdı, sevimli de sayılabilirdi ama kendisinden küçüktü. Hem de on yaştan fazla.

Aklı bir şeylere kaymıyordu bile.

Hayır, bahsettiği kişi yüzde yüz Claire'di.

Kahretsin ki onun her yerine dokunmak istiyordu. Onu daima çekici bulmuştu. Kendine güvenen ve onu daha da ateşli gösteren şu hiçbir şeye aldırmayan tavrına saygı duymuştu. Yine de arkadaşlıktan ötesini hiç ciddi düşünmemişti çünkü ona istediğini veremeyeceğini biliyordu.

Uzun vadeli ilişkiyi yani...

Sonra, geçen yıl Claire o saçma evlilik anlaşmasını önerdiğinde bu mükemmel bir çözüm gibi görünmüştü. Sırf belli bir yaşa geldiklerinde en iyi zamanlarını geride bırakmış sayılacakları için Claire'in, birinin yoldaşı olmayı kabul ederek kolayca kaçacağını asla düşünmezdi.

Hem bu ölçütü kim belirlemişti ki? Graham kırkına yaklaşıyordu ve hâlâ acayip iyi görünüyordu.

Her iki durumda da duygusal bağ aramadığından bu durum onun için mükemmeldi. Güvendiği, çoğu zaman hoşlandığı ve ilgi duyduğu birine bağlanmaktan yanaydı tabii; yeter ki Graham'ın duygularından bahsetmeyeceğini anlasınlar.

Şimdiye kadar kadınlar bununla ilgilenmiyor gibiydi.

Bu yüzden Claire'in fikri mükemmel bir çözümdü. Çünkü Graham ciddi ilişkiye ilgi duymamasına rağmen yalnız kalmayı tercih etmiyordu. Başkalarıyla olmaktan hoşlanıyordu. Hatta bundan keyif alıyordu. Bir zamanlar Noah'yla Mia'yı bir araya getirmek için elinden geleni yaparken işin ciddiyetinin farkındaydı da.

Claire'in babasıyla yaşadığı onca şeyden sonra kendisini evlilik için neden uygun görmediğini anlıyordu. Gerçekten anlıyordu. Claire bu durumdan bahsettiğinden beri, başka bir kariyer yolu seçseydi her şeyin farklı olup olmayacağını merak ediyordu. Ama kaza geçirdikleri gece itfaiyecilerin Nathan'ı kurtarmak için nasıl canla başla çalıştıklarını ve ambulans gelene kadar Graham'la Noah'yı nasıl stabilize ettiklerini gördükten sonra başka bir şey yapmak istememişti.

Kaldı ki yaptığı tek tehlikeli şey işi değildi.

Örneğin, bugün gündeminde ne vardı? Noah, Chris ve Tyler'la Eldorado Kanyonu'nda kaya tırmanışı yapmak.

Graham her yerde (iç mekânda, dışarıda) ve her yüzeyde (kum taşında, granitte, buzda) tırmanabilirdi. Herkesle (geleceksel tırmanıcılarla, spor tırmanıcılarıyla, ilk kez tırmananlarla, dünya şampiyonlarıyla) tırmanabilirdi. Ona bir iple kemer verilmesi yeterliydi.

Her yerde kamp yapar, yürüyüşe çıkar, dağ bisikleti kullanırdı.

Kışın kayak yapmaktan hoşlanırdı ancak en az deneyimli olduğu macera buydu.

Kısaca, boş zamanlarını birçok tehlikeli uğraşla geçiriyordu ve bunun yakın zamanda son bulacağını da sanmıyordu. Stratejisi ve vücudunun nasıl hareket ettiği dışında hiçbir şeyi düşünmek zorunda değildi, riskler onu asla alıkoymazdı. Hele de tırmanmak, yani favorisi söz konusu olduğunda tırmanacağı yer ne kadar yüksek ve zorsa o kadar iyiydi.

Tyler da onlarla olacağı için bugün istediği gibi bir tırmanış olmayacaktı ama olsun. Risk hep mevcuttu. Claire'in de haklılık payı vardı ancak bu durumun yataktan kalkamayacak kadar yaşlanana kadar değişeceğini sanmıyordu.

Graham yolda Noah'yı aldı, Tyler da Chris'le dükkânda buluşup kanyona beraber gitmeyi planlamıştı.

"Selam, dostum," dedi Graham açık pencereden.

Noah yolcu koltuğuna yerleşmeden önce eşyalarını arkaya attı. "Günaydın."

İlk yarım saati huzurlu bir sessizlik içinde geçirdiler. Genelde sessiz olan Noah, sabahın erken saatlerinde sohbet etmeye daha da az meyilliydi.

Boulder'ın dış sınırlarına vardıklarında Noah kahvesinden büyük bir yudum alarak Graham'a döndü.

"Bugün bir çaylağı mı götüreceğiz demiştin?"

"Evet. Adı Tyler. Chris onunla dükkânda tanışmış, şehirde yeni olduğunu öğrenince geçen hafta bizimle dağ bisikletine getirdi. Tyler tırmanmayı da sevdiğini ama pek deneyimi olmadığını söyledi."

"Harika. Epeydir ağırdan almamıştık. Güzel olabilir."

“Chris’e onlarla her zamanki yerde buluşacağımızı söyledim. Tırmanış rotalarını seçeceğini söyledi. Bugün üstten emniyetli tırmanışlarla yetineceğiz sanırım.”

“Bana uyar.”

Otoparka yaklaştıklarında Graham heyecan dolu bir uğultunun iliklerine işlediğini hissetti. Gün neredeyse mükemmeldi. Hava hafif rüzgârlı olsa da aynı zamanda güneşli ve ılıktı. Mavi gökyüzünü birkaç narin bulut süslüyordu, şansları yaver giderse öğleden sonra beklenen yağmur güneğe inerdi.

Chris ve Tyler’la buluştuklarında Graham, Noah’yı yeni arkadaşlarıyla tanıştırdı. Kahve sonunda etkisini göstermiş olmalıydı çünkü Chris’in güne başlamak için seçtiği yöne doğru yürürlerken Noah, Tyler’la dostça bir sohbeğe girişti.

“Graham buraya yeni taşındığını söyledi?”

“Evet, bir ay kadar önce.”

“Burayı nasıl buldun?”

“Bayıldım. Hep dağlara yakın yaşamak istemişimdir. Gerçi kız arkadaşım hâlâ Arkansa’ta, yani o kısmı berbat. Burada iş arıyor, uzun mesafe ilişkisi olayını uzun süre sürdürmeyiz umarım.”

“İnsanlar bunu nasıl yapıyor anlamıyorum,” diye ekledi Graham. Bırakın birkaç eyalet ötesini, aynı şehirde yaşadığı kadınlarla bile ilişkisini sürdürmekte yeterince zorlanıyordu.

“Kolay değil,” diye itiraf etti Tyler. “Geçici olduğunu bilmek yardımcı oluyor.”

“Ve doğru kişi için buna değer,” diye ekledi Noah.

Graham iyi niyetli bir göz devirmeyle karşılık verdi. “Öyle mi dersin?” Tyler’a baktı. “Noah’nın karısı onu parmağında oynatıyor.”

Noah bundan rahatsız olmamıştı.

“Ne zamandır evlisiniz?” diye sordu Tyler.

“Bir yılı biraz geçti.”

“Güzel. İlk yılın en zoru olduğunu söylemiyorlar mı?”

“Bilmiyorum ama bana sorarsan bir hayli inanılmazdı.”

Graham homurdandı.

“Bekle sen,” dedi Noah gülerek, “bir gün anlayacaksın.”

“Çok beklersin,” diye mırıldandı Graham.

Noah alabildiğine sadıktı, Graham’ın da bir gün yuva kura-
bileceğine dair hâlâ garip bir umut besliyordu anlaşılan.

Olacak şey değildi.

Birkaç dakika sonra Chris, yeni başlayanlar için revaçta olan
rotalardan birinin önünde durdu. Uzun sürmeyen bir rotaydı
ama yeterince erken geldiklerinden alan tamamen kendilerine
kalmıştı.

Tırmanış, uğruna erken kalkmaya degecek birkaç şeyden bi-
riydi.

Chris, Tyler’a tırmanıştan bahsederken Graham kaskını, ip-
lerini ve ayakkabılarını bırakıp suyunun kapağını açtı.

“Çok ipli rotalarda tırmanış yaptın mı bilmiyorum ama ted-
birli olmak için buradan başlayalım dedim. Yarısından sonra bi-
raz garipleşe de cıvatalar iyi noktalarda ve nispeten düz. Düşüş
engelleme emniyeti için yukarı ip kuracağız.” Chris, Graham’a
baktı. “Çapayı halletmek ister misin?”

“Tabii.”

“İster tırman ister kuzeye doğru yürüyerek zirveye çık.”

Graham tırmanmayı tercih ederdi ama yürümek daha hızlı-
ydı. Üstelik diğerleri onu bekleyecekti. Elindeki suyu yere bırakıp
ekipmanlarını kaptı. Chris’in gösterdiği patikaya yöneldi, ancak
Noah ona seslenince durdu.

“Oraya çıktığında kullanmak üzere kaskını al,” dedi Noah kaskı uzatarak. “Ne olur ne olmaz. Gayet yüksek.”

Graham itiraz etmedi, bir parmağını kayıştan geçirerek harekete geçti. Yürüdükçe dağ havası ciğerlerini dolduruyor, doğanın sesleri onu çevreliyordu.

İşte o an aklına Nathan geldi.

Bazen en yakın arkadaşı ölmemiş olsaydı işlerin ne kadar farklı olabileceğini merak ediyordu. Noah ile her tırmanışlarında yanlarında fazladan bir adam olurdu.

Acaba Graham şimdi bir vaftiz baba olur muydu? Kazanın olduğu gece Nathan’ın bekârlığa veda partisindeydiler. Yani on yıldır evli olacaktı ve tanıdığı kadarıyla şimdiye muhtemelen bir ya da üç çocuğu olmuş olurdu.

Noah gibi Nathan da oldum olası ilişki insanı olmuştu. Graham ve Agnew kardeşlerin farklı olduğu birkaç şeyden biri de Graham’ın sürdürdüğü rahat, bağlılıktan uzak flört tarzını ikisinin de benimsememiş olmasıydı.

Noah kimseye fikirlerini dayatan bir arkadaş değildi, bu yüzden Graham’ın bir gün yuva kuracağı konusunda şaka yapsa bile, Graham istese onu kendi hâline bırakırdı. İnsanların oldukları gibi takılmalarına müsaade eder, onları oldukları gibi kabul ederdi. Öte yandan Nathan kendi fikrinin *en* doğrusu olduğundan hep emindi, bunu kanıtlayana kadar da durmazdı. Defalarca. Kadınlar ve diğer her konuda.

Acaba neticede Graham’ı evlilik fikrine ikna edebilir miydi? Mümkün değildi.

Graham tırmanış rotasının zirvesine ulaştığında bu düşüncüyü aklından sildi. Çocuklar onu aşağıdan görebileceği ve geri döndüğünde Noah’nın ona bağırmasını istemediği için kaskını taktı. Dört karabina, bir askı ve ipi kapıp kenara yaklaştı.

Aşağı bakınca Chris ile Tyler'ın kemerlerini ayarladıklarını gördü. Noah yukarı bakıp bir şeyler bağıırıyordu.

“Ne?” diye aşağı seslendi Graham.

“Kendini çapala!”

Siktir. Genelde üstten emniyet ipi yerleştirecekse bunu yukarı tırmandıktan ve düşerse onu yakalaması için yol boyunca birkaç destek yerleştirdikten sonra yapardı. Yürüyerek çıktığı için emniyet kemeri yoktu, güvenlik ağı da yoktu.

Noah'nın gerçekten onu yola getirmesi gerekiyordu.

Tam teçhizatını bıraktığı yere dönmek için arkasını döndüğü sırada güçlü bir rüzgâr esip dengesini bozdu.

Ayağı kaydı, kolları çırpınarak tutunacak yer aradı ama bulamadı. Sırtı kayaya çarpıp yer çekimi onu ele geçirdiğinde midesi çalkalandı. Acı vücuduna yayılıp her şey karanlığa gömülmeden önce Graham son bir şey düşünüyordu.

Buradan sağ çıkarsam Claire beni öldürecek.

Claire itfaiyeci yaralanmalarından bahsedildiğinde hep dikkat kesilirdi. Peki ya, Denver ve çevresindeki açık hava etkinliklerinin bolluğundan kaynaklı meşhur travmalarda?

Pek dikkat etmiyordu.

O bölgeden acile o kadar sık gelirlerdi ki Claire her vardiyada en az bir hasta beklerdi. Bu yüzden Ruthie'nin ambulansla gelen, birkaç yarası olan bir dağcı hakkındaki çağrışı aldığını duyduğunda, hastanın geldiğinde doğrudan travma bölümüne gideceği dışında çok az detaya dikkat kesilmişti.

Durum epey kötüydü demek ki.

Claire bilgisayarının başına oturup çizelgeye bakarken birkaç saniyeliğine soluklandı. Şu anda kendisine atanan üç hastadan ikisi yüksek bakım gerektiriyordu. Son üç saattir ilaç almak, buz ve sıcak battaniye getirmek, çeşitli olası tıbbi durumlar hakkında yazılı bilgi vermek için koşturup duruyordu.

İşemek için bile ara vermemişti.

Belki kuruntu yapıyordu ama işe başlarken her şeyin farklı olacağını umuyordu. Hemşire olmayı seviyordu, oldum olası sevmiştir ama diğer insanlardan emir almak konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştır. Resmî olarak yükseldiğinde de bir hekime rapor vermesi gerekecekti ancak şu anda olduğundan daha fazla özerkliğe sahip olacaktı.

İşlerin daha az stresli olmasını da beklemiyordu aslında. Sadece kontrolü ne kadar elinde tutarsa o kadar başarılı oluyordu. Daha çok mesuliyet alacak ancak karar verme ekibinin parçası olmaya da hak kazanacaktı. İlaç vermek yerine ilaçları sipariş eden, kan almak yerine laboratuvar sonuçlarını yorumlayıp yanıtlayan kişi olacaktı. Her bir işin iyi yapılması çok önemliydi ama Claire değişime hazırды.

Aşk departmanında da uzun zamandır ilerleme kaydetmemiştir. Çünkü bu departmana odaklanmak yerine kariyerinin basamaklarını çıkmaya odaklanmıştır. Uzaktaki siren sesleri git-tikçe yaklaştı, araç birimin dışına park ettiğinde nihayet sesler kesildi. Ambulans girişinin kapıları ardına kadar açıldı, standart hareket telaşesi başladı. Acil tıp görevlileri gelen hastayı karşılayan personele bilgi verirken gelen hastadan haberdar doktor da hastayı en yakın travma bölümüne götürüyordu. Bu sırada insanlara yolundan çekilmeleri için bağırarak emir veriyor, taleplerde bulunuyordu.

Claire kısa bir anlığına başını kaldırıp baktı. Ayak altında dolaşmayı planlamıyordu ama bakışları tanıdık bir yüze takıldı.

Noah kapının hemen önünde duruyordu; yüzü solgun, bakışları delirmiş gibiydi. Onun neden burada olduğunu ve neden ambulans girişinden girdiğini anlamak birkaç saniyesini aldı. İçine ani bir korku yayıldı. Yerinden fırladığında travma

bölümüne açılan kapı kapanmadan bir anlığına hastanın belden altını görebildi.

Hastanın sağ bacağının doğal olmayan açısını bir kenara itin-
ce, zihni Graham'ın tırmanırken sık sık giydiği aynı yeşil şorta odaklandı.

Zihni kendine gelene kadar iki kez gözlerini kırptırdı.

Claire, "Noah," diye haykırdığında adamın bakışları onunkileri buldu. Kendini öne doğru iterek tökezledi ama her adımda ciğerleri daha da sıkıştıyordu. Nefes almaya çalıştı ama boğazı tıkanıyordu. Hemşire bankosunun kenarındaki bir sandalyeye tutundu, ayakta kalırsa bayılabileceğini bildiğinden yere çömeldi.

Noah hemen yanma gelip diz çöktü ve bir elini Claire'in omzuna koydu.

"Graham mı?"

Noah başıyla onayladı, yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Ne olduğunu bilmiyorum. İpi çapalamak için uçurumun tepesindeydi. Bir süredir üstten iple tırmanmıyorduk ama bu acemi işi, Graham'ın bunu yaptığını yüzlerce kez gördüm. Önce kendini çapalamadığını fark ettim ama nedenini bilmiyorum. Ben aşağıda bekliyordum. Hepimiz bekliyorduk." Dizlerinin üstüne çöküp gözlerini sıkıca kapattı. "Claire, yere çarptığında öldü sandım."

Claire'in midesi kalktı, çöp kutusuna ulaşmak üzere bankonun arkasına geçti. Midesini boşalttığı anda Ruthie oradaydı, eli Claire'in sırtındaydı. "Neyin var? İyi misin?"

Claire başını iki yana salladı. Titreyen parmağını Graham'ı götürdükleri odaya doğru kaldırdı. "O benim arkadaşım. Ev arkadaşım."

"Siktir." Ruthie'nin alnı endişeyle kırıştı. "Azıcık sabret. Hastaları değiştirebilecek miyim bir bakayım, tamam mı?"

Claire titreyen elini alnına bastırarak başını salladı.

“Ama... Şu an içeri giremezsin.” Ruthie’nin bakışları empati dolu ama sertti. “Tamam mı?”

Claire’in tüm vücudu titremeye başladı, Noah bir kolunu ona doladı.

“Gidebileceğimiz bir yer var mı?” diye sordu Noah, Ruthie’ye. “Beklerken otursun.”

Ruthie plastik torbanın ağzını bağlayıp çöp kutusundan çıkardı ve acile baktı. “Onu 7 numaralı bölmeye götür. Perdeyi çekebilirsin. Birkaç kişiyle konuşmam gerekiyor. Birazdan gelirim, tamam mı?”

Noah, Claire’in ayağa kalkmasına yardım etti ama Claire, parlak zeminde yürürlerken kimin kime destek olduğundan pek emin değildi. Noah’nın rengi atmış, artık beyazı geçmiş ve yeşilin bir tonuna bürünmüştü. Claire’in kusmasına tanık olduğu için ya da kapalı ambulanstan çıktığı için olabilirdi.

Claire’i duvara dayalı bir sandalyeye bırakıp perdeyi çekti, sonra onun yanındaki sandalyeye oturdu.

Claire gözlerini odanın ortasındaki temiz hastane yatağına dikti. “Yolda ne söylediler?”

“Anlamadığım pek çok şey,” dedi Noah. “Bacağı kırılmış ama deriden değil. Büyük ihtimalle beyin sarsıntısı. Şükürler olsun kask takıyormuş. Boğazına tüp takmışlar...” Noah’nın sesi çatallaşırken yüzünü ellerine gömdü.

Onu entübe etmek zorunda mı kalmışlardı? Claire’in mide-sine bir bulantı dalgası daha yayıldı. Alnını Noah’nın omzuna dayadı. “Tansiyonundan bahsettiler mi? Hiç ilaç verdiler mi?”

“Bilmiyorum. Sanmıyorum.”

Tansiyonu düzenlemek için vazopresör vermeleri gerekseydi Noah fark ederdi. Bu iyi bir şeydi. Claire bunun, Graham’ın

şoka girmediği ya da pek kan kaybetmediği anlamına gelmesini umuyordu.

Telaşı çok küçük bir oranda azaldı.

“Uyanık mıydı?”

“Yanına ilk gittiğimde değildi. Ama kendine geldi, kafası karışmış gibiydi. Sonra tekrar bayıldı.” Noah ürperdi, avuçlarını gözlerine bastırdı. “Ben Yapamam... Bu, Nathan’a olanlara çok benziyor”

Claire elini hemen onun omzuna koydu. “Mia’yı aradın mı?”

“Daha aramadım.”

“Ara. Ona ihtiyacın var.”

Noah burnunu çekerek başını salladığı sırada telefonunu çıkardı.

O Mia’yla konuşurken Claire de ayağa kalkıp perdenin arkasından Graham’ın bulunduğu odayı gözetledi. Birkaç kişi girip çıkıyordu ama koşmuyorlardı. Kana bulanmış da değillerdi.

Bu iyi bir şeydi.

Telaş konusunda küçük bir gelişme daha olmuştu ama doktorla konuşana kadar tamamıyla sakinleşmeyecekti.

Cevaplara ve durumun tam olarak ne kadar vahim olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Kaval kemiği ve baldır kemiği kırığı.

Beyin sarsıntısı.

Çene zedelenmesi.

Üç kaburga ve sayılamayacak kadar çok kas ve tendon zedelenmesi.

Daha kötüsü de olabilirdi.

Graham acilde birkaç saat geçirip yoğun bakıma sevk edilmişti. Claire saatlerdir onun başucundaydı. Kulak burun boğaz, ortopedi, travma ve beslenme uzmanları gelmişti.

İlgiden hoşlanan bir adamın çok sayıda ağrı kesici aldığı için tüm olanlardan zevk alamaması çok kötüydü.

Gerçi gelen kimseyle çene çalamazdı, ki kendisinin en sevdiği kısım da bu olurdu. Konuşabilseydi muhtemelen, “Ben iyiyim,” ya da “O düşüşü görmeliydiniz,” ya da “Merak etmeyin, çok geçmeden bir dağ yamacına döneceğim,” derdi.

Ama bir süre konuşamayacaktı. Doktorlar hava yolu desteğine ihtiyacı olmadığına karar verip tüpü çıkarmışlardı ama uyanık olduğu kısıtlı anlarda konuşmakta güçlük çekiyordu. Bu yaygın bir durum değildi ama tüpün ses tellerine zarar verme olasılığı vardı ve doktor konuşmak istese bile bir ya da iki hafta konuşamayabileceğini söylemişti, ki zaten insanların çoğu boğaz ağrısı nedeniyle birkaç gün konuşamazdı.

Graham küplere binecekti.

Bacağı daha da büyük bir sorundu. Ameliyat gerektiren bir tam kırık vardı ve onu her an götürebilirlerdi. Bacağının alçıya alınması gerekecekti. Birkaç hafta boyunca üzerine ağırlığını veremeyecekti. Claire, tanıdığı en aktif adamın kendine gelip bu haberi duyduğunda yıkılacağından emindi.

Zamanla kas gücünü kaybedecek, aynı işlevi yeniden kazanmak için fizik tedaviye ihtiyaç duyacaktı. Sevdiği aktif yaşam tarzına dönme ihtimali de muallaktaydı. Tekrar yürüyebilecekti ancak daha önceki ölçüde bir şeyler yapmak... Bir daha hiç o raddeye ulaşamaması muhtemeldi.

Travma yoğun bakım ünitesindeki hasta odalarında aynı anda sadece bir ziyaretçiye izin verildiği için Noah, Mia ve Chris

bekleme odasındaydı. Claire ilk başta diğerleriyle dönüşümlü beklemişti ama sonunda gruptaki tek sağlık çalışanı olarak uzmanlar geldiğinde orada olmak istediği mazaretini kullanmıştı. Hangi soruları soracağını biliyordu ve doktorların paylaştıklarını da daha iyi anlıyordu.

Ama esasen sadece Graham’la olmak istiyordu.

Bakışları onun kırık vücudunda gezindi, titrek bir nefes aldı. Düşüş sebebiyle çenesi biraz şişmiş; yanağında, alnında ve sağ kolunda birkaç yırtık oluşmuştu. Bacağı ameliyata kadar geçici bir atelle sabitlenmişti.

Bakışları yukarı doğru çıkıp gözlerine geldiğinde durakladı. Gözleri kapalıydı ama hafif çatık kaşları onu pek huzurlu göstermiyordu. Şu anda bile acı mı çekiyordu?

Claire sandalyenin kenarına ilişti, yatağın arkasında duran monitöre göz attı. Tansiyonuyla kalp atışı biraz yüksekti. İlaçlar onu uyutsa da ağrıları kontrol altına alınamamış gibiydi.

Tam yatağın başucundaki çağrı düğmeli kumandayı eline aldığı sırada önlüklü bir kadın hafifçe kapıyı tıklattı.

“Merhaba, ben Nat– Claire?”

“Selam, Natalie.”

Ameliyat teknisyeni Natalie gözlerini kırptırdı. Hâlâ Claire’in üzerinde olan acil servis önlüğüne baktı. “Burada ne işin var?”

“Bir arkadaşım.”

“Ah. Çok üzüldüm.”

Claire başını salladı. “Teşekkürler. Onu götüreceksin?” Anestezi almak üzereyse daha fazla ağrı kesici alması tartışma konusu değildi. Bu yüzden kumandayı bıraktı.

Natalie başını salladı. “Evet. Ameliyat birkaç saat, toparlanma süreci de bir yarım saat sürer.”

“Tamam. Kim yapacak?”

“Dr. Mackey.”

“Güzel.” En iyileri oydu. “Ona iyi bakın, tamam mı?”

“Bakacağız.”

Claire ayağa kalkıp monitörlerin sökülmesine yardım etti. Natalie, Graham’ı sedyeyle odadan çıkarınca da bekleme odasına gitti.

İçeri girdiğinde üç çift göz ona dönmüştü.

Claire karşılarındaki sandalyeye çöktü. “Az önce ameliyata aldılar.”

“Tam olarak ne yapacaklar?” diye sordu Noah.

“Detayları bilmiyorum ama kemikleri hasara göre vida, plaka ve metal çubuk kullanarak yerlerine yerleştirecekler.”

“Peki iyileşince normale dönecek mi?” diye sordu Chris.

“Bunu söylemek için çok erken. Aynı olmayacağını tahmin ediyorum ama umarım normale yakın bir işlev kazanır.”

Noah derin bir nefes verdi, Mia onun sırtını sıvazladı. “İşle-
rin bu tarafında olmak hastanede yatan kişi olmaktan da kötü,” dedi.

Claire hiç hastaneye yatmadığı için kıyaslama yapamıyordu. Bunu sadece acilde hastalara bakmakla ilişkilendirebiliyordu ve bu çok daha kötüydü. En azından vardiyadayken aktif bir şeyler yapıyordu. Yatağın başında ziyaretçi olmanın çaresizliğine akıl erdirmesi zordu. Kronik hastalığı sırasında Mia’nın yanında olmuştu ama Claire ikinci planda kalıp herkesin kıyafetlerini değiştirdiğinden, cep telefonlarını şarj ettiğinden ve otomatlardan atıştırmalık aldığından emin olurken Noah, genelde yatağın başucunu kollamak için içeri dalan kişi olmuştu.

“Graham’ın ailesini arayan oldu mu?” diye sordu.

“Ben aradım,” dedi Noah. “Telefonunda babasının numarasını buldum. Telesekreter çıktı, ben de geri aramasını rica eden üstü kapalı bir mesaj bıraktım.”

Claire başını sallayarak rahatsız sandalyesine daha da gömüldü. Mia ona baktı.

“En son ne zaman yemek yedin?” diye sordu Mia.

Claire ağzını açtı, sonra hatırlayamadığı için durakladı.

Chris ayağa kalktı. “Gidip ona bir şeyler getireyim.”

“Aç değilim,” diye itiraz etti Claire ama Chris çoktan uzaklaşmıştı. Burnunun kemerini sıkıp gözlerini kapattı. Birkaç dakika süren bir sessizlik oldu. O an Noah’nın her zamanki sessizliği ve Mia’nın etrafındaki duyguları algılama yeteneği için minnettardı.

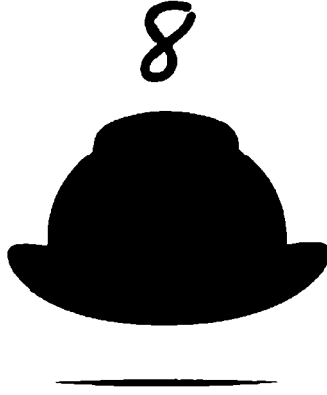
Claire’in içinde dönüp duran duygular muhtemelen arkadaşlarının içini de sarmıştı. Belki bu duygular, Graham’a muhtemelen en yakın olan ve onu en uzun süredir tanıyan Noah’da daha fazlaydı.

O iyi. Hayatta, mühim olan da bu.

Claire bu sözleri kafasının içinde tekrarlardı. Doğru olduğunu biliyordu ama önlerindeki yolun ne kadar zor olacağının da farkındaydı.

Ve Graham’ın arkadaşı, ev arkadaşı, tescilli bir hemşire, pratisyen hemşire olarak Claire yolun her adımında onun yanında olacaktı.

Graham onu istese de istemese de.

Her yeri acıyordu.
Bacağı. Yüzü. Boğazı. Gövdesi.

Aleti iyi gibiydi gerçi, bu hoş bir sürprizdi.

Graham yutkundu, zımpara kâğıdında kayan tutkal gibi bir his irkilmesine sebep oldu. Çenesinden bir acı dalgası yükseldi. Gözleri fal taşı gibi açıldı, acı onu tamamen kendine getirmişti.

Altındaki yumuşak şeyi kavrarken bakışları etrafta gezindi. Beyaz tavan, hastane yatağı, karşı duvarda asılı beyaz bir tahta. Sağ bacağında kalın, beyaz bir alçı.

Yavaş yavaş her şeyi anımsıyordu.

Uçurumun tepesinde duruşunu.

Düşüşünü.

Kemiğinin çatırdayışını. Ya da kemiklerinin... O kısım belirsizdi.

Noah'nın yüzü ve ambulansın içinden görüntüler. Birinde Claire'in sarı saçları vardı ama ne zaman ve nerede olduğunu

bilmiyordu. Belki de aklı karışmıştı çünkü gözünün ucuyla bir hareketlilik fark etti. Claire'in yüzü aniden Graham'a yaklaştı.

Yumuşak ama hızlı bir şekilde konuşuyordu. İri, ela gözleri Graham'ın daha önce görmediği bir duyguyu yansıtıyordu. "Graham, konuşma, tamam mı? Yapmaya çalışacağın ilk şeyin bu olduğunu biliyorum ama şu an yapamazsın. Tırmanış sırasında kaza geçirdin. Bir süredir boğazında tüp var, konuşmayı denersen canın yanar."

Graham daha ne yaptığını bile anlayamadan ne halattan bahsettiğini sormak için hemen ağzını açtı ama acı onu durdurdu.

Siktir.

"Daha şimdi, konuşmaya çalışma dedim."

Graham gözlerini kocaman açarak ona baktı. Beyni, *Ne?* diye bağıırıyordu. *Sen neyden bahsediyorsun? Neler döndüğünü anlamıyorum!*

Tekrar yutkunup yüzünü buruşturdu.

"Bir nefes al."

İki nefes aldı. Burnundan. Ağzında garip bir his vardı. Acıyordu ama hissizleşmişti de. Vücudunun kalanıyla bağlantısı kesilmiş gibiydi.

Claire'in küçük eli Graham'ın avcuna uzandı. "Cevap vermek için sadece göz kırp. Evet için bir kez, hayır için iki."

Graham alışlagelmiş şekilde başını sallamaya çalıştı ama yanağına aldığı sert darbe kıpırdamasına izin vermedi.

"Çenenin bir tarafı, bir noktada yüzünü vurmuşsun gibi morarmış. Çenende kırık yok ama sağ tarafı şişmiş. Acıyor mu?"

Claire'in gözlerine bakıp bir kez göz kırptı.

Claire'in ifadesi değişmemişti. "Hemşireyi çağırayım, sonra sana yaraların hakkında bildiklerimi anlatırım, olur mu? Şuurun bunun için yeterince yerinde mi?"

Graham bir kez daha göz kırptı. *Evet.*

Claire gözden kaybolarak bir dakikadan kısa bir süre sonra yanında önlüklü, yaşça büyük bir kadınla döndü.

“Seni uyanık görmek güzel, Graham. Ben Pam, gece vardiyası hemşiresiyim. Claire ağrın olduğunu söyledi.” Kadın, her birinin altında çeşitli ağrı seviyelerini gösteren bir sayı bulunan on yüzün resmedildiği lamine bir kâğıdı kaldırdı. “Derecelendirilir misin?”

Graham sekizi işaret edince Claire irkildi.

“Dr. Mackey şiddetli ağrı için morfin istedi,” dedi Claire. “Bilinen bir ilaç alerjisi yok. Kontrol ettim.”

Pam, Claire’in ses tonuna karşı kaşlarını kaldırdıktan sonra Graham’a odaklandı. “Beşin altına düşürüp orada tutabilirsek çok memnun olurum. Maalesef uyurken ölçemediğimiz için ağrı içinde uyanmak yaygın bir durum ama bir daha o kadar yükselmesine müsaade etmemek için ortak hareket edelim. Dişini sık, ilaçlarınla hemen döneceğim.”

Hemşire gidince Claire ona daha da yaklaştı. “Ne hatırlıyorsun?”

Graham kaşlarını çattı, elleriyle telefona mesaj yazar gibi bir hareket yaptı. Claire yatağın yanındaki küçük masadan telefonu alınca Graham cevapsız arama ve mesajları görmezden gelerek not alma uygulamasını açtı.

Bu bir “evet-hayır” sorusu değildi.

“Affedersin.”

Graham ellerinin işlevini hiç kaybetmemiş olmasına şükrederek parmaklarını tekrar ekranda gezdirmeye başladı.

Düştüğümü hatırlıyorum. Sonrası pek yok. Durumum ne kadar kötü?

“Sağ bacağında kaval-baldır kırığı vardı. Seni ameliyata alıp birkaç vida yerleştirdiler. İlk dört hafta mümkün olduğunca bacağını kullanmaman gerekiyor. Üzerine ağırlığını vermek yok, bu yüzden tuvalete gitmek gibi mutlaka kalkman gereken durumlarda koltuk değneklerini kullanacaksın. Her şey yolunda gittiği sürece yaklaşık dört hafta sonra bacağına ağırlığını vermeye başlayabilirsin ve fizik tedavi başlayacak. Umarım iki üç ay içinde alçı ve koltuk değneği olmadan yürümeye dölnersin.”

Dört hafta boyunca bacağını kullanmaması mı gerekiyordu? Paniğe kapılmamak için kendini düzenli nefesler almaya odakladı. Böyle yaşamasına imkân yoktu. O kadar uzun süre yatakta kalamazdı. İmkânsızdı.

Belki de yanlış duymuştu. Doktor bir noktada onunla konuşmak için gelecekti, değil mi? Muhakkak bir anlaşma yapabilirlerdi. Belki iki hafta yeterli olurdu? Formu yerindeydi, vücudu diğerlerinden daha hızlı iyileşebilirdi.

Dört hafta kabul edilemezdi.

“Ambulanstaki acil tıp teknisyeni seni entübe etmiş. Nadir görülen bir durum ama işlemiden dolayı hafif bir ses teli zedelenmesi yaşamışsın. Konuşmayı denersen canın yanacağı gibi iyileşene kadar bir iki hafta sesinin de çıkmayacağını söylediler. Yani konuşmak yok.” Claire’in gözleri bir anda parladı, yutkundu. “Sana zor geleceğini biliyorum.”

Siktir. Graham gözlerini kapattı. Beynindeki çarklar dönüyor, bu bilgilere ayak uydurmaya çalışıyordu. Daha ne kadar kötüye gidebilirdi?

Tepeye çıkar çıkmaz kendini çapalamayarak dikkatsiz davranmıştı. Genelde önce bunu yapardı ama bölge düz ve dengeli görünüyordu. Bu onun ilk rodeosu değildi, aklından çıkıvermişti.

Bir parça fazla öz güvenle işte buradaydı. Kim bilir ne kadar süre tırmanamayacaktı.

Claire onu dikkatle süzdü. “Aksi takdirde sadece yara bere içinde kalırsın,” diye devam etti.

Graham’ın içindeki kargaşanın ne kadarı yüzüne yansıyordu? Normalde kafasında olup bitenlere dair soruları savuşturmak için gülümser ya da şakalaşırdı. Bu onun süper gücüydü ama o an tepkisiz kalması imkânsızdı. Hemşire şu lanet ilaçları getirdiğinde belki yeniden deneyebilirdi. “Çok daha kötüsü olabilirdi, Graham. Bu ilk birkaç hafta zor olacak ama atlatacaksın, farkına bile varmadan yeniden dışarı adım atmış olacaksın.”

Zor mu? Kulağa kâbus gibi geliyordu. Graham’ın bakışlarını hâlâ elinde tuttuğu telefona kaydırdı.

İtfaiyenin haberi var mı?

Dikkatle nefes verip bakışlarını telefonunun ekranıyla Claire’in yüzü arasında tutarak acıdan başka bir şeye odaklanmaya çalıştı.

“Evet, Noah onları aradı. Çocuklardan birkaçı seni ne zaman görebileceklerini bile sordu. Babanı da aradı ama mesaj bırakmak zorunda kaldı.”

Ne zaman çıkabilirim?

“Hastaneden mi?”

Graham olumlu anlamda göz kırptı.

“Ağrın ağızdan alınan ilaçlarla kontrol altına alınır alınmaz seni taburcu etmeye hazırlar. Eve döndüğünde sana yardımcı olmak için birkaç gün izin alabildim.”

Graham tek kaşını kaldırdı. Arsızlığının hâlâ yerli yerinde olduğunu görmek güzeldi. Claire başını çevirdi. Pam telaşla odaya

döndüğünde Graham'ın dikkati çenesindeki zonklamayla bacağındaki yanma hissini azaltma gücüne sahip olan kadına kaydı.

“İki miligram morfin. Çok çabuk etki edecektir.” Kadın şırıngayı serumla bağladı. “On beş dakikaya nasıl hissettiğine bakmaya geleceğim.”

Pam birkaç dakika daha odada kalarak Graham'ın hayati bulgularını kontrol etti ve bazı sorular sordu, çoğunu onun adına Claire yanıtlamıştı.

Pam gittiğinde Graham'ın bakışları kapının üzerindeki saate takıldı.

Vakit neredeyse gece yarısıydı, Claire hâlâ hastane önlüğüyleydi.

En başından beri burada mıydın?

Claire sanki bu pek büyük bir mesele değilmiş gibi hafifçe omuz silkerek başını salladı. “Seni getirdiklerinde acildehydim. En iyisi benim kalmam gibi görünüyordu. Burada işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum, bir şeylerin gözden kaçmasına engel olabilirim.” Kollarını yatağın kenarına dayadı. “Chris bir süre buradaydı, Noah ile Mia da ziyaret saati bitene kadar kaldılar. Yarın yine geleceklerdir.”

Graham güçlükle yutkundu, kalbi yabancı bir hisle gümbürdüyordu. Bu hissi genelde, hiç kalkışmaması gereken tehlikeli bir tırmanıştan sağ çıkınca hissederdi.

Bakışlarını hemen önündeki duvara çevirdi, gözlerini kırpıştırarak bu hissi uzaklaştırdı. Elini başparmağı yukarıda olacak şekilde kaldırdı, gözlerini kapatarak sakinleştirici ilaçların onu uyutmasını bekledi.

Graham'ı iki gün sonra taburcu etmişlerdi ama evdeki yatak odası da hapishaneden farksızdı.

Hastaneden eve gidiş yolculuğu kısa sürdüğü için adeta zalimceydi. Claire her şeyi hallederken Graham'ın yarım saat dışarıda oturmasına izin vermiş, sonra da dinlenmesi için içeri girmesini istemişti.

Kıcını bir saatten kısa zaman önce yatağa koymuş olsa da bu süre bile Graham'a çok uzun geliyordu. Odayı daha eleştirel bir gözle inceledi. Daha önce burada yalnız uyumak ve... misafiri olduğunda *uyumamak* dışında hiç vakit geçirmemişti.

Claire muhtemelen odayı hazırlamak için elinden geleni yapmıştı.

Graham kendisinden başka kimseyi suçlamadığı bu duruma karşı siniri yatıştığında çabaları için Claire'e teşekkür edebilirdi.

Şu anda nezaket gösterecek hâli yoktu.

Claire, Noah'nın yardımıyla yatak televizyona bakacak şekilde mobilyaların yerini değiştirmişti. Graham'ın ilaçları şifonyerin üzerine dizilmişti ve Claire, giyinmesini mümkün olduğunca kolaylaştırmak için oraya birkaç V yaka tişörtle beli lastikli şort da koymuştu. Oturma odasından sehpayı getirmişti. Böylece Graham'ın yanında dizüstü bilgisayar ve içecekler vardı. Ancak yemek yoktu, çünkü boğazı o kadar ağrıyordu ki yalnızca sıvılara tahammül edebiliyordu.

Graham. Açlıktan. Ölüyordu.

Claire mutfak masasından da bir sandalye getirmiş, Graham'ın dambıllarının yanına koymuştu. Doktora sorduğu ilk sorulardan biri, bacağı kullanmaması gerekirken formunu nasıl koruyacağı olmuştu. Dr. Mackey üst vücut egzersizlerine mümkün olduğunca devam etmesini, alçıdan kurtulunca da sınav ve mekik çekmesini, hatta egzersiz bisikletine binmesini önermişti.

Graham hemen Chris'e mesaj atarak dağ bisikletini egzersiz bisikletine dönüştürmek için mağazadan bisiklet antrenman standı getirmesini istedi. Bisikleti verandaya kurup açık havada sürebilirdi. İki tekerlek üzerinde bir dağdan aşağıya kaymakla aynı şey olmasa da hiç yoktan iyiydi.

Claire, Graham ve ailesinin çerçevesi fotoğrafını daha yakına, yatağın başucundaki komodeye taşımıştı. Bunun ona kendini daha az yalnız hissettireceğini düşünmüş olabilirdi. Graham annesiyle babasını severdi ama onları düşününce kendini suçlu hissetmekten alamıyordu. Annesi böyle yatağa mecbur kalmaya yabancı değildi. Ailelerinin temel taşı olan babasıysa, karısı ona ne zaman ihtiyaç duysa hemencecik bakıcı rolüne bürünürdü. Graham olanların yükünü babasının omuzlarına yükleme düşüncesinden nefret ediyordu. Adamın zaten düşünmesi gereken onca şey vardı.

Aynı zamanda babası, sesli mesajlar konusunda da berbattı. Graham, babasının Noah'nın mesajını henüz almadığını varsayıyordu. Almış olsaydı Graham'ın telefonu şimdiye aramalarla dolup taşardı. Bir noktada dolup taşacaktı tabii. Bu yüzden Graham bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Babasına bir mesaj gönderdi ve babasının onu arayacak kadar endişelenmemesine özen göstererek kelimelerine son derece dikkat etti. Başka biri, muhtemelen Claire onunla konuşmak zorunda kalacaktı ve onun da Graham'ın söylediklerini bire bir iletmesine imkân yoktu.

Graham:

Selam, baba. Küçük bir tırmanış kazası geçirdim, ben hastanedeyken Noah sana mesaj bırakmış. Hastaneden çoktan çıktım ve çok da iyiyim, merak etme. Sana haber vermek istedim. Yakında ararım, konuşuruz.

Graham telefonunu yatağa bırakınca Gertrude yanına sokuldu. Köpeğin ipek gibi yumuşacık kulaklarını okşarken Graham, konuşamamasının onu rahatsız edip etmediğini merak etti. Claire, Gertrude’u birkaç haftalığına bir yere bırakma konusunda Graham’ı ikna etmeye çalışmıştı ama köpeğinin varlığı ruh hâlini biraz olsun düzeltiyordu.

“Yatağa atlarken bacağını sarsmasını mı istiyorsun?” diye sordu Claire, Graham yerleşir yerleşmez. Gertrude’dan her bahsedişinde kullandığı aynı küçümser ses tonunu kullanıyordu.

Graham yazarak cevap verdi:

Bu alçı, dört kiloluk teriyere dayanamıyorsa beni başka şeylerden nasıl koruyacağından endişe ederim.

“Peki. Ama canını yakar da ağrı kesicilerini erkenden istersen çok beklersin.”

Graham sadece omuz silkti. Claire hastanede garip biçimde uysal ve nazik davranmıştı. En azından Graham’a karşı. Hastane personeliyle uğraşırken acımasızdı, hele de Graham’ın bakımıyla ilgili herhangi bir konuda laçka davrandıklarını hissettiğinde. Claire’in varlığı sanki... Rahatlatıcıydı.

Artık evlerinde olduklarına göre Claire her zamanki haline dönmüş gibiydi. Graham bunun için Gertrude’u suçlayabilirdi ama tek sebebin o olduğunu düşünmüyordu. Claire’in o gece itfaiyecinin yaralanmasına verdiği tepkiye bakılırsa kaza olsun ya da olmasın, yaralandığı için Graham’a kızgındı muhtemelen.

İlaçlara dokunmayın diye Reagan’a bile kızmıştı.

Graham’a hava hoştu. İçinden bir ses, bu odada sıkışıp kaldığı süre boyunca aklını başında tutmak için hararetli atışmalara ihtiyaç duyacağını söylüyordu. En azından Claire birkaç güne işe dönene kadar Graham’ın günlük rutininden tek bir şey normal kalmış olurdu. Graham sorun olmayacağını söylemişti

ama Noah, ilk hafta boyunca Claire'in evde olmadığı günlerde birkaç saatliğine gelip onunla takılmayı teklif etmişti. Graham evde kendi başına dolaşabilecek kadar hareket edebilmeyi ve biraz normal beslenmeye başlamayı umuyordu.

Tuvaleti gelince doğrulup ağırlığını ellerine verdi ve vücudunun alt kısmını döndürdü. Yatağın kenarına kadar olan mesafeyi iyi hesaplayamadığı için yaralı bacağı yatağın kenarına gelemekten ahşap çerçeveye çarptı. Alçı olsun ya da olmasın, bacağı hâlâ hassastı. Acı, kaval kemiğinden uyluğuna doğru alev almış gibi ilerledi.

Graham bu sefer hiç düşünmeden dişlerini sıkınca bir acı dalgası çenesine yayıldı. İstemsiz, sessiz bir inilti boğazından kopmaya çalıştı. Yapabilseydi, ağzından komşuların duyabileceği kadar yüksek bir sesle *siktir* kelimesi çıkacaktı. Fiziksel bir dışa vurum olarak çaresizce yumruğunu yatağın yanındaki masaya vurdu.

Hastanedeyken sonda taktırmak o an için gereksiz görünmüştü, doğrusu utanmıştı da. Şimdiyse kalkıp tuvalete gitme çilesine hazır olmadığını fark ediyordu.

Ve sıvı diyeti yaparken bunun sık sık olması kaçınılmazdı.

“Graham?” Claire, peşinde Reagan’la koşarak odaya girdi. “Ne halt ediyorsun sen?”

Graham titreyen eliyle koridoru işaret ederken yanaklarına sıcaklık hücum etti.

“Ağrın var. Ayağa kalkamazsın.” Claire saatine baktı. “Bir doz daha ağrı kesici alman gerekiyor. Hemen... Uzanıp bana neye ihtiyacın olduğunu söyle. Ben getiririm.”

“Ben de yardım edebilirim,” diye araya girdi Reagan.

Bu anın rezilliği Graham’ın sinirlerini bozmaktan başka işe yaramamıştı. Dengesini sağlamak için sağlam ayağını yere bastı,

sarsak hareketlerle telefonunu yatağın üzerinden aldı. Bir mesaj yazıp telefonu Claire'in yüzüne tutarak o okurken ters ters ona baktı.

Yardım almadan da kahrolası çişimi yapabilirim.

"Ben hallederim Reagan," dedi Claire sesini sakın tutarak. "Zaten daha toparlaman gereken çok şey var. Sağ ol yine de."

"Tamam, yapabileceğim bir şey olursa haber vermen yeter." Reagan, koridorda gözden kaybolmadan önce Graham'a hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

Claire telefonunu ona geri vererek odanın köşesine yürüdü. Hastaneden eve getirdiği çantaya uzanıp iki litrelik süt bidonuna benzeyen şeffaf, plastik bir pisuvar çıkardı.

"Malzeme odasından almıştım. Daha rahat olabili—" Graham başını iki yana sallayınca durdu.

Graham koltuk değneklerini kaptı. Bu işi ne kadar çabuk hallederse ilaçları o kadar çabuk alabilirdi.

"Graham, saçmalama. Ağrın olduğu belli, böyle daha rahat olur. Bu benim işim, utanmana gerek yok."

Graham ona bakmadı, doğrulup dengesini sağlamak için karnın ve kol kaslarından destek aldı. Yavaşça yanından geçip giderken de banyonun karşısındaki koridorda kollarını göğsünde kavuşturmuş bir hâlde dururken de Claire'e hiç bakmadı. Dirseğiyle kapıyı kapattığı sırada duvarlarda yankılanan çarpma sesinden keyif almıştı.

ET'deki uzaylı hariç (çünkü o herif acayip tüyler ürperticiydi), Graham'ı korkutan çok az şey vardı.

Bu yüzden evde yalnızken odasında tek başına uyumanın bunlardan biri olduğunu fark etmek sürpriz oldu. Daha doğrusu, bir şeyler ters gittiğinde ve yardıma ihtiyacı olduğunda seslenememek bunlardan biriydi.

Doktor, ameliyattan sonra kan pıhtılaşması falan gibi komplikasyonlar olabileceğinden bahsetmişti. Ya böyle bir şey olur da nefes alamazsa? Ya da konuşamazsa?

Hastanede, sadece başka insanların gözetimindeki çeşitli makinelere bağlanmakla kalmamış, yardım çağırması için ona bir düğme de verilmişti. Claire aksini söylese de Graham bu sabah sesini test etmişti. Başka nasıl öğrenebilirdi ki? Doktor sesinin ne zaman döneceği konusunda oldukça muğlak konuşmuştu.

Sesi şimdilik yoktu. Ve evet, canı acıyordu.

Tipik Graham olsa kendine susmasını ve endişelenmeye son vermesini, her şeyin yoluna gireceğini söylerdi. Ama daha önce hiç bu kadar çaresiz ve başkalarına bağımlı olmamıştı.

Claire'den istese burada uyurdu, değil mi?

Telefonunu eline aldığı anda, Graham'ın içinde sinir bozucu zayıf ve zavallı görünme korkusu alevlendi ama karanlıkta ve hâlâ ağrı kesicilerin etkisindeyken bunu bir kenara itti.

Graham:

Uyanık mısın?

Claire:

Evet, bir şeye mi ihtiyacın var?

Bir saniye buraya gelebilir misin?

Sanki Graham daha söylemeden ayaklanmış gibi, iki saniye sonra Claire onun odasında idi.

Gertrude, hemen doğrulup hırladı. Graham elini yatıştırıcı bir biçimde sırtında gezdirince Gertrude tekrar sakinleşti ama gözlerini Claire'den ayırmadı; vücudu kısık sesli, daha sessiz bir gürültüyle titreşiyordu.

Graham köpeğinin arsızlığına bayılıyordu.

Claire dilini çıkardı.

Graham, Claire'in arsızlığına da bayılıyor gibiydi.

Claire yatağa birkaç adım daha yaklaşıp onun iyi olduğundan emin olmak istercesine bakışlarını Graham'ın vücudunda gezdirdi. Kıvrıkcık sarı saçlarını toplamıştı, giydiği ince askılı bluzla şort tenini açıkta bırakıyordu.

Graham birden kazadan önceki son konuşmalarını hatırladı. Yarın Reagan Florida'ya gidecek, onlar da Claire'le burada yalnız kalacaklardı. Bu da demek oluyordu ki...

Zihninden yaralandığı için kendini tokatladı, sonra da tedbir olsun diye taşaklarını tekmeledi.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu Claire.

Telefonunu getirmemişti, bu yüzden Graham mesaj yazıp telefonunu ona uzattı.

Olanlar için kusura bakma.

Claire ekrana gereğinden uzun süre baktı, sonra ela gözleri onunkilerle buluştu. "Hiç dert etme."

Graham telefonunu geri aldı, ne söyleyeceğinden pek emin değildi. Nasıl sorması gerekirdi?

Kalp atışları hızlandı, bir elini saçlarında gezdirerek bakışlarını bacaklarına ve battaniyenin altındaki alçının hantal hatlarına indirdi. *Bu kadar zor olmamalı. Yanında birinin olmasının*

sana kendini daha rahat hissettireceğini söyle gitsin. Sadece bu geceliğine.

Graham gözlerini bir kez daha kaldırıncı onu kendisinin yüzünü incelerken buldu, ifadesi anlaşılmazdı.

Graham'ın o an konuşabilmeyi ne kadar istediğini anlatmaya kelimeler yetmezdi. Söyleyeceği şeyi uygunsuz, ima dolu bir şekilde ifade ederek amacına ulaşır ve Claire'in bu ricadan çok fazla anlam çıkarmasını önlerdi.

İşte Graham, Grahamlığını yapıyor ve bir kadını yatağa atmaya çalışıyordu.

O sırada Claire konuştu. "Şeytan köpeğini kucığıma alsam ısırır mı?"

Graham emin değildi. Hırlama ve havlama şeklindeki sözlü tacizler dışında ikisi birbirlerinden uzak duruyor gibiydi.

Graham kaşlarını çatı, sonra omuz silkti. *Olabilir.*

"Bu gece burada uyusam daha iyi olur diye düşündüm," dedi Claire soğukkanlı bir ses tonuyla yatağın diğer tarafına yürürken. Durakladı. "Sorun olmazsa. Sadece... Bir şeye ihtiyacın olursa diye."

Claire arkadaşlarının hastaneye geldiğini söylediğinde Graham'ın hissettiği o sıcak duygu tekrar harekete geçti. Yutkunup başını salladı. Ardından çabucak bir mesaj yazdı.

Beş dolarına bahse girerim, sen yatağı girince bir köşeye çekilip surat asar.

Claire bir elini şiltenin üzerine koyup mesajı okumak için eğildi, sonra güldü. "Olabilir ya da şah damarıma saldırır."

Claire, son bir kez Gertrude'a meydan okuyan bir bakış atarak yorganı çekti ve yatağı girdi. Gertrude bir kez havladı, ayağı

kalktı, tekrar havladı ve sonra Graham'a, *Buna izin veriyor muyuz?* der gibi baktı.

Graham gülümsemeyi çok istiyordu ama yüzü acıyordu.

Gertrude yataktan fırlayıp koşar adımlarla köşedeki köpek yatağına gitti.

"Vay be. Senin için biraz daha mücadele etmesini beklerdim, Graham."

Kadınlar vefasızdır.

Claire bir kahkaha daha atıp yanına yerleşti. Vücudunun sıcaklığı Graham'ın endişesini anında birkaç kademe birden azalttı.

Nasıl olduğu hakkında bir fikri yoktu ama günün birinde, bunun için Claire'e teşekkür etmek zorunda kalabilirdi.

Claire sık sık uykusuzluk çekerdi, o gece de pek farklı değildi. Graham huzursuz görünüyordu ama Claire bunun için onu suçlayamazdı, çünkü tek seçeneği sırtüstü uyumaktı. Kendisi de yan yatan birisi olduğundan böyle rahat etmenin ne kadar zor olacağını tahmin edebiliyordu. Saat üç civarında Graham'a bir doz ağrı kesici verdi. Bu onu birkaç saatliğine kendinden geçirince Claire de uyuya kaldı.

Gözlerini açtığı anda loş gün ışığı panjurların arasından süzülüyordu. Gertrude ürkütücü bir köpek heykeli gibi yanında oturmuş, ona bakıyordu.

Claire ona ukala bir bakış attı. "Bu raundu ben kazandım, G," diye fısıldadı.

Bir el sırtına dokunduğunda Claire arkasını döndü ve Graham'la yüz yüze geldi. Çenesindeki şişlik bugün daha iyi görünüyordu, gözlerinde dans eden mizah pırıltısına hafif kıvrılan dudakları da eşlik ediyordu. Telefonunu Claire'e uzattı.

Köpeğimi sıkıştırma. Tanısan çok seversin.

“Aynen. Ölümcül bakışını çok seviyorum.”

Ona bu kadar yüklenme. Yanımda yatmanı kıskanıyor, Denver bölgesindeki tüm bekâr kadınların paylaştığı bir duygu bu.

Claire onun şaka yapacak kadar iyi hissetmesine sevinse de bunun peşini bırakamazdı. “Evet, horlaman dünyamı altüst etti.”

Graham’ın omuzları düşerken gözlerini kaçırdı.

Claire gülerek doğruldu ve ona baktı. Kalın, siyah saçları dünkünden de dağınıktı ama bu hâline ve yüzünün sağ tarafını tamamen kaplayan koyu morluğa rağmen hâlâ yakışıklı görünüyordu. “Utanmana gerek yok. Eminim şişliktendir.”

Claire ayağa kalktı. Gertrude da hemen kalkarak battaniyelerin üzerinden sahibinin yanına fırladı. Graham, köpeğinin kulaqlarını şefkatle okşadı.

“Gidip kahve yapacağım. Meyveli bir içeceğe ne dersin? Bu sabah antibiyotik alman lazım, midene bir şeyler girse iyi olur.”

Graham başparmağını kaldırıp oturur pozisyondan doğruldu. Ayağa kalkarken kollarındaki güçlü kaslar gerilmişti. Düne göre biraz daha becerikli bir biçimde, koltuk değneklerini yere vurarak tuvalete gitti.

Claire kahveyi hazırlarken Graham’ın odasına döndüğünü duydu, sonra Reagan’ın onunla konuştuğunu işitti. Reagan çok geçmeden mutfakta Claire’e katılmıştı, arkasında iki bavul sürüklüyordu.

“Havaalanına bırakmamı istemediğine emin misin?” diye sordu Claire. “Graham bir saat idare edebilir.”

“Yok, Uber gelmek üzere.” Reagan bavullarını kapıya itti. Claire’le yüz yüze gelince eliyle Graham’ın odasını işaret etti. “Bunca şey varken gittiğim için üzgünüm. Başa çıkabileceğinden emin misin?”

Claire gülümsedi. “Aynı anda dört beş hastayla ilgilenmeye alışkınım, ne kadar zor olursa olsun bir tanesiyle başa çıkabileceğimi düşünüyorum. Aileni ziyaret etmeye can atıyordun. Git, eğlen, bizim için endişelenme.”

“Graham’la ilgili beni haberdar et, olur mu?”

“Tamamdır. Bana plajdan fotoğraf gönder. Graham’a gösteririm, böylece neler kaçırdığını anlar.”

“Siz ikiniz delisiniz.” Reagan’ın telefonuna bildirim gelince pencereden baktı. “Araba geldi. Görüşmek üzere!”

“İyi yolculuklar.”

Reagan gittikten sonra Claire dondurucudan meyve alıp Graham’a protein tozu ve badem sütüyle meyve püresi hazırladı. Daha uzun süre ılık kalmasını umarak bir seyahat kupasına kahve doldurdu ve Graham’ın odasına yöneldi.

Onu gördüğünde az kalsın her şeyi yere döküyordu.

Graham yalnızca siyah baksırıyla yatağın kenarında oturuyordu. Omuzlarını öne eğmiş, kollarını bacaklarına dayamıştı ve koyu renk saçları alnına dökülüyordu. Vücudu, tenine yer yer yayılan çukurlar ve vadilerle uzun, kıvrımlı kaslardan oluşuyordu ve altın sarısı, güneşte kavrulmuş teni çok güzeldi.

Sağ bacağındaki alçıya ve kollarındaki çiziklere rağmen sergilediği görüntü öyle seksiydi ki Claire için nefes almak güçtü. Anlaşmalarına başlamak istediğini, sonra da beklemek zorunda olduklarını söylediği geceye dönmek için neler vermezdi. Bu kez onu itmesine imkân bile yoktu.

Graham onun varlığını hissetmiş olmalıydı çünkü doğruldu, ona baktığında Claire'in yanakları kızarmıştı. Graham garip biçimde sevimli bir hareketle ensesini kaşdı, diğer eliyle yeri işaret etti. İki koltuk değneği de ayaklarının dibinde ama erişemeyeceği bir yerdeydi.

Kapana kısılmıştı.

Claire, onun bir kadınla birlikteyken vücudundan utanacak türde bir adam olduğunu düşünmüyordu. Çünkü neden utanacaktı ki? Ama o an Graham'ın şartlarına uymuyordu. Niyeti Clare'i baştan çıkarmak değildi, muhtemelen o gelmeden giyinmeyi planlamıştı. Bu pek hoş karşılamayacağı türden bir zayıflıktı.

Claire boğazını temizledi, hissettiklerinin dağılmasını umarak her zamanki gibi davranmaya karar vermişti. İlerleyip içecekleri şifonyerin üstüne koydu. "Beni yatağa atmak için bir numaraysa çok cazip olduğunu itiraf etmeliyim. Ama ertelemeni istemek zorundayım."

Graham kaşlarını çatıp ellerini kaldırdı, ardından parmaklarını aralayıp yavaşça döndürdü ve incelemeye başladı. Graham gözlerinde sıcaklıkla ona bakarken garip âni saniyeler içinde çekici bir âna çevirme becerisine hayret etti.

Tanrım, ona ne yapıyordu? *Odaklan*. "Evet, ellerinin mükemmel çalıştığını görüyorum. Ama o noktaya geldiğimizde çok daha fazlasını isteyeceğim."

Graham durup birkaç kez gözlerini kırptırdı. Claire, onu şok ettiği için kendini tebrik etti.

"Üstünü değiştirmeye çalışıyordun galiba?"

Graham başını sallayarak onayladı. Keşke telefonunu açıp Claire'yle o şekilde iletişim kursaydı. Giyinik değilken ona bakmaya devam etmek istemiyordu. *Cidden, vay be*. En üst çekmeden bir gömlekle şort alıp iç çamaşırı bulmak için çekmeceleri

karıştırmaya devam ederken durakladı. “Şey, eee... Şeyi değiştirdin mi...”

Göz ucuyla arkasına baktı, Graham başparmağını kaldırdı. Adamın yüz ifadesini anlamak zordu.

Şükürler olsun. Odanın diğer tarafına geçip giysileri ona uzattı, sonra koltuk değneklerini yatağın üzerine koydu. “O hâlde bunlar yeter. İhtiyacın olursa yardım da edebilirim.”

Graham kapıyı işaret etti.

Claire omuz silkip odadan çıktıktan sonra kahvaltı etmek için mutfığa çekildi. O sırada telefonu titredi.

“Ah, şimdi de yardımımı istiyor demek,” diye mırıldandı Claire. “Uzun sürmedi.”

Ama mesaj atan Graham değildi, sinirleri yatıştı.

Mia:

Graham bugün nasıl? Noah gerçek cevabı istiyor, çünkü Graham sadece iyi olduğunu söyleyip duruyor.

Claire:

Pek keyif almıyor. Ama bunun dışında olabildiğince iyi gidiyor. Bir şeye ihtiyacı olursa diye dün gece odasında uyudum.

Çok naziksin.

Claire, Mia'nın yüzünü görebilmeyi ya da hiç değilse sesini duyabilmeyi isterdi. Arkadaşı bu mesajı, altında yatan bir soru olmadan basitçe yazmış gibi davrandı.

Claire:

Bugün onunla evde baş başa geçireceğimiz ilk tam gün. Birbirimizi öldürüp öldürmediğimizi görmek için birkaç saat sonra tekrar yaz. Hayatta kalma adayları: Graham, ben ya da Gertrude.

Mia:

Paramı Gertrude'a yatırıyorum. Sık dişini, bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver.

Claire bir kâse yulaf ezmesi yedikten sonra iyi olduğundan emin olmak için Graham'a mesaj attı. Ardından ilaçlarını vermek için odasına yöneldi. Graham, tam Claire suyunu doldururken ona mesaj attı.

Graham:

İlaçlarımı kendim içebilirim, biliyorsun. Sana hem yetişkin hem de acil tıp teknisyeni olduğumu hatırlatırım.

Claire odasına geçene kadar cevap vermek için bekledi. Graham'a suyu uzatıp bir elini kalçasına dayadı. "Bu ilaçların çoğu uyuşukluğa neden olur. Dün geceki hidrokodon dozundan sonra kendinde değildin, antibiyotiklerle kas gevşeticilerin programa uyması gerekiyor. İşe dönmek zorunda kaldığımda zaten tek başına olacaksın, buradayken elimden geleni yapmamın daha iyi olacağını düşündüm."

Graham hapları art arda ağzına attı, suyundan büyük bir yudum alırken bakışlarını Claire'den ayırmadı. Telefonunu tekrar eline aldı.

Graham:

Peki. Bir şey rica edebilir miyim?

“Tabii.”

Graham:

Her zaman bunu giyebilir misin?

Claire aşağı baktı, ne giydiğini bilmiyordu bile. Nordstrom Rack'ten indirimli aldığı basit bir ince askılı ve şort takımıydı. Dün gece Graham'ın odasına gelirken bunu düşünmemişti. Ama burada, gün ışığında üzerindikilerin ne kadar açık olduğunu fark etti. Şort neredeyse poposundaydı ve askılı da hayal gücüne çok az şey bırakıyordu.

Claire hemen arkasını döndü. “Tam bir götsün.”

Elindeki telefon titrediği sırada üstünü değiştirmek için kendi odasına girmek üzereydi.

Graham:

Ve inanılmaz iyi görünüyorsun.

İki saat sonra Claire market alışverişi yapmış, Graham'ı kontrol ettikten sonra *Schitt's Creek*'i izlemek üzere oturma odasına yerleşmişti.

On beş dakika sonra, Graham odasında tek başına muhtemelen aynı şeyi yaparken burada oturmanın ne kadar tuhaf olduğunu fark etti.

Onu kendi hâline mi bırakmalıydı? Graham'ı zorlamak istemiyordu.

Ama sonuçta bu onu ayağa kalkmaması için uyarmak ya da ilaç saatini kontrol etmekle aynı şey değildi. Graham son derece sosyal biriydi, yalnız kalmaktan da hoşlanmazdı.

Claire bunu biliyordu çünkü kendisi de aynıydı.

Garip biçimde huzursuz hissettiren bir nefes vererek ayağa kalktı ve Graham'ın odasına gitti. Önce kafasını uzatıp içeri baktı.

O da *Schitt's Creek*'i izliyordu. Gertrude'un hırıltısı, Graham'ı Claire'in varlığına karşı uyarınca o da birkaç adım atıp içeri girdi.

Claire elini beline sardı ve diğer eliyle kolunu ovuşturdu. "Ben de onu izliyordum. Eşlik etmemi ister misin?"

Graham yatakta yanındaki boşluğa hafifçe vurdu.

Claire'se gülümseyerek yatağın başlığına yaslanmak için birkaç yastığı kaldırdı ve yanına yerleşti. "Yatağın saçma bir şekilde rahat, biliyorsun, değil mi?"

Graham göz kırptığı sırada Gertrude hırıliyordu.

Köpek muhtemelen Claire'den olabildiğince uzaklaşmak için Graham'a yanaştı.

Graham ona çok sıkıldığına dair bir mesaj atana kadar iki bölüm izlediler.

Claire odaya baktı. "Bugün egzersizlerini yaptın mı?"

Başını salladı. O marketteyken yapmış olmalıydı, bu da Claire'i rahatsız ediyordu. Evde tekken ağırlık kaldırmaya ya da doktorun tavsiye ettiği ağırlıksız bacak egzersizlerinden birini yapmaya çalışmasına gerek yoktu.

“Video oyunu oynamak ister misin?”

Graham burnunu kıvırdı.

“Kart oyunu?”

Bunun üzerine neşesi yerine gelmiş gibiydi, Claire’e bir mesaj gönderdi.

Graham:

Kaybeden kıyafetlerini çıkaracak mı?

Graham’ı sabah iç çamaşırıyla gördüğünü hatırlayınca Claire’in midesi altüst oldu ama bunu katiyen belli edemezdi. Tek kaşını kaldırarak, “Bu sabah seni yarı çıplak gördüm ve bu sana bir şey kazandırmadı. Ne gereği var anlamıyorum,” diye yanıtladı.

Graham:

Çıplak olsan kesinlikle sıkılmazdım.

“Olmaz.”

Graham kalın kollarını göğsünün üstünde kavuşturunca Claire fikrini değiştirmemek için gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Güzel kollar zaafiydi ve Graham’ın ön kolundaki ve pazısındaki kaslar öyle sıkı ve mükemmeldi ki, İtalya’da Michelangelo heykelinin yanında sergilenebilirdi.

Claire boğazını temizledi. “Kitap okumak istersen Kindle’ımı ödünç alabilirsin.” Graham’ın iç çekişi öylesine umutsuzdu ki gülmekten kendini alamadı. “Biliyor musun, çoğu insan birkaç haftalığına yatma fırsatı bulduğu için heyecanlanırdı.”

Graham:

Ben hariç. Ben yapamam. Sen işe döndüğünde daha da kötü olacak.

Claire önerecek başka bir şey bulmak için zihnini yokladı. “Yazmayı denedin mi hiç? Günlük mesela?”

Graham başını iki yana salladı, yüz ifadesinden şu an bunu değerlendirmeye niyetli olmadığı anlaşılıyordu.

“Erkekler için yaygın bir şey olmadığını biliyorum ama babam ölünce terapistim bunu tavsiye etmişti. Sadece on bir yaşındaydım ama kötü bir durumdaydım ve dürüst olmak gerekirse, yüzündeki ifadeye bakınca zamanla depresyona girme ihtimalin yüksek.”

Graham:

Ukalalık, hemşirelik, terapistlik...
Yapmadığın bir şey var mı?

“Ciddiyim, Graham. İstersen yok say ama o tavsiyeye uydum ve bana çok yardımı dokundu. Başıma gelen iyi şeyleri ve şükrettiğim şeyleri yazıyordum. Sadece zamanın geçmesini sağlamakla kalmadı, bana üzerine düşünecek ve odaklanacak başka şeyler de verdi. Babamı hâlâ özlüyordum ama bakış açım gelişmişti.”

Graham:

Bana garip geliyor. Kendi kendime yazmak gibi. Düşünceler zaten kafamın içinde, ne anlamı var ki?

“Kâğıda döktüğünde kelimelerin ne kadar farklı çıktığını görsen şaşarsın. Daha iyi gelecekse başkasına da yazabilirsin. Hatta bana bile yazabilirsin.” Sözcükler ağızından çıkar çıkmaz

Claire duraklayıp kaşlarını çatmıştı. Günlük hayli kişisel bir şeydi. Sadece bu da değil, Graham duygularını yazıp onunla paylaşacak son kişiydi. Onları kendisine bile itiraf ettiğinden emin değildi.

Bunu farklı bir yöne çekmeyi umarak hızla düşündü. Çünkü adamın gerçekten burada yalnızken yapacak bir şeylere ihtiyacı vardı. Graham'ın zaman geçirecek bir şey bulamazsa, ev tadilatı ya da arabayla gezintiye çıkmak gibi aptalca bir şey yapabileceğini düşünüyordu. “Ben isteyken canın çok sıkılırsa bana bir not yazıp o an ne yapmak istediğini söyle. Gitmek istediğin yerleri, yapılacaklar listesindeki şeyleri söyle. Listen yoksa da bir tane yap. Zamandan bol bir şeyin yok.”

Graham tek kaşını kaldırıp yazmaya başladı.

Graham:

Burada oturup yapmak isteyip de yapamadığım şeyleri sana yazmamı mı istiyorsun? BU iç karartıcı.

“Bu şekilde düşünürsen öyle olur tabii,” dedi Claire, ses tonuna yansıyan siniri gizleyemiyordu.

Graham ona öylece baktı, ne düşündüğünü kestirmek güçtü. İş yerinde hastalarına karşı çok sabırlıydı ama bu evde sağlık hizmetine yansımamıştı besbelli.

“Bak, demek istediğim şu ki her gün iyi şeylere odaklanmaya biraz zaman ayırmak yardımcı olabilir. Alçın çıktığında yapacağın ilk şey ne olacak? Bira içmeye gideceğin ilk yer neresi? Tekrar yapabildiğinde ilk nereye tırmanmak istersin?”

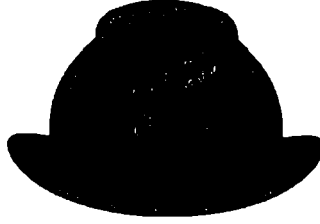
Graham'ın bakışları bir an için onunkilere kilitlendi, telefon ekranına dönerken tek parmağını kaldırarak beklemesini istedi.

Graham:

Basit. Eldo'ya tırmanmak ve Blue Lion'da bira içmek istiyorum. Ve tam da aramızda bir şeyler yoluna girmişken yaralandığım için kendimi asla affetmeyeceğimden, alçı çıktığında yapmak isteyeceğim ilk şey seninle ilgili olacak.

Claire son satırı okurken derin bir nefes aldı. Teninin altındaki sıcaklık alevlendi, başını kaldırdığında Graham'ın bakışları üzerindeydi. Claire onun yoğun kahverengi gözlerini ve alnına düşen gür saçını süzdü. Kahretsin ki adam Clark Kent'ten bile ateşliydi. Claire kalbi küt küt atarken yutkundu.

“Sabırsızlıkla bekliyorum.”

Claire yine Graham'ın yatağında uyudu.

Graham, o yanındayken olması gerekenden de fazla keyif alıyordu.

Sakın alışma.

Claire duştayken Gertrude onun yastığını yataktan itti. Dört kiloluk bir köpek için hayli büyük maharetti. Graham buna müsaade etmişti çünkü ilk başta Gertie'nin ne yaptığını anlayamamıştı, anladığındaysa bunu inanılmaz eğlenceli bulmuştu.

İki kadının onun için kavga etmesini yeğlerdi ama buna da razıydı.

Kahvaltı, kahve ve ilaçların ardından Claire yastığı yatağa geri atarken Gertie'ye kaşlarını çattı ve kumandayı alıp Graham'ın yanına yerleşti.

“Ne izliyoruz?”

Graham omuz silkti. Önceki gün son üç aydakinden fazla televizyon izlemişti, o yüzden ne olduğunun önemi yoktu.

Claire, Graham'ın daha önce hiç duymadığı bir Netflix dizisi seçti. Graham tam konuya hâkim olmaya başladığında telefonu çaldı.

Arayan babasıydı.

Claire titreşen telefona baktı. “Onunla konuşmamı ister misin?”

Graham başını iki yana sallayıp aramayı reddetti. Hızlıca düşünüp bir mesaj gönderdi.

Graham:

Kusura bakma, bulunduğum yer biraz gürültülü o yüzden konuşamıyorum. Her şey yolunda mı?

Tamamıyla yalan değildi. Claire dizinin sesini epey açmıştı...

Babam:

Seni bir yoklayalım dedik. Annene önemli bir mesele olmadığını söylediğini açıklasam da inanmadı.

Graham attığı mesajı, grup mesajı olarak annesine de göndermişti, kahretsin.

Graham:

Ben iyiyim. Sorun daha çok bacağımda ama kısa sürede normale döneceğim. Ev arkadaşım hemşire, yani bana çok iyi bakıyor.

Annem:

Ben tıbbi sorunları hafife alma kraliçesiyim ve daha fazla bilgi istiyorum. Ne tür bir bacak yaralanması ve ev arkadaşın ne çeşit bir hemşire? Claire mi yoksa Reagan mı?

Graham neden onları atlabileceğini düşünmüştü ki? Farklı bir eyaletteydi, o kadar da zor olmamalıydı ama ailesine yalan söyleme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. İçini bir suçluluk duygusu kapladı ama bu hissi bastırdı çünkü gerçekten *iyiydi*. Dürüst olup mümkün olduğunca az bilgi vermeye çalıştı.

Graham:

Birkaç hafta boyunca bacağımı kullanmamam gerekiyor, bu da beni çileden çıkarıyor malum. Claire, bir acil servis hemşiresi ama aynı zamanda bana bakıcılık da yapıyor, beni hizaya sokuyor. Hatta sana bile yönergeleri takip ettirebilir.

Annem:

Tanışmak isteyeceğim bir kadına benziyor. Ziyarete gelip onu da getirsene?

Graham az kalsın boğuluyordu. Annesi mütemadiyen onun durulmasını sağlamaya çalışıyordu.

Eve bir kadını götürdüğü ilk ve son sefer tam bir facia olmuştu ama bu annesini hiç yıldırmamıştı.

Sanki tek çocuğunun evlenip kendisine torun vermesi için zamanının daraldığını hissediyormuş gibi son birkaç yıldır dur durak bilmiyordu. Graham ne zaman ev arkadaşlarından bahsetse dikkat kesiliyor, isimlerini not alıyordu.

Graham:

Ev arkadaşım, anne. Kız arkadaşım değil.

Babam:

Seni hizada tutabiliyorsa tam ideal eşe benziyor.

Graham:

Sadece birkaç gün oldu. Konu tıbbi tavsiyenin sınırlarını zorlamaya gelince de işi en iyisinden öğrendim.

Annem:

Benim durumum tamamen farklı. Ayrıca sen benim oğlumsun ve dediğimi yapmalısın, yaptığımı değil.

Graham:

Evet, anne.

Graham, telefonunu yatağa bırakıp iç çekerek başını yatak başlığına yasladı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Claire.

Graham başını çevirerek ona baktı, babasının sözleri zihninde dolaşıyordu. *Tam ideal eşe benziyor.* İri, ela gözleri ve ele avuca sığmaz görünen vahşi saçlarıyla onunla tanıştığı andan itibaren kesinlikle Graham’ın dikkatini çekmişti.

Ayrıca eğlenceli, bağımsız ve çetindi. Bir doğal afetti.

Yani evet, tam ideal eşti. Bu yüzden onunla çıkmak yerine arkadaş olmuştu, çünkü ilki onu hayatından çıkarmanın kesin bir yoluydu.

Claire'e bakarken annesinden bahsettiği son kişiyi hatırlamaya çalıştı. Ya da çocukluğuyla ilgili herhangi bir şeyden. Birkaç yıl olmuştu... Belki on yıldan fazla. Bu tür konuları özellikle kadınlarla konuşmamayı çabuk öğrenmişti.

Ama Claire farklıydı, değil mi? Arkadaşıydı, hem de iyi bir arkadaş. Aralarında anlayışlı bir ilişki vardı. Graham'dan daha fazlasını beklemiyordu, o hâlde ona bir şeyler anlatmanın ne zararı olabilirdi ki? Claire hiçbir şekilde yanlış anlamazdı ve Graham, ona anlatma ihtimali karşısında da garip bir biçimde sakinleştiğini hissetmişti.

Bu bir ilkti.

Graham tekrar telefonunun kilidini açıp ona bir mesaj gönderdi.

Graham:

Aileme kazanın ayrıntılarını anlatmadım.
Önemli bir mesele değilmiş gibi davrandım.

Claire mesajı okuyup kaşlarını çattı. "Neden?"

Graham:

Onları endişelendirmek istemedim.
Annemde MS hastalığı var, artık yaşlandığı için sık sık atak geçiriyor. Hastalığıyla mücadele ediyor, babamsa tek başına ona bakmak için elinden geleni yapıyor. Bir yüke daha ihtiyaçları yok.

Graham mesajı okurken onun yüzünü izledi. Claire okuduktan sonra ona baktı. “Kusura bakma, bilmiyordum.” Ses tonunda bir suçlama mı sezmişti? “MS berbat bir hastalık.”

Graham ifadesini sabit tutmaya dikkat ederek başıyla onayladı. Ona anlatmak bir şeydi, bunun canını nasıl yaktığını görmesine izin vermek başka bir şeydi.

“Peki onlara ne dedin?”

Graham:

Bacağımı incittiğimi, bir süre kullanmamam gerektiğini ama ev arkadaşımın ateşli bir hemşire/bebek bakıcısı olduğunu. Şimdi de annem seninle tanışmak istiyor.

Claire güldü. “Seninle ilgilenmek, gençken üzümlere bakıcılık yaptığım zamankinden kat kat fazla sabır gerektiriyor.”

Graham:

Vay be. Ben de sessiz arkadaşlığımdan hoşlandığımı sanıyordum.

Claire’in yüz ifadesine bir şey yansıdı. Bakışları bir süre telefon ekranında oyalandı, sonra bakışlarını Graham’a çevirdi. Gözlerinden ve ses tonundan içtenlik taşıyordu. “Düşündüğünden de fazla, Graham. Beni çileden çıkarsan da hâlâ yanımda olmandan mutluyum.”

Claire’in çenesi titredi, ancak bu hareket öyle hafifti ki onu bu kadar yakından izlemeseydi Graham fark etmezdi. Hiç düşünmeden uzanıp elini tuttu.

Elini tutmasına izin verdiğinde Graham’ın beyni hemen, *Ne yapıyorsun?* diye bağırdı. Aynı hızla tepkisini gerekçelendirdi. *Basit. Yapılacak en doğru şey gibi gelmişti. Teselli gibi.*

Gertrude yatağın ayak ucundaki yerinden onaylamadığını belirtircesine haykırdı. Graham'ın dudağının sol yanı kıvrıldı, acı çekmeden yapabileceği en büyük gülümseme buydu.

Claire'se Gertrude'u görmezden geldi.

Graham boştaki elini kendi saçlarında gezdirerek burnunu kırıştırdı. Tekrar telefonunu eline alıp tek eliyle mesaj yazdı, ilk kez klavyesinin kelime önerilerine şükreliyordu.

Graham:

Bir iyilik daha istemekten nefret ediyorum ama...

Claire gözlerini kıstı ama elini çekmedi. "Seksle bir ilgisi varsa yemin ederim..."

Graham başını iki yana salladı.

Graham:

Saçımı yıkamama yardım eder misin? Onun dışında temiz kalmayı başılabildim ama şu anki durumumda bu pek kolay değil.

Claire bakışlarını Graham'ın başına çevirdi, sonra tekrar yüzüne baktı. "Tabii. Şimdi mi?"

Graham saçlarının çok yağlı olduğunu düşünüyordu ve ertelerse düşüneceği tek şey bu olacaktı. Onaylarcasına başını salladı.

"Tamam." Claire bir anlığına düşündü. "Mutfağı bir deneyelim. O lavabo daha büyük."

Claire elini çekip ayağa kalkınca Graham da ağır ağır bacaklarını yataktan indirdi. Mutfağa vardığında Claire tahta bir sandalye çekmiş, sırt kısmını mutfak dolabına dayamıştı.

Graham yanına ilerleyerek oturdu, koltuk değneklerini kenara dayayıp yüksekliği test etmek için başını arkaya yatırdı.

“Bayağı iyi aslında. Sen biraz otur, ben gidip şampuanla havluyu getireyim.”

Claire gittikten sonra Gertrude koşarak içeri girdi. Islanmaktan nefret ediyordu ve genelde su püskürttüğünü bildiği her şeyden uzak duruyordu. Bu yüzden birkaç santim uzağa oturup başını yana eğerek izlemeye başladı.

Claire geri döndüğünde katladığı havluyu Graham’ın boynunu yaslayacağı tezgâhın üzerine serdi. Bir havluyu da alçısının üzerine örtüp diğerini ona uzattı.

“Islanırsan bana kızma. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım.”

Graham bakışlarını indirip üstüne baktı ve sonra gömleğini dikkatlice başının üzerinden çekip çıkardı. Her yeri ıslanırsa da en azından göğsünü silmenin daha kolay olacağını düşünmüştü. Aklından başka bir şey geçmemiştii ama arkasına yaslanıp yerleştiğinde Claire’in yüz ifadesini fark etti ve hemen gerildi.

Claire’in bakışları onun köprücük kemiğinden başlayıp yavaşça gövdesinden aşağı iniyordu. Bakışlarını takip eden sıcaklık, tetkikten ziyade hoş bir okşayış gibiydi.

Siktir.

Onu belinden tutup kucığına çekse ne yapardı? Şu an berbat öpüşüyor olabilirdi ama daha önce de söylediği gibi elleri harikalar yaratırdı. Sadece yüzünü Claire’in boynuna gömüp kokusunu ciğerlerine çekmek istiyordu...

Claire yutkunup kendine gelir gibi oldu, lavaboya dönerek suyu açtı. Başlığı ayarlayıp saçlarını ıslatmaya başlamadan önce su birkaç saniye aktı. “Eee, sıcaklık nasıl?”

Graham ona başparmağıyla onay verdi, beyni ve... *diğer şeyleri* hâlâ az önce aralarında olan ve devrilmiş bir elektrik hattının kaldırımında kıvılcımlar saçarak sürüklenmesine benzeyen o arzuya odaklanmıştı.

Yavaşla.

Başka bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalıştığı sırada Claire ona dokundu. Parmakları saçlarının arasından kayıyor, masaj yapıyor, tırnaklarını hafifçe kafa derisine bastırıyordu. Graham'ın tüyleri diken diken oldu, gözlerini kapatarak başını Claire'in eline yasladı.

Kahretsin, çok iyi hissettiriyordu.

Şampuanın temiz kokusu burun deliklerini doldururken Claire; saçlarını kökten uca, saç çizgisinin etrafından dolaşıp ellerini arkaya doğru uzatarak köpürttü.

Graham'm vücudu birden hem ısınmış hem gevşemişti. Acayip iyi hissettiriyordu. Berberin yaptığından bin kat daha iyiydi, gerçi bunun nedeni saçını kesen adamın altmışlarında ve erkek olması olabilirdi...

Ve bu Claire'di. Geveze ve seksi ev arkadaşı üzerine eğilmiş, ulaşabildiği her sinir ucunu uyandırıyor. Şu anda tamamen onun insafına kalmıştı. Graham kendi saçını bile yıkayabilecek durumda değildi, zayıflıktan başka bir şey değildi bu. Yine de Claire'in, kendisi için bunu yapmasına izin vermekten garip biçimde memnundu. Ondan bunu istemiş ve o, kendisinin de yapabileceği bu basit, temel görevi yerine getirirken hissettiklerinden zevk almıştı.

Graham hiç düşünmeden onun belini kavramak üzere sol elini kaldırdı. Claire'in tişörtü bu hareketle yukarı sıyrılarak teninin hafifçe ortaya çıkmasına sebep oldu, Graham'ın başparmağı hemen oraya uzandı. Kendisinin sürekli açık havada yaptığı aktiviteler nedeniyle yıpranmış, pürüzlü tenine karşı Claire'in teni yumuşak, sıcak ve pürüzsüzdü.

Claire'in vücudu hareketsiz kalsa da ellerini saçlarından ayırmamıştı.

“Graham...” Claire ona çıkıştı.

Graham gözlerini sıkıca kapattı, ona dokunmamasını söylemesinden korkuyordu. Bekledi, Claire’se sadece iç çekti ve Graham’ın saçlarını durulayana kadar enfes masajına devam etti.

Claire saç kremi şişesini almaya gittiğinde, Graham onu daha önce hep kullandığı karma ürünler yerine ayrı şampuan ve saç kremi kullanmaya ikna ettiği için berberine teşekkür etmeyi aklının bir köşesine not etti.

Ardından Claire ikinci tura geçip yoğun kremi saçlarına sürerken Graham zevkle iç çekti. Başparmağını Claire’in kalça kemiğinde hareket ettirirken, avucunun kızın kalçasının bir tarafını tamamen kaplamasından zevk alıyordu.

Claire’in nefesi kesildi.

Graham’ın gözleri birden açıldığında, onun gözlerinin kendisinin belinin altına odaklandığını gördü.

Aşağıda yaşanan durumdan utanmadan öylece Claire’e baktı. Hangi erkek, etkilendiği kadın ona böyle davranırken tahrik olmazdı ki? Hem de parmakları onun kıcından sadece birkaç santim ötedeyken?

Claire’in gözleri onun bakışlarıyla buluşmak için yukarı kaydığında yanakları kızardı. Claire dudaklarını büzse de suyu kapatıp temiz bir havlu almak için öne eğilmeden hemen önce Graham, onun dudaklarının bir gülümseyle kıvrıldığını gördüğüne yemin edebilirdi.

A radan yirmi dört saat geçmişti, Claire hâlâ Graham'ın saçını yıkadığı ânı düşünmeden edemiyordu.

Bu basit bir hijyen isteğiydi ve o an Claire'in aklından hiçbir şey geçmemişti. Ama şimdi Graham'ın gömleksiz ve iri göğsü, uzun bacaklarını aralamış ve başını adeta teslim olurcasına arkaya yaslamış görüntüsü sonsuza dek beynine kazınmıştı.

Başparmağının kalçasına nazıkçe sürtünmesini, parmaklarının giysilerine rağmen tenini yakışını hâlâ hissedebiliyordu. Graham'ın, ellerinin saçlarında gezinmesinden bariz keyif aldığını da unutacak gibi değildi. Gerçi birinin parmaklarını sürekli saçlarında gezdirmesi için birikiminin yarısını verebilecek bir kadın olarak onu suçlayamazdı. Hayatta çok az şey böyle iyi hissettirirdi.

Claire işini bitirdikten sonra ortama acayip bir hava çökmüş, birkaç saatliğine odasına saklanmaya kaçmıştı. O gece kendi odasında uyumayı düşünmüştü ama sonunda, Graham'ın sesi geri gelene kadar onu bütün gece yalnız bırakmaktan rahatsız olacağına kanaat getirmişti.

Dün gece en rüküş ve kapalı pijama takımıyla Graham'ın odasına girdiğinde, onun yüzünde gördüğü rahatlama aynı şeyleri hissettiklerini gösteriyordu.

Yarın işe dönmek zorundaydı ve Graham'ın iyi olması da, Noah'nın birkaç saatliğine burada olacak olması da Graham'dan ayrılmasını kolaylaştırmıyordu. Son birkaç gündür küçük, hoş bir rutin oturtmuşlardı. *Kalk, kahvaltı yap, kahve iç, sonra sen duş alırken Graham egzersiz yapsın. Televizyon izle, Graham sıkılınca mesajlaşın.* Hatta birkaç kez babasının en sevdiği iskambil oyunu olduğunu ve oynamayı özlediğini söyleyerek onu remi oynamaya bile razı etmişti.

Kendisine eşlik etmekten memnun bir adamın rutin ve düzenli arkadaşlığı Claire'in hoşuna gidiyordu. Ortam istediğinden daha sessizdi ama şakalaşabileceği, birlikte televizyon izleyip kâğıt oynayabileceği ve yanında uyuyabileceği biriyle hayat kurma arzusu her zamankinden güçlüydü.

Mia'nın arkadaşlık sitesi önerisini bir kez daha hatırlayınca içinden bir ses, şimdi çok iyi bir zaman olduğunu çünkü Graham'ın yanında oluşunun uzun vadeli bir çözüm olmadığını söyledi.

Graham öğle yemeğinden sonra uyuyakalmıştı, Claire de dizüstü bilgisayarını alıp gizlice odadan çıktı ve bir paket cipsle kanepeye yerleşti. İş arkadaşlarından biri kocasıyla internette tanışmıştı, bu yüzden ona hangi siteyi kullandığını soran bir mesaj gönderdi.

Steph:

GercekKimya.com. Sonunda kaydoluyorsun ha?

Claire:

Düşünüyorum.

SÜPER nasıl gittiğinden beni haberdar et

Claire siteye girip iki haftalık ücretsiz deneme sürümünü seçti. Değip değmeyeceğini öğrenmeden para bayılmayacaktı.

Bir erkekle bağlantı kurmayı uman bir kadın olduğunu işaretdikten sonra bir hesap oluşturup uygulamayı telefonuna indirdi.

Yaşı ve şehri gibi genel bilgileri girer girmez Gertrude'un parkeye vuran tırnaklarının sesini duydu. Claire başını kaldırıp baktığında bu minik şerefsizin ön kapıya doğru gittiğini ve tasmaşının olduğu kancanın hemen altına oturduğunu gördü.

"Bu saç kesiminin seni bıyıklı gösterdiğini biliyorsun, değil mi?"

Gertrude gözlerini kırıştıtırıp pembe tasmaya baktı, sonra Claire'e bakmaya devam etti.

Claire pencereden görünen dışarıdaki güzel güne baktı.

Denver'da haziran gibisi yoktu.

Ardından teatral bir iç çekişle dizüstü bilgisayarını kapatıp ayağa kalktı. "Bak. Graham'ın seni gün aşırı yürüyüşe çıkardığını biliyorum. Onun ev hapsi aslında senin için de geçerli ve sen hayal kırıklıklarını benden çıkarmaya meyillisin. Bu yüzden sırf yastıklarımın ve ayakkabılarımın güvenliği için mahallede kısa bir yürüyüş yapsak iyi olacak. Şunu açıkça belirteyim; bu Graham ve kişisel eşyalarım için, senin için değil. Anladın mı?"

Claire ayakkabılarını ayağına geçirirken Gertrude ona bakmaya devam etti.

Claire tasmayı kancadan aldığı anda belli belirsiz bir kuyruk sallama gördüğünü sandı, daha yakından bakmak üzere eğildi.

Ama kahverengi boncuk gözleri dışında G'nin minik bedeni hâlâ heykel gibiydi: Amansız ve muhtemelen şeytani.

Claire omuz silkip tasmayı taktı.

Hayal görmüş olmalıydı.

Claire o gece elinde dizüstü bilgisayarıyla Graham'ın yanına yerleştiğinde Graham tek kaşını kaldırdı.

Claire bilgisayarın kapağını açıp arkasına yaslandı. "Sonunda bir arkadaşlık sitesi uygulamasına üye oluyorum."

Graham'ın diğer kaşı da kalktı.

"Bana öyle bakma. Arkadaşım Steph bu sitenin uyumluluk konusunda gerçekten iyi olduğuna kalıbını basıyor. Senin de fark ettiğin üzere, son çıktığım adam bana göre değildi, geçen gece kulüpteki tek çekici adam da sigara içiyordu. Uygulamayı ben de bir deneyebilirim." Siteye tıklayarak kaldığı yerden devam etmek üzere giriş yaptı.

Cevaplaması gereken soruları gözden geçirirken Graham'ın bakışlarını üzerinde hissetti. "Bunlardan bazılarına nasıl cevap vereceğim hakkında hiçbir fikrim yok."

Graham bilgisayarını göstererek ona vermesini işaret etti.

Claire güldü. "Yardım etmek mi istiyorsun?"

Graham başını salladı, yüz ifadesi ciddiye.

"Hiçbir şeyde *gönder* tuşuna basma ama," diye uyararak Claire dizüstü bilgisayarını ona uzattı. Sonra ne yaptığını görmek için ona biraz daha yaklaştı. Güzel kokuyordu, bütün gün yatakta oturduğu için bu haksızlıktı. Claire ona yaklaştığına anında pişman oldu.

Hormonlara not: *Kendinize gelin.*

Graham birkaç saniye boyunca dikkatini ekrana verdi. Muhtemelen onun vardığı sonuca varacak, sorulara nasıl cevap vereceğini o da bilemeyecekti.

Ama sonra yazmaya başladı.

Mükemmel gününüzü tarif edin. Güneş beni uyandıranı dek uyumak. Sert, sade bir kahveyle yakınlardaki bir kafenin verandasında karbonhidrat dolu bir kahvaltı etmek. Belki biraz alışveriş, hele de indirim varsa. Nordstrom Rack'e bir gezi de böyle bir güne dâhil olmalı. Kanepede peş peşe kafayı taktığım son Netflix dizimi izlediğim miskin bir öğlenin ardından dışarıdan yemek söyleyip yıldızlar yükselene kadar verandada şarap içmek.

Graham durup ona küstah bir sırıtış olması muhtemel bir bakış attı ama gülümsemesi daha tam yerine oturmamıştı. Claire şaşkınlıkla bakakaldı.

Graham dudaklarını oynatarak sordu: *Değil mi?*

“Oldukça isabetli,” diye itiraf etti Claire. “Benim aklıma gelecek cevaptan daha iyi ve şaşılacak kadar doğru. Başka nelerin var bakalım?”

Kendiniz hakkında rastgele bir bilgi verin. Evin her yerinde yarısı yenmiş cips paketleri bırakırım.

Graham gözünü devirerek ona bakınca Claire kahkahayı bastı. “Evet, üzgünüm. Ama bunu yazamayız.”

Graham gözlerini devirerek silme tuşuna bastı ve ardından, *Kart oyunlarını çok ciddiye alırım, yazdı.*

Claire buna izin vermişti. Bu doğrudu, çıkacağı kişilerin de bunu önden bilmesi en doğrusuydu muhtemelen.

En çok neye gıcık olursunuz? Küçük köpeklerle.

En çok hangi fiziksel özellikten etkilenirsiniz? Kollardan.

Claire'in yanaklarını ateş bastı. Graham vücudunun o kısmına ne kadar sık baktığını fark etmiş miydi? Kahretsin, Graham

klavyede bir şeyler yazarken hâlâ kollarındaki damarları ve gerilen kasları izliyordu.

Neyse ki Claire'e bakmadan yazmaya devam etti.

Bir süper güç seçebilseydiniz ne olurdu? *Zamanda yolculuk.*

Claire'in ağzı açık kaldı, bakışlarını ekrandan onun yüzüne çevirdi. Hâlâ yazıyordu, sanki bu cevabın bir önemi yokmuş gibi kaşlarını çatarak konsantre olmaya çalışıyordu.

Ama vardı. Babasını tekrar görmek üzere zamanda geriye gitmek için her şeyini verebileceğini bilerek Graham bu gücü seçtiyse önemi olabilirdi en azından. Düşünmeden rastgele seçmiş olması mümkün müydü, yoksa görünenden daha mı dikkatliydi?

Claire tekrar ekrana baktığında Graham, Evet/Hayır bölümüne geçmiş ve birkaç soruyu yanıtlamıştı bile.

Hiç dövmeniz var mı? *Hayır*

"Dur, bunu nereden biliyorsun?"

Claire'e sorduğu sorunun cevabını bilmesi gerekiyormuş gibi bir bakış atıp mesaj yazdı.

Graham:

Seni çıplak gördüm.

"Ne? Ne zaman?"

Graham:

Hadi ama. Birkaç yıl önceydi, çok sarhoş olmuştuk...

Ne halıttan bahsediyordu bu? Claire'in gözleri yuvalarından çıkacak gibi olmalıydı çünkü Graham dudağını ısırıp başını iki yana salladı.

Graham:

Dalga geçiyorum ya. Mia dövme yaptırınca hep birlikte bunu konuşmuştuk, hatırladın mı? Sende olmadığını söylemiştin.

Claire ömrü boyunca hiç bu kadar rahatlamamıştı. Graham'ın onu çıplak görmesine karşı olduğundan değil... Sadece bunun için tamamen hazır olmak istiyordu. "Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıp tekrar bilgisayar ekranına baktı.

Dans etmeyi sever misiniz? *Evet*

Romantik misiniz? *Evet*

Maceracı mısınız? *Evet*

İlk görüşte aşka inanır mısınız? *Hayır*

Kendinize inanıyor musunuz? *Bazen*

Claire elini onun koluna koydu. Tam olarak ön koluna, vay anasını çok sıkıydı. Ve sıcaktı. Ve tam... Evet. *Odaklan.* "Dur bir saniye. Bunların hepsi doğru değil. Romantik değilim, maceracı olmadığımı da adım gibi eminim. Müstakbel kocamda olmazsa olmazlarımdan birinin, tehlikelerle yaşamayan birisi olması gerektiği olduğunu söylememiş miydim? Bu kategoriye giren hiçbir şey yapmıyorum. Hem ilk görüşte aşka inanmadığımı da nereden biliyorsun?"

Graham telefonunu eline aldı.

Graham:

Romantik değilmışsin gibi davranıyorsun ama *New Girl*'ün Nick'le Jess'in sonunda birlikte oldukları bölümü her zaman Netflix'in "İzlemeye Devam Et" kısmında yer alıyor, bir erkek sana çiçek aldığında da tüm yaprakları dökülene kadar saklıyorsun. Neden maceracı olmadığını düşünüyorsun?

"Mükemmel günüm hakkında yazdıklarını ne çabuk unuttun? Sıkıcıyım. Maceracının zıddıyım. Hız trenlerinden nefret ederim. Tırmanmam, dağ bisikleti sürmem, kayak yapmam. Paraşütle atlama, *bungee jumping* gibi şeyleri hiç yapmadım. Tüplü dalış fikri bende kıvrılıp bir kenara yatma isteği uyandırıyor."

Graham:

Bu konuda hemfikir değiliz ama cevabım kalmalı.

Bana güven. İlk görüşte aşk meselesine gelince de Bu yüzü gördüğün an bana âşık olmadın.

Claire dudak büktü. Graham'ın son söylediği şey, onu macera sorusuna vereceği yanıtı daha fazla tartışmaktan alıkoymuştu. "Sen de bana âşık olmamıştın."

Graham:

Ben de inanmıyorum da ondan.

Birbirlerine duydukları karşılıklı çekim yüzünden Claire, ona normalde sormayacağı çok daha kişisel bir soru sordu. Graham oldum olası duygular konusunda ketumdu ve bağlanma fobisi varmış gibi görünüyordu. Yine de bunların hiçbirisi gerçekte duygularının olmadığı anlamına gelmezdi. Sadece göstermiyordu. “Sevgiye inanıyor musun?”

Graham yatak başlığına yaslanıp sakallı çenesini kaşıdı.

O düşünürken Claire, bir dahaki sefere kendisinden yüzünü tıraş etmesini isteyip isteyemeyeceğini merak etti. Bu seksilik skalasının neresinde olurdu? Saç yıkamaktan daha az mı, daha çok mu seksiydi?

Muhtemelen daha çoktu. Claire banyo tezgâhının kenarına otururken o da kalçalarının arasında dursa; yüzü onunkinden birkaç santim uzakta, başı öylece eğik olsa; tıraş losyonunun ve bastırılmış arzusunun belirgin kokusu küçük alanı doldursa...

Claire neredeyse sırtüstü yatıp üzerine çıkması için ona yalvaracaktı ki nihayet Graham mesaj yazınca kurtuldu.

Graham:

Evet. Ailemi ve arkadaşlarımı seviyorum. Diğer türlüsüne gelince, sanırım var olduğuna inanmak zorundayım çünkü onu hissettim. Ancak ilk iki tür iyi hissettirirken diğeri daha çok incitiyor.

Eh, bu berbat olmalıydı. O da kabul etmişti zaten. “Nasıl incitti?”

Graham başını iki yana salladı.

Bu yüzden mi böyleydi? Kalbi mı kırılmıştı? Hayal kırıklığı Claire’in ses tonuna yansıdı. “Böyle bir şey söyleyip açıklamadan konuyu kapatamazsın. Seni kim incitti?”

Graham gülümsemek istiyormuş gibi görünüyordu. Claire bunu onun gözlerinde gördü.

Graham:

Neden, şerefimi mi koruyacaksın?

Haftalar önce Claire'in ona söylediği cümlenin aynısıydı ve nedense onu rahatsız etmişti.

"Belki," dedi o zaman Graham'ın verdiği yanıtı anımsayarak. "Arkadaşlar böyle yapmaz mı?"

Graham omuz silkti.

Graham:

Uzun zaman önceydi.

"Unutup hayatına devam edecek kadar uzun değil belli ki."

Graham:

Şuna ne dersin? Onunla karşılaşırsam ve yanımda olursan sana söylerim, sen de küçük kalbinin arzuladığı intikamı alabilirsin.

Demek ki sadece bir kadın vardı. Böylesi daha mı iyiydi? Yoksa bu, o tek deneyim çok kötü olduğu için kalbine giden yolu kapattığı anlamına mı geliyordu? Öyle ya da böyle, onu mahveden kişiye haddini bildirme düşüncesi kulağa hayli tatmin edici geliyordu. Claire ellerini yumruk yapıp gülümseyen dudaklarına bastırdı. "Yapabilir miyim? Sahiden mi?"

Yüzündeki yara iyileşiyor gibiydi, çünkü Graham gülümsemi. Biraz sönük ve yamuk bir gülümsemeydi, klasik Graham

gülümseyişi değildi ama kazadan bu yana en iyi gülümsemedi.

Claire'in göğsünde bir şeyler hop etti. Graham'ın gülümsemesini ne kadar beğendiğini fark edince kaşlarını çatı. Sıradan bir günde, Claire'in kaç gülüşü Graham'ın bir gülüşüne denk gelirdi acaba?

Ve yarım yamalak bir Graham gülüşü ona bunu yaptıysa, gerçeği karşısında nasıl hissedecekti?

Bir an için Graham, onun yüzünü inceleyerek başını yana eğdi.

Graham:

Ne oldu? Kaşlarını çatıyorsun.

“Ne? Hayır, çatmıyorum.”

Graham:

Evet, çatıyordun. Bana ne düşündüğünü söyle.

Claire başını iki yana salladı.

Graham:

Peki. Beni çıplak hayal edip alçıyla seks yapmanın nasıl olacağını çözmeye çalıştığını varsayıyorum.

“Aman Tanrım, kes şunu.” Claire yanaklarını şişirip derin bir nefes verdi. “Seni rahatsız edebilir ama.”

Graham bir an için düşündü.

Graham:

Üstesinden gelebilirim.

“Peki. Gülümsemeni ne kadar özlediğimi düşünüyordum sadece.”

Graham:

Bu muydu?

“Evet.”

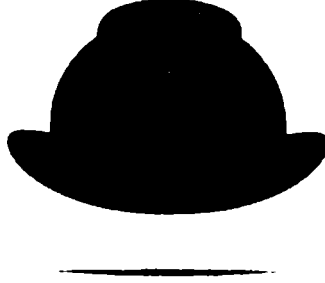
Graham:

Bunda garip olan ne? Ben de özledim.
Harika bir gülümsemem var.

İşte yine o yarım sırtış... Aralarındaki mesafeyi kapatıp onu öpme arzusu öyle güçlüydü ki Claire az kalsın karşı koyamayacaktı.

“Evet,” dedi gerçeklerden başka bir şey söyleyemeyerek.
“Öyle.”

12

Gönderen: PembeParıltı91@zzmail.com

Alıcı: Graham.Scott27@zzmail.com

Konu: Bilmiyorum

Claire,

Pekâlâ.

Çaresizim.

İşe gittin, sıkıntıdan patlıyorum ve Noah'nın gelmesine bir saat var. Bu yüzden günlük tutma tavsiyene el attım. Hiç kimseye yazıyor olmak hâlâ garip geliyor, bu yüzden sana yazıyorum. Bu biraz daha az garip geliyor ama bu e-postanı hiç kontrol etmediğini söyledin, ben de nasıl olsa hiç görmeyeceksin diye düşündüm. Muhtemelen abuk sabuk bir sürü şey yazacağım ama hızlı yazabilen biri değilim, ben bitirene kadar Noah gelebilir. Ah, beni arabayla gezdirir mi dersin?

Gertrude'un araba konusunda neden bu kadar heyecanlandığını şimdi anlıyorum.

Bu arada, bugün huzursuz görünüyor. Sanırım seni özledi. O aile onu bıraktığında bile böyle değildi. Hatırlıyor musun? Onu yanan bir evden kurtarmıştım, aile de evcil hayvan yasağı olan bir daireye taşınmak zorunda kalmıştı. Birincisi, onu nasıl bırakabildiklerini bilmiyorum çünkü gerçekten mükemmel. İkincisi, Gertie onları özlemiş gibi bile görünmüyordu.

Demek istediğim, seni arıyorsa senden hoşlanıyordur. Yoksa ben uyurken onu seviyor musun?

Uyumak demişken... Sanırım dün gece kötü bir rüya gördün. Huzursuz görünüyordun ama uyandırmak istemedim. Belki de iyi bir rüyaydı ve ben de oradaydım... Ve bir şeyler yapıyorduk...

Neyse. Devam edelim. Google'da günlüğe ne yazılır diye arattım, işte öneriler:

1. İlham veren sözler. Klişe gibi görünüyor ama bir keresinde bir şey duymuştum, ona göre yaşamaya çalışıyorum:

*"Gemi limanda güvendedir
ama gemiler bunun için yapılmamıştır."*

Kimin söylediği hakkında bir fikrim yok. (Bir de biçimlendirmemden etkilendin mi? Biraz kurcalayıp italik ve ortaya hizalamayı seçtim. Artık Noah'nın gelişine ve bu taze günlük tutma cehenneminden kurtulmaya birkaç saniye daha yakıным.)

2. Öz bakım. Yaptığım bokun bu olduğunu düşünüyordum?

3. Mevcut zorluklarınızı tanımlayın. Oldukça açık, değil mi? Evde tıkılıp kalmaktan nefret ediyorum. Yalnız olmaktan nefret ediyorum. Vücudumu tam olarak kullanamamaktan nefret ediyorum. Ne garip, sağlığıma ve fiziksel becerilerime ne kadar muhtaç olduğumu hiç fark etmemiştim. Bir daha asla hafife almamam gerektiğini bana hatırlat. Seni bir daha asla hafife almamam gerektiğini de hatırlat. Bu süreçte bana çok iyi davrandın. İyileştiğimde söz, bunu telafi edeceğim (yeterince açık olmadıysa söyleyeyim; müstehcen şeylerle).

4. Zaman kapsülü anısı yazın. Peki, başlıyoruz: Hey, aptal, ipi bağlarken mutlaka tepeye çapa at. Öyle yapsaydın Claire'le şimdiye çoktan takılmıştınız. Muhtemelen birkaç kez çünkü o kadar iyisin.

5. Yediğiniz yiyecekleri takip edin. Yok. Sıradaki.

6. Mektup yazın. HEY bunu yapıyorum.

7. Bırakmak istediğiniz şeyleri yazın. Evet, bunu da yapmak istediğimi sanmıyorum. Aslında, bugünlük bu kadar yeter. Noah gelene kadar kolumdaki tüyleri yolacağım.

Ayrıca, Gertie yine yastığını yataktan attı. Senden hâlâ nefret ediyor olabilir.

Graham

“Claire öğrenirse beni öldürür.”

Graham kıs kıs gülüp, “*Seni de beni de,*” der gibi işaret parmağıyla Noah ile kendisini işaret etti.

“Evet ama ben arkamda kederli bir eş bırakacağım.” Noah’ın elleri direksiyonu iyice kavradı. “Beni ikna etmene izin vermemeliydim.”

Graham orta parmağını gösterdi.

Noah ona göz ucuyla baktı. “Ev hapsi seni huysuzlaştırmış.”

Graham, Noah’yı kendisini dağlara götürmeye zorladığı için kötü hissetmiyordu. Şehirden uzaklaşıp dağ havası alması gerekiyordu. Sağlığı içindi bu.

Noah iç çekti. “Peki. Ama bankların olduğu, oturup açık havada olmanın tadını çıkaracağın turistik bir yere gidiyoruz. Güven içinde. Anlaştık mı?”

Graham kaşlarını çatarak parmaklarını alçısına vurdu.

“Alçı ve koltuk değnekleriyle bile yürüyüşe falan çıkmaya çalışsan şaşırmam.”

Noah haklıydı. Bunu deneyecek biri varsa o da kendisiydi.

Noah çıkışa yönelirken Graham elini açık pencereden uzatarak rüzgârın parmaklarını yalamasına izin verdi. Dışarıda olmak ne iyi gelmişti.

Noah tehdidinin arkasında durarak 285 numaralı otoyolda manzaralı bir sapak buldu ama Graham aldırış etmedi. Rocky Dağları’nı, tam da bazı insanların dağları ilk kez deneyimledikleri yerden görmek güzel sayılırdı. Graham bu güzel manzaraya daha uygulamalı bir yaklaşımı tercih etse de arada bir durup manzaranın tadını çıkarmak kötü bir fikir olmayabilirdi.

Graham arabadan yalpalayarak çıkıp ağır ağır bir banka ilerledi. Koltuk değneklerini yanına koyarak oturdu, Noah da diğer tarafa oturdu. Graham telefonunu çıkarıp bir not yazarak Noah’ya uzattı.

O gün kaskımı taktırdığın için teşekkürler.

O günden beri bunu defalarca kez düşünmüştü, takmasaydı ne kadar kötü olabileceğini de...

Noah omuz silkip telefonu Graham'ın eline geri itti. "Lafı bile olmaz."

Uzun bir süre doğada olmaktan memnun, dostane bir sessizlik içinde oturdular.

Noah, Graham'ın konuşmaya mecbur hissettiği son insandı; böylesi bir durumda mükemmeldi.

Ama Graham bir huzursuzluk hissederek Noah'nın kendisini şu an olduğu gibi biraz daha az konuşkan yeğleyip yeğlemeyeceğini merak etti. Ardından Claire'i ve bazen o iğneleyici bir şey söyleyip de Graham karşılık veremediğinde kızın ne kadar hayal kırıklığına uğradığını düşündü.

Hiç itiraf etmese de Claire onun küstahlığını özlemişti. Graham bu düşünceye karşı gülümsedi, gülümserken de yüzünün bugün harika hissettiğini fark etti.

Sırf test etmek için gülümsemesini genişletti, normal hissediyordu. Elini uzatıp çenesinin sağ tarafını hafifçe ovuşturdu.

Acımıyordu.

Vay, vay, vay. Claire'i bu gece bir ziyafet bekliyordu.

Claire eve berbat bir ruh hâlinde geldi.

Eve hep aç gelirdi, Graham da onun en sevdiği Meksika restoranlarından birinden sipariş vererek buna göre bir plan yapmıştı.

Ekstra tortilla cipsi siparişiyle.

Peki ya kötü ruh hâli? Graham buna hazır değildi. Claire odasına giderken yanından geçtiği sofrayı fark etmemişti bile.

Hızlıca düşünüp buzdolabından iki bira aldı, bir limon dilimleyip masaya koydu.

Lanet olsun, neden ona çiçek almamıştı ki? Bu teşekkür yemeğiymiş, asılma girişimi değildi ama yine de... Claire müsaade ederse o güzel dudaklarını öpmek için mükemmel durumda olduğunu belli etme niyetindeydi.

Claire'in odasında çekmeceleri çarpışına bakılırsa oynaşma ihtimalleri düşük görünüyordu. Sorun değildi ama Graham yine de teklif edecekti çünkü biraz hareket etmek genellikle daha iyi hissettirirdi, ona da yardımcı olabilirdi.

Bencillik değildi bu, değil mi?

Birkaç saniye sonra Claire eşofman altı ve beyaz askıslısıyla hem muhteşem hem rahat bir şekilde yeniden mutfağa girdi. Kolları yukarıdaydı, saçlarını tepeden topluyordu. Lastikle süslü bir manevra yaparak asi tutamları her nasılsa tutturmayı başardı.

Graham'ın bir yanı onun saçlarını salmasını dilerken öbür yanı omuzlarının açık kıvrımlarıyla ince boynunun hatlarına hayran kalmakla meşguldü.

Claire masanın başında durup yiyeceklere baktı. "Hayatımı kurtardın. Bugün iş çok kaotikti. Nelerle uğraşmak zorunda kaldığıma inanamazsın."

Graham tek kaşını kaldırdı. Son bir haftadır, bu hareketi tüm hayatı boyunca yaptığından daha çok yapmış ve sesi olmayınca kaşların çok yönlü iletişim araçları olduğunu öğrenmişti. Mesela bu gece, basit kas hareketi, *Anlat bakalım* diyordu.

"Günün ilk hastası esrarını yakıp düşürünce çarşaflarını tuşturan bir adamdı. Sonraki yirmi yedi lego yiyen bir çocuktu.

Sonuncusu ama bir o kadar önemlisi de hastane önlüğünü çıkartıp duran bir adamdı. Tüm bunlar yetmezmiş gibi bütün gün seni merak ettim, bu da beni sinir etti.”

Graham kendini tutamadı.

Gülümsedi.

Claire yorgun ve sinirliydi. Muhtemelen Graham, onun söylediği hiçbir şeyi komik bulmamalıydı. Ama öfkelenildiği zaman çok sevimli oluyordu. Bu, Claire’in en sevdiği hâliydi.

Claire’in yüzü aydınlanınca Graham’ın dudaklarından küçük, sessiz bir kahkaha kaçtı.

“Gülümsüyorsun,” dedi Claire kendi dudakları da yukarı kıvrılırken. “Çenen daha iyi mi?”

Graham başını sallayarak onayladı.

“Pekâlâ. Bugün hiç değilse iyi bir şey var. Eh, bir de cipsle salsa.” Claire dudaklarını kıvrıp gözlerini kıstı. “Aslında hangisinin daha iyi olduğundan emin değilim. Teşekkür ederim, Graham.”

Claire ona bakmaya devam etti, daha ziyade dudaklarına bakıyordu. Graham da şansını denedi.

Kalçalarını tezgâha yasladı. Başını yana eğip elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatarak işaret parmağıyla onu yanına çağırdı. *Gel buraya.*

Claire’in kaşları çatıldı, ona yaklaşarak iki adım ötede durdu. Graham bir kez daha aynı hareketi yaptı.

Daha yakına.

Claire bir adım daha attı.

Graham bir elini dengesini sağlamak için tezgâha yaslayıp diğer elini Claire’in ensesine uzattı ve onu kendine çekti.

Claire’in nefesi kesildi, dudakları aralandı, ela gözleri Graham’a çevrildi.

Teşekkür ederim, dedi Graham dudaklarını oynatarak.

“Ne için?”

Graham’ın elleri meşguldü ve başka bir iletişim yöntemi olmadığı için öylece ona baktı. Bakışları Claire’in yüzünde geziyor, yanaklarına yükselen rengin tadını çıkarıyordu. Cevabı biliyor olmalıydı.

Claire yutkunarak elini nazıkçe onun göğsüne koydu. Yumuşak, ufak bir daire çizerek elini hareket ettirdi. Tekrar konuşurken gözleri oraya kaydı. “Eee, anlaşılmamıza başlıyor muyuz? Şu an bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?”

Graham bakışları kenetlenene dek bekleyip başını eğerek onayladı.

Evet, kesinlikle evet.

Tereddütten eser yoktu. Claire onunla yarı yolda buluşup dudaklarını onunkilerle birleştirdi. Vücudu ona yaslanırken Graham’ın tek dileği diğer kolunu da beline dolayabilmekti. Ama şu an düşüp iyileşme sürecinde gerileme riskini göze alamazdı.

Hele de bu noktaya gelmişken. Claire’le istediği her şeyi yapamayabilirdi ama onu acı çekmeden öpebiliyorsa mutlaka bunu yapacaktı. Mümkün olduğunca. Çünkü Claire’i öpmek, bitiş çizgisini geçip dönüp baktığında yarışı kazandığını görmek gibiydi.

Heyecan verici, tatmin edici bir mükemmellikti.

Bu öpücük ilki gibi güçlü değildi. Graham’ın değerlendirebileceği kadar ileri giden bir öpücük olmasa da telaşsız, incelikli ve hoşgörülüydü.

Claire’in avuç içleri göğsünde geziniyor, boynunun kenarlarından uzanıp saçlarına kayarken damarlarının alev almasına sebep oluyordu. Tırnakları hafifçe kafa derisinde dolaşınca Graham aniden o sandalyeye döndü, sanki yine gömleksizdi ve

Claire'in elleri sihrini konuşturuyordu. O an hemen *bunu* yapmak istemişti.

Bunu Claire de istemişti.

Dilleri dudaklarını aşarken nefesleri birbirine karıştı. Kalpleri çarpıyor, nabızları hızlanıyordu. Graham onu yatak odasına taşımaya çalışmak ya da dönerek tezgâhın üstüne çıkarmak gibi anlamsız bir şey yapmadan önce geri çekilmek zorundaydı.

Graham elini onun boynunun ön tarafına yasladı, geri çekilirken başparmağı Claire'in köprücük kemiğinde gezindi.

Kahretsin. Onu öpmenin yeteceğini düşünmüştü ama daha fazlasını istiyordu.

Hepsini istiyordu.

O an kırık bacağından hiç olmadığı kadar nefret ediyordu.

Claire'in nefes verirken çıkardığı o yumuşak ses adeta onu öldürüyordu. Graham'ın gözlerindeki arzu parıltısını yakalamış olmalıydı, çünkü bir adım geri çekilerek ikisinin de soluklanabilecekleri bir alan açtı.

Ardından alt dudağını dişledi. "Peki. Yemek yiyelim mi?"

Graham'm yapmak *istediği* bir sonraki şey bu değildi ama başını sallayarak kendini itti ve masaya oturmadan önce kendine biraz zaman tanıdı.

Yemek yedikleri sırada Claire günüyle ilgili çene çalmıştı. Graham'sa oturup onu dinlemekten çok memnundu.

Gertrude, Graham'ın ayaklarının dibine oturmuş, karşı koymadığı kocaman yuvarlak gözlerini ona dikmişti. Graham da ara sıra ona yemeğinden küçük parçalar atıyordu.

O gece yatağa girdiklerinde Claire'in çevrim içi randevu profilini tamamladılar. Claire on dakika boyunca her şeyi gözden geçirdikten sonra *gönder* tuşuna bastılar.

Ardından Claire iri gözlerini Graha'a çevirip, "İşte bu. Hayallerimin erkeğiyle bağlantı kurmaya başlamış olabilirim," dedi.

Graham o kadar iyimser değildi. Evet, çevrim içi randevularla ilgili başarı öyküleri duymuştu ama birkaç tane boktan öykü de duymuştu.

Claire belki onlarla iletişime geçmeden önce, Graham'ın eşleşmelerini gözden geçirmesine izin verirdi. Tıpkı dışarıda yaptıkları gibi.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp komodinin üzerine koydu. Lambayı söndürerek Graham'a sokuldu. Graham yan uyuyamazdı ama onunla göz göze gelmek için başını çevirdi.

"Başka erkeklerle tanışmak için profil oluşturduktan sonra bunu söylemek muhtemelen garip olacak ve yatay vaziyette bunu önermek de berbat fikir. Ama ben isteğini talep eden türde bir kıyım ve şu an tek isteğim seni tekrar öpmek." Bakışlarını kısa süreliğine indirdi. "Beni geri çevirmekte özgürsün. Alınmam."

Graham uzanıp parmağıyla Claire'in çenesini kaldırdı ve ona kuşkulu bir bakış attı. Onu öpmek istememesi için ölmüş olması gerektiğini söylemek istedi.

Claire ona utangaç sayılmayan ama standart, kendinden emin Claire gülümsemesi de olmayan küçük bir gülümsemeyele baktığında, Graham elini kızın beline uzatarak onu kendine çekti.

Burnunu onunkine sürtüncce Claire dudaklarını araladı, gözleri kapandı. Graham hoşbeşle hiç vakit kaybetmeden Claire'in alt dudağını dudaklarının arasına aldı. Claire inleyerek onun şevkine coşkuyla karşılık verdi. Dudakları birbirine çarparken Claire bir elini Graham'ın tişörtünün altına soktu. Ardından dirseğinin üstünde doğrulup göğüslerini onun koluna bastırarak kendini üzerine bıraktığında Graham gerildi.

Claire'i çevirememek, kıvranan bedeninin üstüne tırmanamamak, altında aldığı zevki hissedememek onu kesin öldürecekti.

Bu düşünce zihnine iyice yer etmişken bir başka düşünce belirdi, bu seferki yabancı ve ilgi çekiciydi.

Onun tadını çıkarmak.

Bu kavram Graham'ın sisteminde şok etkisi yarattı, vites değiştirdi. Ateşli, aceleci ve hızlı olmak başka zamanaydı. Sesinin çıktığı bir zamana mesela, çünkü onunla konuşmak istiyordu. Ona nasıl hissettirdiğini söylemek, nelerden hoşlandığını sormak istiyordu.

Daha yeni başlıyorlar, birbirleri hakkında bir şeyler öğreniyorlardı. Graham kendi fiziksel kısıtlamalarını da görmezden gelemezdi. Böyle bir gecenin amacı olmalıydı. Dokunmak. Tatmak.

Claire'le yaşadıkları bu deneyim, kulüpte *shot* atıp dans pistinde gevşedikleri bir gece değildi. Hayır. Bu köy yollarında dolambaçlı bisiklet gezintileri, saatler süren tadımlar ve damak zevkini tatmin edecek yemeklerle şarap diyarına yapılacak türden bir geziydi.

"Kahretsin, Graham. Umarım müstakbel kocam da bu işte senin kadar iyidir," diye mırıldandı Claire onun dudaklarına doğru.

Onun bu sözleri Graham'ın karnında garip, nahoş bir his doğurdu. Bunu mümkün olduğunca derinlere itip daha fazlası için kaldığı yerden devam etti.

Graham ne yaptıklarının da söylenen ve söylenmeyen sınırların da gayet farkındaydı. Sadece... Claire'in yanında çok rahattı, aralarındaki cinsel çekimin bu yeni keşfi mest ediciydi. Claire evlenmek isteyeceği başka bir adam bulursa onun adına mutlu olacak, her şeyin en iyisini dileyecekti.

Ama o zamana dek... Yaşadıkları şey Graham için mükemmeldi ve bir parçası bunun yakın zamanda değişmemesini umuyordu.

Alıcı: PembeParıltı91@zzmail.com

Gönderen: Graham.Scott27@zzmail.com

Konu: Yine sıkıldım

Claire,

Google'ın günlüğe ne yazılır önerilerinden bir diğeri de günün en iyi ve en kötü anlarını yazmak.

İyi yanı: Sen yanımda kıvrılmışken uyandım. Garipseme, öyle birisi değilim. Sadece yatağımı başkasıyla paylaşmayı hep sevmişimdir. Tercihen kadınlarla ama yalan söyleyip Nathan ve Noah'yla kışın kamp yaparken vücut ısısı için hiç sarılmadık demeyeceğim. Neyse, güzeldi ve sesim geri geldiğinde bile bunu sürdürme teklifinde bulunmak istiyorum.

Evet, bu konuyu bir noktada yüz yüze açmam gerektiğinin farkındayım çünkü bunu asla okumayacaksın.

Kötü yanı: İşe gittin. Yine garipseme. Sadece sıkıldım, burada yalnız olmaktan da nefret ediyorum. Gertrude çok iyi bir arkadaş ama çok uyuyor.

Ah, bugün ne yaptığımı duymak ister misin? Tamam.

Sen gidince kendi kendime sünger banyosu yapıp kuru şampuanından biraz çaldım. Bu imge seni tahrik etmiyorsa ne eder, bilmiyorum... Bu arada kuru şampuan ACAYİP İYİ BİR ŞEY. Erkekler için de yapıyorlar mı? Bir daha hiç saçımı yıkamayabilirim. Sen benimkini her zaman yıkayabilirsin ama...

Sonra "spor" yaptım. Yapmam gerektiğini sanmıyorum ama bugün ağırlıklara ek olarak şınav ve mekik çektim. Devasa alçıdaki bacağımı rahatsız etmedi. O yüzden sorun yoktur herhalde, değil mi? Tüm bunlar bittiğinde deve kuşuna benzeyeceğim. Tepesi kocaman olan, küçücük kürdan bacakları ise kastan tamamen yoksun birisi. Ama kıllı. Sünger banyosu yorumumu unut, seni tahrik etmesi gereken asıl bu imge.

Peki, sonra Netflix'te ürpertici bir diziye başlayıp kendimi dehşete düşürüp kapattım. Sonra biraz D vitamini almak için bir süre verandada oturdum. Sokakta bir Subaru'nun geldiğini gördüm, bir an için erken çıkmış olabileceğini düşündüm ama sen değildin.

Orası kesin.

Ama sonra evde olsaydın sana neler anlatabileceğimi düşündüm ve işte buradayız.

İstasyondan bazı arkadaşlarım öğleden sonra uğramak istedi ama hayır dedim, mesaj attım yani. Onlarla konuşamadığım için tuhaf hissediyorum. Düşündüm de Reagan buradayken pek rahat değildim. Ama sen ve Noah söz konusu olunca hiçbir şey umurumda değildi. Mia da öyle muhtemelen. Chris de belki.

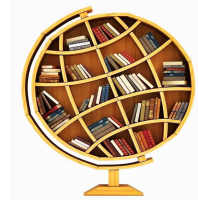
Bu sizi benimsediğim anlamına mı geliyor? Bana böyle hissettiren ilk arkadaşım Nathan'dı. Onunla korkutucu sayılabilecek ölçüde benziyorduk. Nathan'la beş dakika konuştuktan sonra

beraber büyüdüğüm çocuklardan (çoğu göttü) farklı olduğunu anlamıştım. Erkek kardeşi de iyi olduğu için şanslıydım, sonra Noah ile arkadaşlığım seninle Mia'yı da tanımamı sağladığı için yine şanslıydım...

Oha. Tamam, böyle duygusala bağlamak istememiştim. Sanırım bu benim kapanış işaretim.

Umarım iyi bir gün geçirirsin ve eve döndüğünde öpüşebiliriz. Seni öpmeyi gerçekten seviyorum.

Graham

Bugün 18 Haziran'dı.
Claire'in babasının doğum günü.

Claire önceki üç gün boyunca, onun ölümüyle ilgili gördüğü kâbus dışında bunu düşünmekten başarıyla kaçınmıştı. Arka arkaya üç gün boyunca on iki saat mesai yapmıştı. İlk gece Graham'la yataktaki öpüşmeleri inanılmaz olsa da sonraki iki gece bunu tekrarlayamayacak kadar bitkindi.

Bugün ilk boş günüydü ve...

...18 Haziran olmasaydı bu harika olabilirdi.

Şansına, ilerleyen saatlerde Graham'ı kulak burun boğaz uzmanına götürmeyi planlıyordu. Konuşabilecek duruma geldiyse doktorlar bundan sonra rahatça konuşmaya devam etmesi için yeşil ışık yakabilirdi.

Ama Claire önce annesini arayacaktı. Normalde iki haftada bir konuşsalar da babasının doğum gününde mutlaka annesini arardı. Claire, annesinin böyle günlerde arkadaşına ihtiyacı olabi-

leceğini düşünüyordu. Kendisinin de bundan istifade etmediğini söylemek yalan olurdu.

Graham odasında ağırlık kaldırıyordu. Claire de telefonla konuşacağını bahane ederek evden çıktı. Telefonunu, Gertrude'un tasmağını ve kaka poşetini aldığı anda minik köpek koşarak yanına geldi.

"Yoksa kuyruk salladığını mı görüyorum?"

Gertrude hareket etmeyi bıraktı.

Claire'se gözlerini devirip kapıyı açtı. "Gidelim bakalım, seni küçük budala."

Verandadan indiklerinde, Gertrude birkaç adım önde hoplaya zıplaya ve zarafetle havayı koklayarak koştururken Claire de annesini aradı.

"Selam, tatlım."

"Selam, anne. Nasılsın?"

"İyi. İzin aldım. Bir şeyler pişiriyorum."

"Aaa, ne pişiriyorsun?"

"Yaban mersinli kekle başladım, bir somun Fransız ekmeği de tezgâhta mayalanıyor. Sonrasında biraz kurabiyeyle bitiririm diye düşündüm."

"Birkaç saate gelirim."

Annesi güldü.

"Ciddiyim. Öğleden sonra oralarda olacağım."

Annesi kıkırdadı. "Senin için bir paket hazırlayayım o zaman. Akşam yemeğine kalacak mısın?"

"Bu sefer değil. Graham tırmanış sırasında yaralandı, ona yardım ediyorum. O da benimle gelecek."

"İyi mi peki?"

"Aptal herif bacağını kırdı."

"Ah olamaz, zavallı adam. Ne fena."

Claire, “Daha kötüsü de olabilirdi,” demekle yetindi.

Annesi birkaç saniye konuşmadı. Bazı yıllar Claire’in babası hakkında konuşur, bazı yıllar konuşmazlardı. Annesi o konuda konuşmaya niyetliyse çok iyi bir andı.

“İşler nasıl? Acile geçtiğin için memnun musun? Hâlâ hastanenin evrak işlerini halletmesini mi bekliyorsun?”

“Evet, şimdilik düzenli hemşirelik vardiyalarında çalışmaya devam ediyorum. Çok yoğun ama hoşuma gidiyor. Hastalarla ilk ilgilenen kişi olmayı seviyorum, öte yandan eve gittiğimde işi hastanede bırakabilmek de güzel bir şey.” Gertrude bir posta kutusunu çok ilginç bulunca Claire durakladı. “Yoğun bakımda genelde haftalarca aynı hastalarla ilgileniyordum, aklımda hep onlar oluyordu. Acilde ise her gün farklı bir şey oluyor. Burada işler yoğun olabiliyor ama yoğun değilken de ruh sağlığıma daha iyi geliyor.”

“Anlayabiliyorum,” dedi annesi. “Graham’a hemşirelik yapman dışında yeni bir şey var mı? Mia ile Noah nasıllar?”

Gertrude posta kutusunun zaman ayırmaya değmeyeceğine karar verdi, tekrar yola koyuldular. “Tiksindirecek kadar sevimliler.”

“Hayatında özel bir adam var mı?”

“Bir tane bile yok. Gülme ama bir çevrim içi randevu platformuna kaydoldum.”

“Neden güleyim ki? Ben de oldum.”

Claire durunca istemeden Gertrude’un da tasmaşını çekmiş oldu. Köpek başını çevirip ters ters ona baktı. “Ne?”

“Annen randevulaşamaz mı? O kadar yaşlı değilim.”

Claire yavaş yavaş yeniden hareket etmeye başladı. “Ben... Tabii ki değilsin. Sadece haberim yoktu. Ne zaman kaydoldun?”

“Birkaç ay önce.”

“Neden bana söylemedin?” Claire kendi ses tonunu fark edince burun kıvrıldı. Şaşırmıştı, hepsi bu kadar. “Bu arada, bence harika olmuş anne.” Claire’in babası öldüğünden beri annesi hemen hemen kimseyle çıkmamıştı, çıktıkları da çoğunlukla arkadaşları aracılığıyla ayarlanan görücü usulü randevulardı.

“Bilmiyorum, bu konuda ne düşüneceğini bilemedim sanırım. Ama madem sen de yapıyorsun...”

“Şansın yaver gitti mi?”

“Başlarda hayır. Bir randevuya çıktım ama bağlantı kuramadık. Sonra uygulama beni bir ticari pilotla eşleştirdi.”

Of. “Üzıldüm, anne.”

Annesi boğazını temizledi. “Önemli değil. Çok hoş biri olabilirdi ama yapamadım işte.”

“Seni suçlayamam.”

“Neyse, e-postadan Boulder’daki bir muhasebeciyle konuşuyorum, iyi birine benziyor. Yakında buluşabiliriz.”

Muhasebeci tam annesine göreydi. Belki oğlu da olabilirdi...

Gertrude işini yapmak üzere sokaktaki en güzel evin ön bahçesinde durdu. “Nasıl gittiğinden beni haberdar et. Ben profili mi yeni bitirdim, yani henüz bir şey yok. Belki aynı anda birini bulup çifte düğün yaparız.”

“Koca aradığımı sana düşündüren de ne? Belki sadece biraz eğlenmek istiyorumdur.”

“Anne!” Gertrude, Claire’in çılgılığıyla irkildi.

“Ne?”

“Sen ciddi misin?”

“Hayır ama o kadar kötü mü olurdu?”

“Evet. Ama sadece annem olduğun için.”

“Peki. Sen de aynısını yaptığın sürece seks hayatımı kendime saklarım.”

Graham’la arasında olanları annesine anlatma düşüncesiyle Claire’in midesi bulandı. “Bunun dile getirmesek de anlaştığımız bir şey olduğunu sanıyordum ama madem yüksek sesle söylememiz gerekiyor... Anlaştık.”

“Güzel.” Arkadan bir zil sesi duyuldu. “Ekmeğimi fırına koyma vakti geldi. Yaklaşınca bana haber ver, olur mu?”

“Olur. Seni seviyorum, anne.”

“Ben de seni.”

Claire telefonunda okuduğu makaleye öyle dalmıştı ki duyduğu alçak, kulak tırmalayan ses az daha yerinden sıçramasına sebep olacaktı. “Sesim seksi mi yoksa ürkütücü mü?”

Bir elini hızla atan kalbinin üstüne koyan Claire, sandalyesinin arkasında beliren Graham’a baktı. “Ödümü kopardın.”

Graham’ın yüzü düştü. “Ürkütücü, ha?” Doğrularak Claire’in kulağından uzaklaştı.

Claire başını iki yana sallayarak ayağa kalktıktan sonra bekleme odasındaki sandalyelerin etrafından geçti. “Ürkütücü değil. Afallattın sadece.”

Bu sefer Graham’ın dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Yani... Seksi o zaman?”

Dudaklarını büzen Claire cevabını belli etmek istemiyordu. “Sadece boğuk. Sanki futbol maçında sesin gitmiş ya da üşütmüşsün gibi falan.”

Graham parmaklarını şıklattı. “Kahretsin.”

“Doktor tekrar konuşabileceğini söyledi sanırım?”

“Aynen. Ağırdan almamı ve yorgunluk belirtilerine dikkat etmemi de söyledi gerçi. Zorlamadığım sürece her geçen gün daha iyi olacaktım.”

Claire onun sert göğsünü sıvazladı. Graham’ın koltuk değneklerine tutunduğu sırada kasları gerildi. “Tebrikler. Nasıl hissediyorsun?”

“Acayip iyi.”

“Öyledir eminim. Zararın biri geçti, biri kaldı.”

Graham bacağına bakarak derin bir nefes verdi. “Bunun da geçmesine hazırım.”

“Artık ağrı kesicileri bıraktın. Bu iyiye işaret. Alçı üç hafta sonra çıkabilir.”

İnledi. “Üç hafta çok uzun.”

“Artık konuşabildiğine göre sadece bunu duyacağım, değil mi? Şikâyetlerini?”

Graham eğildi, gerçi şu anki ses tonuyla bunu yapmasına gerek yoktu. “Bir de müstehcen sözler.”

“Buna değer mi, emin değilim.”

“Değer. Güven bana.”

Claire’in midesi altüst olsa da yüzünü ifadesiz tutmaya çalışarak çantasını kaptı. “Gitmeye hazır mıyız?”

“Evet. Önden buyur, ateşli şey.”

“Bana öyle seslenme.”

“Öyle mi? Lakap düşünmek için çok zamanım oldu ama henüz hiçbirini deneme fırsatım olmadı.”

Claire ona kapıyı tutup otoparkta kendisine ayak uydurabilmesi için hızını yavaşlattı. “Lakap falan yok.”

“Niye?”

“Bir ilişkide değiliz de ondan!”

Graham birden yanından kaybolunca Claire durup arkasına baktı. İki arabanın arasında duruyordu.

“Biliyorum. Ama artık biraz daha farklı gelmiyor mu? Benim için sadece Claire değilsin artık. Kız arkadaşım değilsin ama arkadaşım da değilsin.”

Claire onu duymak için çaba sarf etti. “Biz... bir ilişkinin arafında falan mıyız?”

“Sanırım.”

Claire buna ne diyeceğini bilemeyerek dönüp arabasına yürümeye devam etti. “Ne olursa olsun,” dedi nihayet omzunun üzerinden, “lakap yok.”

Graham ikisi de arabaya binene kadar konuşmadı. Ardından Claire, onu duyabilmek için radyoyu kapattı. “Hoşuna gidecek bir şey bulacağım, görürsün.”

“Sanmam.”

Graham sonunda teslim olurcasına ellerini kaldırdı. “Peki. Neyse, açlıktan ölüyorum. Bir yerde durup bir şeyler yemek ister misin?”

Claire ona kuşkuyla baktı. “Kendini iyi hissettiğine emin misin? Dönüp bacağını dinlendirmek isteyebileceğini düşünmüştüm.”

“Özgürlüğü tattım artık. Beni sakın geri götürme!”

“Köpeğini bırakacak mısın yani?”

“Hayır, tabii ki. Beni bir dağa falan bırakıp onun için dönebilirsin. Geçimimizi topraktan sağlarız.”

Claire bir kahkaha attı. “Ben, vahşi doğada, ikinizle? Almayayım.”

Graham suratını astı. “Peki. Bu akşam dışarıda yemeye de razıyım.”

“Akşam yemeği için biraz erken değil mi?”

“Kadın, açım ben. Yeniden iletişim kurabiliyorum ve gökyüzünü görebiliyorum. Her şeyi mahvetme.”

Claire homurdanarak ana yola saptı. “Doğru ya. Kusura bakma. Hadi gidip yetmişliklerle yemek yiyelim. Bildiğim bir yer var.”

Graham memnuniyetle gülümsedi ve başını arkaya yaslayıp camını indirdi. Dalgalı, siyah saçları esintiyle alnına uçuşuyordu; ön kolunu pencerenin çerçevesine dayayarak parmaklarını hızla geçip giden havaya açtı. Çok geçmeden alaycı tavrı hoşnut bir hâl aldı. Burada, şehirde olsa da açık havada ve dışarıdaki seslerde kaybolmuş gibiydi.

Graham bunu sahiden sevmişti. Claire, iyileşme sürecinin kalanında verandada daha sık oturmalarını önermeyi aklının bir köşesine not etti.

On beş dakika sonra yeni bir Fas restoranı olan Tagine’in otoparkına girmişlerdi.

Graham tabelaya göz attı. “‘Bildiğin yer’ burası mı?”

“Denemek istiyordum. Yeni açıldı, o yüzden çok yoğun oluyor. Günün bu saatinde çok kötü olmaz diye düşündüm.” Otopark hâlâ şaşılacak kadar doluydu ama en azından kaldırımında bekleyen müşterilerden eser yoktu.

“Ne tür yemekler var?”

“Fas mutfağı. Kuskus, kuzu eti, sebze türü şeyler.” Graham onun kadar maceracı bir yiyici değildi. Claire her tür yemeği sever, her şeyi denerdi. “Et kebab ya da seveceğin bir şeyler vardır.”

“Emin misin?”

“Hayır.”

Graham koltuk değneklerini almak için arka koltuğa uzanıp homurdanarak arabadan indi.

Güzel bir gün olduğu için Claire terasta bir masa istedi. Dışarıda sadece bir çift daha vardı, ortam hoş ve sakindi. Yerleşip içkilerini sipariş ettikten ve Graham menüde makul bir şeyler bulduktan sonra rahat bir sohbete daldılar.

“Reagan’dan haber aldın mı?”

“Evet, sağ salim varmış. Her gün sahile gittiğini söyledi sür-tük.”

Graham kıkırdasa da sesi gıcırdar gibi çıkmıştı. “Dağ kızından ziyade sahil kızıydın, ha?”

Claire omuz silkti. “Dağların güzelliğini seviyorum. Serin havayı da yeğlerim. Ama Barselona’da, her hafta sonu plaja giderek geçirdiğim o yaz hiç de eziyet gibi değildi. Bronz ten bana yakışıyor.”

“Orası kesin.”

Claire seyahat etmeyi seviyordu. Uçağa binmek için yüksek dozda anksiyete ilacına ihtiyaç duymasaydı daha çok seyahat ederdi. “Çocukken çok seyahat eder miydin?”

Graham başını iki yana salladı. Tam o sırada bir adam terasa dalmıştı, bir yandan hiddetle el kol hareketleri yaparken diğer eliyle kulağına dayadığı telefona bağıırıyordu.

Yanlarından geçtiği sırada Graham adama bir bakış atmıştı ama adam onu görmezden gelerek birkaç adım ötelerindeki korkulukta durdu.

“Anneme MS teşhisi konmadan önce bile pek uzun yolculuklara çıkmazdık,” dedi Graham.

Yabancı adam yüksek sesle konuşurken Claire onun boğuk sesini duymakta zorlanıyordu.

Graham adamın arkasından ters ters baksa da devam etti. “Ama babam her fırsatta beni şehrin hemen dışında kamp yapmaya götürürdü.”

“Demek her şey orada başladı, ha?” diye sordu Claire gülümseyerek. Dışarıda olmayı Graham kadar seven biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Üstelik Graham’ın, tanışmalarının öncesindeki hayatından bahsettiği zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. Claire daha fazlasını dinlemek istiyordu.

“Evet. Biz—”

“Ne?” diye bağırdı adam telefonuna. “Hadi ama!”

Claire parmağını Graham’a kaldırıp onu susturarak ayağa kalktı ve o pisliğe doğru yürüdü. Adamın omzuna dokundu. Adam cümlesinin ortasında durup kaşlarını kaldırdı.

“Evet, merhaba. Orada olup bitenler dışında her şeyden bihaber görünüyorsun,” Claire adamın telefonunu işaret etti. “Ama burada konuşmaya çalışan insanlar var, duyabildiğimiz tek şey de senin sesin. Başka bir yerde konuşsan ya da sesini alçaltsan nasıl olur?”

Adam gözlerini ondan ayırmadı. “Shawn, seni sonra aramak durumundayım.” Telefonunu cebine sokarak Claire’e sırtıttı. “Tabii, tatlım. Özür dilerim. Ama gitmeden numaranı alabilir miyim?”

Adamın şu âna kadarki davranışları çoktan Claire’in ondan hoşlanmamasına neden olmasaydı bile gözlerinin vücudunda şehvetle gezinmesi her şeyi bitirebilirdi.

“Katiyen olmaz.” Claire topuklarının üzerinde dönüp sandalyesine oturdu. Suyundan büyük bir yudum alırken Graham’a bakıyordu, davranışından utanmış olabileceğinden endişelenmişti. Neden tepki göstermeden önce bunu hiç düşünmemişti ki?

Ama kınayan bir bakış yerine Graham’ın o görkemli, hafif çarpık gülümsemenin kendisine yöneldiğini gördü. Dirseğini masaya dayamış, adeta bir sanat eserini yakından inceliyormuş

gibi çenesini avucuna yaslamıştı. “Sen bambaşkasın, biliyorsun değil mi?”

Graham kendisini incelediği için birdenbire utandı, damarlarında bir sıcaklık akıyordu. “Kusura bakma. Gördün mü? Randevularda yaptığım, ikinci bir randevu ihtimalini genelde ortadan kaldıran şey de bu.”

“Seni izlemeyi seviyorum.” Graham’ın gözleri karardı ama kısık ses tonu haylazdı. “Adam da hemfikir besbelli. Ağzının tadını bilen birini arıyorsan dönüp ona numaranı vermelisin.”

“Daha neler. Orada bir yerde beni ben olduğum için seven ama pislik de olmayan biri olduğuna inanmam gerek.”

“Bir kez daha, yarış dışı bırakıldım.”

“Hiç içinde olduğunu düşünmemiştim ki?”

“Değildim. Bu konuda Angela DiMarco’yu suçlayabilirsin.”

Claire keyiflendi. İşte şimdi bir yerlere varıyorlardı. “Kalbini kıran kızın adı Angela mıydı?”

Graham gözlerini kıstı. “Ne garip, sesin hüsrana uğramış gibi.”

“İsmi biraz sıradan. Daha havalı bir şey hayal ediyordum. Porsche ya da Crystal gibi falan. Angelalar utangaç olur, senin gibi iri yarı erkeklerin kalbini kıracak türden olmazlar.”

“O zamanlar bu kadar cüsseli değildim belki.”

“Bu kalp kırma meselesi ne kadar zaman önceydi?” Claire onunla yirmi iki yaşında, Graham yirmi yedi yaşındayken tanışmıştı. O gece Mia ve Noah’yla dışarıdaldı ve Claire, onu tanımaktansa onunla eğlenmeye öncelik vermişti.

Grahamın koyu renk gözleri ondan uzaklaşıp caddenin ötesine kaydı. Yutkundu. “Biliyor musun, boğazım biraz acımaya başladı.”

“Yalancı.”

Bakışları tekrar Claire'inkilere dönerken kaşları havalandı. "Hemşire Harper. Sırf ilişki geçmişimi öğrenesiniz diye doktorun talimatlarına karşı gelmemi mi istiyorsunuz?"

"Sadece bir saatten az bir süredir, aralıklarla konuşuyorsun. Kaçıyorsun."

"Bu konuda epey iyi olduğumu söylerler."

Claire saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Peki, nasıl istersen. Ben de yemeğin kalanında kafanı şişiririm."

"Garip gelmedi bu."

Claire gülümsemesini bastırarak onu tersledi. "En iyisi sen sesini sakla. Bundan sonra bir durağımız daha var, sesine ihtiyacın olacak."

"Niye? Nereye gidiyoruz?"

"Annemin evine."

Graham'ın gözleri parladı, yüzünde yine o gülümseme belirdi. Graham'la Claire'in annesi birbirlerini yılda bir kez falan görüyorlardı. Çünkü Claire'in, annesini arkadaşlarının yanına getirmek ya da tam tersini yapmak için pek nedeni olmazdı. Ama her bir araya geldiklerinde bir elmanın iki yarısı gibiydiler.

"Claire Harper, günümü aydınlatıverdin."

14

Alıcı: PembeParıltı91@zzmail.com

Gönderen: Graham.Scott27@zzmail.com

Konu: Annenle bir akşam

Nasıl oluyor da anneni ne kadar çok sevdiğimi unutup duruyorum? Bu kadın gezegendeki en havalı insan. Ve en iyi aşçı... Armut nasıl dibine düşmemiş? Yargılamıyorum, sadece merak ediyorum. Neredeyse gece yarısına kadar orada kaldığımıza inanamıyorum. Yine de bu sabah kalkıp işe gitmen gerektiğinde kendimi kötü hissettim.

Hem, o da neydi öyle? Üç gün on iki saat çalışıp sadece bir gün mü izin aldın? Saçmalık. Bana eşlik edecek uzun bir tatilin olsa iyi olur. Ve evet, bunun beni ne kadar bencil gösterdiğinin farkındayım.

Bana ne.

Neyse, annene dönelim. Ben yatağa mecburken her hafta o kurabiyelerden yapmaya devam etme ihtimali var mı? Bu sabah hepsini bitirmiş de olabilirim, bitirmemiş de...

İlk defa evinize geldim, değil mi? Babanın resmini ilk kez gördüğüm kesin. Yakışıklı adammış, gözlerin ona çekmiş. Neden bizim evde hiçbir yerde babanın fotoğrafının olmadığını sorabilir miyim? (Tabii ki sorabilirim, bunu hiç görmeyeceksin.) Olanlar için ona kızgın mısın? Evde bir ailesi varken böyle tehlikeli bir şey yaptığı için? Kızgınsan anlarım. Aynı zamanda onu da anlıyorum ama bizim gibi tutkusunu bulan insanlar, ne kadar tehlikeli olursa olsun ondan vazgeçemez. Bizden nefes almayı bırakmamızı istemek gibi. Yaralandığımdan beri kötü düşünceleri aklımdan uzak tutmaya çalıştım ama içime sızdıklarını hissedebiliyorum. Yatağa mecbur kalsam ruh halim çok daha kötü olabilirdi.

Macerayı her şeyden çok seviyorum, muhtemelen hep de seveceğim. Bütün gün bunu düşündüm, bir şey hissettiğim yegâne şeylerden birinin bu olduğunu fark ettim. Belki de hissettiğimin farkına vardığım tek yer. Bilmiyorum. Sanki günümü çalışarak, takılarak, her ne yapıyorsam onu yaparak geçiriyorum... Tabii memnun olduğum zamanlar da oluyor. Ama bisiklet sürerken, tırmanırken ya da kayak yaparken çok daha fazlası var. Beklenti, neşe, kararlılık. Hayatta, hiç ona meydan okuduğum zamanlar olduğum kadar huşu içinde olmuyorum.

Sana da böyle hissettiren bir şey var mı?

Onu bulmana yardım etmemi ister misin? Kendim hakkında farkına vardığım tüm bu şeylerle ve sana yardım ederek şu

an kendimi kahrolası bir uzman terapist gibi hissediyorum. Terapistler de Google'da bir şeyler aratır, değil mi? Demin, "Yaşamda tutkunuzu nasıl bulursunuz?" yazdım.

Şöyle söylüyor:

Zaten yapmayı sevdiğiniz şeyleri düşünün.

Benimle seks yaptıktan sonra cevabın tabii ki ben olurum ama burada daha geniş düşünmeliyiz. Dışarıda yemek yemeyi seviyorsun. Ve dans etmeyi. Arkadaşlarınla vakit geçirmeyi. Netflix'te peş peşe bir şeyler izlemeyi seviyorsun. Gertrude'u da sevdiğini düşünmeye başladım. Fark etmedin ama geçen gün onun sırtını okşadığını gördüm. O da gayet memnun görünüyordu, az kalsın koltuk değneklerim düşecekti de farkına varacaktın. Hâl böyle olunca, koridorda gözlerinden kalpler çıkan bir sapık gibi öylece pusuya yattım.

Size zaman kavramını kaybettiren nedir?

Hangi konuda saatlerce konuşabilirsiniz?

Çocukken ne yapmayı severdiniz?

Maddi açıdan güvende olsaydınız zamanınızı ne yaparak geçirirdiniz?

Öldükten sonra neyle hatırlanmak istersiniz?

Yok artık. Çok güzel sorular ama bazılarına nasıl cevap vereceğine dair en ufak fikrim yok (Yine de cevap vermek istiyorum. Garip, değil mi?). Kendi cevaplarımın ne olacağını da merak eder gibiyim. Bazılarını biliyorum, mesela neyle hatırlanmak istediğimi. İnsanların beni hayatın sunduğu her şeyi deneyimleyen, bunun için her yere giden, her şeyi yapan

biri olarak hatırlamasını istiyorum. Yaşamak ve yaşamı sevmek konusunda bir örnek olduğumun ve umarım bir gün bu tutkuyu başkalarına da aktardığımın hatırlanmasını istiyorum.

Senin hatırlanmak isteyeceğin şeyin diğer cevaplardan farklı olabileceğini düşünüyorum. Bence bunda bir sorun yok, çünkü çoğumuzun hayatının ayrı bölümleri var (başkaları için yaptıklarımız ve kendimiz için yaptıklarımız) ve sadece şanslı birkaç kişi bu ikisini birleştirebilir. Sen hastaları iyileştiren, yaralılara bakan hemşire rolünle hatırlanacaksın. Gülen, arkadaşlarını seven ve hayatı yüksek sesle yaşayan biri olarak hatırlanacaksın.

Ama çalışmak zorunda olmasaydın, yine de insanları iyileştirmek ister miydin? Neyin içinde kaybolurdun? Çocukken ne yapmayı severdin?

Bunun ne kadar saçma görüldüğünün farkındayım, çünkü sana bunları gerçekten sormuyorum. Ama bunu yazmak ve internette fikir aramak için bir saat harcamış bulundum. Yani bu e-postalar aracılığıyla gerçekten sohbet etmesek de (1) zaman öldürüyorum, (2) kendim hakkında biraz bilgi ediniyorum (talihsiz bir yan etki), (3) sinsilik edip sohbet esnasında bu konuları açabilirim.

İlginç birisin, Claire. Seni uzun zamandır tanıyorum ama içimden bir ses sende görünenden fazlası olduğunu söylüyor.

Graham

Claire'in vardiyasının bitmesine bir saat kala Graham ona bir mesaj attı.

Graham:

Akşam yemeği için sipariş vermemi ister misin?

Claire:

Yok. Çoktan plan yaptım.

En hafif tabirle, Graham şaşılacak biçimde hayal kırıklığına uğramıştı. Ev arkadaşına bu kadar bağlı olmaması, akşam yemeği için ne planladığını umursamaması gerekirdi.

Kiminle olduğunu da.

Graham muhtemelen sakatlandığı için garip bir bağımlılık hâlindeydi ve her şey normale döndüğünde bu da geçecekti. Reagan eve geldiğinde Graham çoktan işe dönmüş, her geçen gün daha da artan bu yoğun enerjinin bir kısmını dışarıda atıyor olurdu.

Graham:

İyiymiş. Kendime bir şeyler ayarlarım. İyi eğlenceler.

Claire:

Ne? Bizim için plan yaptığımı kastetmiştim. Gelirken denemeni istediğim bir şey getiriyorum.

Gülümseme. Gülümseme. Gülümseme.

Aklından geçen düşünceye yenik düşerek ekrana sırtarak bakmaya başladı.

Graham:

O da iyiymiş. Ne?

Claire:

Sürpriz.

Bana yine yeni bir şey mi denetiyorsun?

Kuskusu sevdin, sevmemiş gibi davranmaya çalışma.

Şans eseriydi. Pizza ya da *taco* getirsen iyi olur

Yoo

Birayla iyi gider mi bari?

gibi

Her ihtimale karşı yedek plan yapacağım

Ödlek

Graham gülüp telefonunu yatağın üzerine fırlatınca istemeden Gertrude’u uyandırdı. Ardından köpeğinin kulaklarını kaşıdı. “Affedersin, tatlım.”

Sonrasında televizyonu açtı ve Claire’in geldiğini duyana dek haberleri izledi. O sırada Gertrude havlayarak yataktan fırlamış, o daha koltuk değneklerini alamadan odadan koşarak çıkmıştı. Graham mutfığa köpeğinden birkaç saniye sonra girdi. Claire’in Gertrude’la nasıl tatlı bir ses tonuyla konuştuğunu fark etmemiş gibi yaptı.

“Burada sana göre bir şey yok.”

Tamam, pek tatlı değildi. Ama Gertie’ye “şeytan köpek” ya da “küçük pislik” dememişti. İyi bir şeyler olduğu kesindi.

“Aynısını bana söyleyen üzülmem bu arada,” diye belirtti Graham.

“Kaç yaşındasın sen, beş falan mı? Beğenmediğine karar vermeden önce denemeye ne dersin?”

Graham iç çekerek sandalyeye yöneldi. “Haklısın.” Oturup koltuk değneklerini masaya dayadı. “Neler varmış bakalım?”

“Capitol Hill’de sevdiğim bir yerden bir sürü meze ve tatlı. Çoğunlukla yerli gıda kullanıyorlar ve ekmek dâhil her şeyi kendi bünyelerinde taze yapıyorlar. Uğruna ölünür bile.”

“Kulağa pek kötü gelmiyor.”

“Söylemiştim.” Claire poşetten birkaç kutu çıkarıp her birini açıklayarak masaya bıraktı. “Şarküteri ürünleri. Humus. Mantar dolması. Elmalı tart. Çikolatalı *cheesecake*.”

“*Cheesecake*i seçiyorum.”

“Ne? Sadece onu seçemezsin. Paylaşacağız.”

Graham çenesini hafifçe kaldırdı. “Ne ölçüde?”

“Parasını ödeyip getiren benim. Cidden en güzel tatlıyı seçip bir lokma bile almama izin vermeyecek misin?”

“Tamam. Bir lokma alabilirsin.”

“Nasıl bir göt olduğunu yakın zamanda söylemiş miydim?”

Graham hatırlayamadı, her kabı açıp içine bakmakla meşguldü. “Birkaç gün olmuştur muhtemelen.”

Claire’se topuklarının üzerinde dönüp dolabı açarak iki tabak aldı. “Çok olmuş o zaman.”

Tabaklarını çeşitli mezelerle doldurup tatlıları şimdilik bir kenara bıraktılar. Gerçi Graham *cheesecake*in kendi tabağına daha yakın olmasına dikkat etmişti.

“İş nasıldı?” diye sordu Claire’e.

“Acilde kaotik bir gün daha.”

“Bana anlatacak hikâyen var mı? Güzel hikâyeler dinlemek için yaşıyorum, malum.”

Claire üçgen kesilmiş bir bazlamanın üzerine humus yaymakla meşguldü. “Bir tane iyimsi, bir tane de gerçekten iyi var.”

Graham gününün ne kadar sıkıcı geçtiğinin göstergesi olan heyecanını zar zor zapt edebiliyordu. “En iyisini sona sakla.”

Claire bir lokma alıp çiğnerken ona sııttı. “Tamam. İlki kafasında çivi olan bir adamdı. *Hellraiser* filminden çıkmış gibiydi. İçeri girdi, uyanıktı, konuşuyordu, onu kazara çivi tabancasıyla vuran arkadaşıyla şakalaşıyordu.”

“Vay anasını,” deyip ıslık çaldı Graham. “Hatırlat da bir çivi tabancasıyla yanıma yaklaşmana izin vermeyeyim.”

Claire dudak büktü. “Elektrikli aletlerle aram iyidir.”

“Doğru. Bu yüzden mi verandadaki salıncağı kurmam için haftalarca başımın etini yedin?”

“Ben de kurardım da yapmak istemedim.”

Graham bir lokma alıp öylece ona baktı.

“En iyisini duymak istiyor musun, istemiyor musun?”

Graham başını salladı. Lanet olası *prosciutto* çok güzeldi.

“Pekâlâ, bir çift geldi. Bir kadın bir erkek, muhtemelen ellerindelerdi. Adamın aşağıda bir sorunu varmış, karısının kendisini aldattığına ve ona cinsel yolla hastalık bulaştırdığına inanıyordu.”

Graham sandalyesinin kenarına kaydı. Bu *iyilerdendi*.

“Penisi kızarıp şişmişti. Enfeksiyon kapmış gibiydi. Muayene edildiği süre boyunca karısıyla kavga ettiler. Kadın aldatmadığına dair yeminler etti ama adam hiç oralı olmadı.”

“Cinsell yolla bulaşan hastalığı var mıydı?”

“Yok. Dinle.” Claire’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Meğer nasıl olduysa oraya jalapeño tohumu sıkışmış, soruna neden olan da buymuş.”

Graham az daha boğuluyordu. Suyundan uzun bir yudum aldı. “Jalapeño tohumu mu?”

“Aynen.”

Gözlerini kırptırdı, ağzı açık kalmıştı. “Nasıl... Ben... Nasıl?”

“Bilmem. Ama doktor ne bulduğunu söyleyince adam, *Ooo-ohhhh* der gibi rahatladı.”

Graham kahkahayı patlattı. “Siktir. Bu çok boktan.”

“Dur bakalım, herkesin kendince şeyleri var işte.”

“Sanırım bunu es geçeceğim, teşekkürler.”

“Biraz ileri gidip ben de aynı şeyi düşünmemişim gibi davranacağım.”

Graham bardağını onunkine doğru eğdi. “Aynen.”

Claire tabağındaki yiyecekleri yeniden dizip, “Bütün gün ne yaptın?” diye sordu.

“Her zamanki şeyler. Spor yaptım, televizyon izledim, dışarıda oturdum.”

Sana e-posta yazdım.

“Hafif işler yapmaya ne zaman dönebilecektin?”

“Gelecek hafta. İdari işlerin yapıldığı farklı bir istasyonda olacağım, sadece evrak işleriyle uğraşacağım. Hiç yoktan iyidir.”

Yemeklerini yerken sakın sohbetlerine devam ettiler ve sıra nihayet tatlıya geldi. Graham kendini suçlu hissederek *cheesecake* ona itti. “Bölüşebiliriz sanırım,” dedi istemeye istemeye.

Claire bir elini kalbinin üzerine koydu. “Tam bir centilmensin.”

Claire masadaki iki tatlıyı da ikiye bölüp Graham’a doğru itti. Yemeye odaklanıp pek konuşmadılar. Graham meyveli tatlıları çok seven birisi değildi ama elmalı tartın epey iyi olduğunu kabul etmeliydi. Aslına bakılırsa ev arkadaşı olduklarından beri Claire’in ona tattırdığı hemen hemen her şeyi beğenmişti. Claire olmasaydı hâlâ pizza ve tavuk kanadıyla besleniyor olurdu.

Gertrude yemek boyunca masanın etrafında dolanıp durmuştu. Bir şeyler ikram edilmesini umsa da fazla hevesli görünmek istemiyor gibiydi.

Claire ona şarküteri tabağından bir parça salam daha attı. “İşte. Şimdi bana öyle bakmayı kes.”

İkisinin arasındaki düşmanlıktan uzak bu etkileşim Graham’ın kalbini ısıttı.

“Çocukken evcil hayvanın var mıydı?” diye sordu Claire’e.

Claire arkasına yaslandı. “Hayır. Annemin kedilere alerjisi var, evde köpek bakamayacak kadar da temizlik hastasıydı.”

“Sen ve annen daha farklı olamazdınız.”

“Pasaklı olduğumu mu söylüyorsun?”

Graham içeceğine uzandı. “Böyle bir şey söylediğimi duydun mu?”

Claire dudaklarını büzdü. “Peki, sen? Çocukken bir Gertrude’un var mıydı?”

“Yok. Bırak hayvan beslemeye para harcamayı, paramız kendimize zor yetiyordu.”

Graham *cheesecake*in son lokmasını ağzına atarken düşünmeden konuşmuştu. Kafasını kaldırıp Claire'in çatalını ağzına doğrultmuş ona baktığını görene kadar böyle kişisel bir şey söylemenin ne kadar karakterine aykırı olduğunu fark etmemişti bile.

Graham bakışlarını hızla kaçırıp çatalını bıraktı ve arkasına yaslandı, parmaklarını ensesinde birleştirdi. "Eh, bunu söylemenin bana nasıl acı verdiğini biliyorsun ama haklıymışsın. Acayip lezzetliydi."

Bu, Claire'i transtan çıkarmaya yetti ve sırtarak son lokmasını bitirdi. "Beğenmene sevindim." Ayağa kalkıp kapları masanın ortasına topladı.

Graham onu izlerken dudağının kenarında krem şanti olduğunu fark etti.

"Claire."

Kız başını kaldırmadı. "Hı?"

"Buraya gel."

Bakışları birbirini bulduğu an, Claire doğrulup onun yanma ilerledi.

Graham uzanıp işaret parmağını onun dudağında gezdirdi ve sonra kendi ağzına götürdü. Yumuşak tat damağına yayıldı. Elini bir kez daha kaldırıp başparmağını Claire'in mükemmel, dolgun alt dudağında hafifçe gezdirirken gözlerini onun gözlelerinden ayırmadı. Claire'in dudakları aralandı, öne eğilerek dizini Graham'ın uyluğına yasladı.

"Siktir et," diye mırıldandı Claire ardından. Bir bacağına onunkine atarak Graham'ın kucağına oturdu.

Graham'm elleri şaşkınlıkla onun beline uzandı ve Claire'in dudakları onunkilere çarpmadan sadece birkaç saniye önce onu tutabildi. Claire kollarını Graham'ın omuzlarına dolayıp eğildi.

Claire'in dudakları kendininkilerle hareket edip de dili kızın sıcak ağzına kayarken Graham'ın zihni bomboş kaldı.

Acaba onu öpmenin ne kadar mükemmel bir his olduğunu unutabilecek miydi? Kaç arkadaş onlarınki kadar kolayca dinamik bir değişim yaşayabilirdi ki? Hiçbir şey eğreti değildi, beceriksizce değildi, tuhaf değildi.

Mükemmeldi.

Claire'in, parmaklarının altındaki yumuşak ve sıcak tenini, bir parça daha *cheesecake* yemekten daha çok istiyordu. Bir elini kızın önlüğünün büzgülü belinden aşağı kaydırdı.

"Siktir, önlüğümü bile değiştirmemişim." Claire önlüğün tişört kısmını başının üzerinden çekip çıkarmak için geri çekildi.

Claire'in çıplak tenini ve siyah sutyenini bir anda karşısında görünce Graham'ın ağzı açık kaldı. Alnını Claire'in köprücük kemiğine yaslayıp tatlı kokusunu içine çekti ve inledi. Claire'se onun yüzüne uzanarak dudaklarını kendininkilere çevirdi.

Graham kendini ona bastırmak için doğrulmaya çalışınca bacağına sert bir acı saplandı.

Ardından inledi ama bu iyi manada değildi.

Claire geri çekildi. "Ne oldu? Canını mı yaktım?"

"Hayır." Graham canının yandığını belli etmemeye çalışarak dişlerini sıktı. Çünkü kırık bacağı ve üzerine birazcık bile ağırlık bindirmenin zonklatan acısı bir yana, bu gidişatı durdurmak istemiyordu.

"Yalan söylüyorsun." Claire onun kucağından inerken endişeyle kaşlarını çatı. "Graham, göğüslerime bakmayı bırak da odaklan. Bacağın mı?"

"Ama çok ama *çok* güzel göğüslerin var."

"Biliyorum ama kırık bacağından daha önemli degiller."

"Buna katılmıyorum."

Claire hayal kırıklığıyla homurdandı. “Graham Scott. Hemen bana bakıyorsun yoksa bir daha senin için üstümü çıkar-mam.”

Bakışları Claire’in yüzüne kaydı.

“Erkekler,” diye mırıldanıp kollarını kavuşturdu Claire. “Cidden, ne oldu?”

“Bir anlığına ağırlığımı ayaklarıma verdim. İkisine de. Düşü-nemedim. Keskin bir acı vurdu ama geçmeye başladı bile.”

“Emin misin?”

“Eminim.” Graham elini uzatıp onu kendine çekti. “Buraya dön bakalım.”

Claire başını iki yana salladı. “Kendine zarar verme riskini göze alamam.”

“Bir an için kendimi kaybettim. Daha dikkatli olacağım.”

Claire bir elini kaldırıp parmaklarını onun saçlarının arasın-da gezdirirken hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Mesele de bu, değil mi? Kendini kaybetmen? Bacağın için endişelenmene ge-rek kalmayana dek beklemeliyiz belki de.”

Graham iki elini de onun bedeninde gezdirdi, başparmakla-rı kaburgasını okşuyordu. Bakışları tekrar kilitlendi, yutkundu. “Lütfen, Claire. Burada aklımı kaçırmak üzereyim. Çok risk-li olduğunu düşünüyorsan seks yapmak zorunda değiliz. Ama akıl sağlığım için lütfen seni öpmeme, sana dokunmama ve sana kendini iyi hissettirmeme izin ver.”

Graham’ın avuçlarının altında titreyen Claire ona doğru eğil-di. “Sen, eee...” Graham onu hiç bu kadar nefes nefese görme-miştii. *Biraz daha, lütfen.* “Emin misin?”

“Çok.”

Graham’ın elleri daha da yukarı hareket ettiğinde Claire iç çekti. Çenesi kalktı, gözleri kapandı. “Tamam. Ama odana gi-

diyoruz, orada ayaklarına yüklenmezsin.” Dikkatini yeniden toparlar gibi oldu, koltuk değneklerini alıp Graham’a uzattı. “Ve ben de sana kendini iyi hissettirmek istiyorum.”

“Buna izin verebilirim,” demekle yetindi Graham.

Claire omzunun üzerinden ona arsızca göz kırpıp odaya geçti ve koridorda kaybolmadan önce, Graham onun sutyenini açmak için arkasına uzandığını, kalçalarının sallandığını gördü.

“Beni öldüreceksin, kadın,” dedi Graham. Onu takip etme telaşıyla az daha yere yapışacaktı.

Alıcı: PembeParıltı91@zzmail.com

Gönderen: Graham.Scott27@zzmail.com

Konu: Düşünce

Yanımda uyuyorsun, bugüne kadarki en iyi seks dışı seksimi yaptık. Ve burada uzanmış ne düşünüyorum biliyor musun?

Sen burada yokken de yatağım sen kokuyor. Hoşuma gidiyor.

Bunun beni endişelendirmesi gerekiyor muhtemelen.

Graham

Not: Restoranda telefonla konuşan adamı azarlayışını hatırlıyor musun? Ona numaranı vermeni istememiştim.

“Yarın akşam randevum var.”

Graham aniden başını kaldırdı. Bir saattir verandadalardı. İlk yarım saati konuşarak geçirdikten sonra ikisi de güneşin sıcaklığının onları yarı bilinçsiz hâle getirmesine izin vermişti.

GerçekKimya uygulaması iki gün önce Claire’e eşleşme bildirimi göndermiş, o da adamın profilini inceleyip mesaj atmıştı. Sonra uygulama üzerinden birkaç kez birbirleriyle konuşmuşlardı. Claire adamın buluşmak istediğini yazdığı mesajla uyanmıştı.

Graham’ın yatağında kıvrılmış yatarken, onun iri ve uyuyan vücudu kendisine yaslanmışken telefonunda bunu görmek biraz garip gelmişti.

Dolayısıyla konuyu açması yarım gününü almıştı.

“Öyle mi?”

Graham’ın sesinde bir huzursuzluk ya da kıskançlık belirtisi aradı ama bulamadı.

“Evet. Kahve içeceğiz.”

“Kahve, ha?” Graham arkasına yaslanıp başını sandalyeye dayadı. Gayet rahat görünüyordu. “Ben de geleyim mi?”

Claire burun kıvırdı. “Hayır, teşekkürler.”

“Adam hakkında ne biliyorsun?”

“Emlak işinde çalışıyor. Kolorado Springs’te doğup büyümüş. Fotoğraf çekmeyi, bir de Denver’daki restoranların manzarasını seviyormuş. Bölümlerini art arda izlediği son dizi *Stranger Things*’miş.”

Graham, çenesindeki birkaç günlük sakalı kaşıdı. “Tamam, kulağa makul geliyor. Yaşı kaç?”

“Otuz.”

Belirsiz bir ses çıkardı. “Heyecanlı mısınız?”

“Evet. Yani biraz gerginim, tabii. Uyumlu olduğumuzdan emin olmak için yaptığımız tüm ön çalışmalara bakarak hakiki bir şey olabileceğini hissediyorum. Ama ya...” Alt dudaklarını dişleriyle sıkıştırarak sözünü yarıda kesti.

Graham’ın bakışları sanki onun ne düşündüğünü biliyormuş gibi kurnazca onu izliyordu. Yine de nazikçe, “Ne?” diye sordu.

“Flört cephesinde pek başarılı değilim. Ya benden hoşlanmazsa?”

Graham’ın sesi hemen hemen normale dönmüş olmasına rağmen, Claire onun yumuşak cevabını zar zor duydu. “Hoşlanacaktır.”

Claire esprili bir cevap verirken güldü. “Tarih aksini gösteriyor.”

“Hepsi senin suçun sayılmaz. Geçmişteki her senaryoda iki kişi rol oynadı ve bazen işler yolunda gitmeyebiliyor.”

“Bilmiyorum. Bazen çok tuhaf olduğumu düşünüyorum. Sanki... Hayatımın ilk yıllarında olduğum kişiye dönüştüm;

çünkü babam, hiçbir şeyi insanlara hayatlarının heyecanını yaşatmaktan daha fazla sevmeyen karizmatik bir adamdı ve ben de bu yolda ilerlemeye başladım. Ama sonra bu yol beni mahvetti, ben de bir bakıma tılandım.”

Graham ona dokunacakmış gibi öne uzandı ama elleri kendi dizlerini kavrayarak bacaklarının üzerinde öne kaydı.

Claire yutkundu. “Gürültücü ve dışa dönük biriyim ama bunu destekleyecek bir yaşam tarzım yok, kimse de benimle ne yapacağını bilmiyor. Bazen ben bile bilmiyorum.”

Graham ona düşünceli bir tavırla baktı. “*Maceracı değilim*, meselesine mi döndük? Bu arada profilindeki cevabı değiştirmemiş olsan iyi edersin.”

Tamamen değiştirmişti.

“Ekstrem sporlarla ilgilenmiyor olman maceracı olmadığın anlamına gelmez. Bu tanıma uymanın birden fazla yolu var.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sen, sensiz katiyen yapmayacağım tonlarca şey yapıyorsun. Ne olduğu ya da nereden geldiği önemli olmaksızın hep yeni yiyecekler deniyorsun. Asya restoranından aldığın *durianı* hatırlıyor musun? Onu eve getirdiğin gece Noah’larda kalmam gerekeceğini düşünmüştüm.”

“Hadi ama! Kokmuş çöp gibi kokan, tadı tatlı bir meyveydi. Ne kadar büyüleyici, değil mi?”

“Öyle kokan bir şeyi hiç ağzıma koymadım, koymam da.” Onu işaret etti. “Bu hususta benden kat kat daha maceracısın. Peki, tüm yaz yurt dışında okumana ne demeli? Tek başına dünyayı dolaşıp tek bir kişiyi bile tanımadığın bir şehirde yaşamak büyük cesaret ister. Çok az insan bunu yapabilir, Claire.”

Claire gözlerini kırptırdı, afallamıştı. “Sanırım hiç böyle düşünmemiştim.”

“Düşünmeye başla o zaman. Sandığından daha maceracı-sın. Kendine yeterince itibar etmiyorsun. Yüksek riskli hobilerden uzak durma nedenlerine saygı duysam da bence, dene-sen birkaçını ne kadar sevdiğine şaşırabilirsin. Kaya tırmanışı gibi mesela.” Sırıttı. “Yani, lanet olsun, ilk denemede zirveye çıkamazsan bunu kişisel algıyorsun. Kayalara ‘sürtük’ dersin ve bir taş parçasının, Claire Harper gibi bir belalıyı alt etmesine izin vermemeye kararlı halde tekrar denemek için kolları sıvarsın.”

Claire’in dudaklarından bir kahkaha döküldü. “Gerçekten öyle yaparım.”

“Bak işte? Kendini başkalarının gördüğü gibi görmüyorsun.”

Bunu kabul etmek pek kolay değildi.

“Claire, otuz bir yaşında evlenmemiş bir sürü insan var. Binlerce. Yüz binlerce. Milyonlarca muhtemelen. Birlikte olacağın kişiyi bulmak her zaman kolay değil. Herkes Mia’yla Noah gibi hayatının aşkıyla yan yana büyümüyor. Ki o ikisinin bile aralarındaki saçmalığı çözmeleri acayip uzun zaman aldı.”

Bir noktada haklıydı.

“Şimdiye kadar ruh eşini bulamamış olman, sende bir sorun olduğu anlamına gelmez. Çünkü inan bana, yok.” Graham’ın bunu söyleyişindeki bir şey, Claire’in midesini altüst etti. “Sadece doğru adamın henüz seni bulmadığı anlamına gelir. Ve seni aradığını temin edebilirim.”

Claire göğsünde bir sıcaklık hissedince kendinden şüphe etti. “Çok tatlısın,” dedi. “Ve tamamen giyiniğiz.”

Graham sallanan ahşap sandalyeye oturmuş, bacaklarını iki yana açmış ve avuçlarını kalçalarına dayamıştı. Bir elini kaldırıp, her nasıl oluyorsa aldatıcı bir tembellikle parmaklarını kendi saçlarında gezdirirken Claire’in bakışları onun kasılan ön koluna

takıldı. “Neden bu kadar şaşırdığını anlamıyorum. Tatlı, benim göbek adımdır.”

Nasıl her zaman bu kadar seksi olabiliyordu? “Daha ziyade alaycı ve ağzı bozuk göbek adın da neyse.”

“Geçen gece aldırıyor gibiydin.”

“Aldırmadım.”

Graham gözlerini biraz kısarak onu izlemeye başladı, sözleri havada asılı kalmıştı. Birlikteyken tenlerinin altında sürekli artan bir sıcaklık varmış gibiydi. Bu sıcaklık her gün birkaç derece artıyordu sanki.

“Bu çok mu garip?” diye ağzından geçiriverdi Claire.

Graham kaşlarını kaldırdı.

“Biz... şeyken seninle flört hayatım hakkında konuşmak yani.”

“Yok, hayır. Bu işe girerken neyle karşılaşacağımı biliyordum. Bağlılığını ve en derin, en karanlık yanlarını paylaşacağın ve bunları karşındaki kişinin de seninle paylaşacağı bir ilişki istiyorsun. Ben bunu sunamam ve hâlâ bunu bulmak istediğin için de seni suçlamıyorum.” Sandalyesinde kımıldandı. “Senin için garip mi?”

“Bu adamdan gerçekten hoşlanırsam olabilir.”

Graham bir an için gözlerini kaçırdı. “Peki, böyle bir şey olursa yaptığımız şeyi bırakırız. Bir noktaya kadar sorun yok ama benim yatağım yerine başka bir adamın yatağında olmayı tercih ettiğin an bu iş biter.”

Graham’ın ses tonu canını yaksa da Claire bunun kendisini ele geçirmesine izin vermemeye çalıştı. “Anlıyorum.”

Sessizlik, ortama aralarında pek sık rastlanmayan bir eğretilik çökmesine sebep oldu. Graham da bu durumdan en az onun kadar hoşlanmamış gibi görünüyordu, bu yüzden konuşmaya

devam etti. “Ne olursa olsun, umarım ondan hoşlanırsın. Aradığın her şeyi ve fazlasını hak ediyorsun.”

Samimi sözler Claire’in ruhuna merhem olmuştu, bu iyiliğe karşılık verebilmek için bir şeyler söyleyebilmeyi çok isterdi.

Dürüst olmak gerekirse, Graham’la bu işi yürütebilecek iki insan olmayı isterdi. Çünkü yanında oturan adamda hoşuna giden öyle çok şey vardı ki... Mizahı, insanlara yardım etme arzusu; ister insan ister ayaklarının dibine kıvrılmış minik köpeği gibi bir hayvan olsun, nefes alan her canlıyı kurtarmak için yanan bir binaya koşmakta bir an bile tereddüt etmeyeceğini bilmesi. Gerek dışarıdayken gerek evde saçma sapan bir kart oyunu oynarken, başka hiç kimseyle bu kadar eğlenmiyordu... Graham, *Old Maid* oyunu gibi sıradan bir şeyi bile eğlenceli ya da ruh hâline göre seksi bir hâle getirebiliyordu.

Bir şey daha vardı. Şu çekim denen sinir bozucu şey. Neredeyse bir yıl boyunca birlikte olduğu en ciddi erkek arkadaşı dâhil hiç kimseyle bu denli iyi fiziksel bağ kurmamıştı. Graham’ı hep uzaktan izlemiş, onunla bir odaya girmekten gurur duymuş ama hiç üzerinde hak talep etmeyi düşünmemişti. Arkadaşlardı, hepsi bu.

Bir hevesle onu öpmenin bunu tamamen tersine çevirip onları bu yola sokacağını hiç kestiremezdi. Ama işte, dudaklarının birbirine her teması, kibrit yakıp kamp ateşine atmak gibiydi. Claire’in aklından geçen, bir erkek için hiçbir zaman yeterli olamayabileceğini söyleyen olumsuz düşünceler alev aldı.

Aynı his Graham’ın içine de düşmüştü, biliyordu. Ama yaraları, daha derin olmasa da onunkilerden farklıydı. Claire, kimsenin onları iyileştirecek kadar derine inip inmeyeceğini bilmiyordu.

“Sen de hak ediyorsun,” dedi sonunda Claire.

Graham’ın cevabı onu şaşkına çevirdi.

“Biliyorum.”

Claire kalakaldı. “Biliyor musun?”

Graham’ın yüzünde hüznle karışık yarım bir gülümseme yer etti. “Aradığım her şeyi hak ettiğimi bildiğimi söyledim. Bu yüzden her hafta sonu onu aramaya çıkıyorum.”

Kadınlardan mı yoksa dağlarda olmaktan mı söz ediyordu? Claire soramayacak kadar ödlekti, Gertrude da zaten hamlesini yapmak için o ânı seçmişti. İki iri Rottweiler köpekli bir kadın yanlarından geçerken Gertrude hemen telaşlandı. Sonra sanki saldırmaya karar verirlerse bu canavarlara karşı evi savunma şans varmış gibi durmadan havlamaya başladı.

Köşeyi döndüklerindeyse, Gertrude tırıs tırıs Claire’in yanına gelip kucığına atladı; sırtı dikti, kuyruğu sallanıyordu.

Graham’ın ağzı açık kaldı. “Ne oluyor be?”

Claire köpeğe dik dik baktı. “Hiç hoş değil, G. Bizi öğrenmemesi gerekiyordu.”

Sesinin tonu bir oktav yükseldi. “Gertrude? Claire?”

Claire hayati bir bilgi aktaracakmış gibi derin bir nefes aldı. “Son birkaç haftadır Gertrude’la ben...”

“Ne? Söylesene!”

“...yürüyüşe çıkıyoruz.”

Graham’ın nefesi kesildi. “Hayır.”

Claire başını salladı. “Sana söylemediğim için özür dilerim. Böyle olmasını istememiştim ama tasmaşının yanında üzgün üzgün dikilip duruyordu. Başta sadece biraz egzersiz olsun, hıncını yastıklarımından ve ayakkabılarımdan çıkarmasın diye yaptım. İşe de yaradı bu arada, o zamandan beri hiçbir şeyi çiğnemedi.”

“Ama... Yürüyüşe çıkmak *bizim* olayımızdı.”

“İyileşince yine sizin olayınız olacak.” Claire bir elini Gertrude’un yumuşak tüylerinde gezdirdi. “Hâlâ en çok seni seviyor, Graham. Biliyorsun. Sadece şu an ona senin veremeyeceğin bir şey verebiliyorum işte. Sadece kısa bir süreliğine.”

Gertrude sızlanarak ikisinin de dikkatini üzerine çekti.

Graham gerisin geri sandalyeye çöküp kolunu gözlerine siper etti. “Gidin artık.”

“Emin misin?”

Graham birden doğrulup koltuk değneklerine uzandı. “O kadar garip olmasın diye içeri gireceğim. Ama... Döndüğünüzde bu konuyu açma, tamam mı?”

Claire, o omuzları çökmüş bir hâlde pat küt eve girerken kıkırdamasına mâni olamadı. Koşup kapının hemen yanından Gertrude’un tasmağını kaptı ve o an epey sevimli olduğunu kabul etmesi gereken küçük köpeğe döndü.

“Peki, G. Gidelim mi?”

Ertesi akşam, Claire açık gardırobunun önünde dikilirken Graham eşikte belirdi.

“İyi misin?” diye sordu. “Küfür ettiğini duydum.”

“Ne giyeceğimi bilmiyorum,” diye sızlandı Claire.

Graham onun üzerindeki ipek sabahlığı işaret etti. “Çok seksi görünüyor.”

Muhteşem çarpık gülümsemesi Graham’ın dudaklarında yer edeken, Claire’in başka bir erkekle buluşmadan önce ihtiyaç duyduğu son şey buydu.

Ne olur, ne olur yeni adamın gülümsemesini de seveyim.

Graham kadar motive olmaya kararlı bir hâlde gözlerini devirdi. “Bana yardım etmeyeceksen çek git.”

Odaya girip Claire’in yatağın üstüne attığı kıyafetlere baktı. Ağırlığını bir koltuk değneğine vererek diğeriyle kıyafeti işaret etti. “Bunun nesi var?”

Claire burnunu kıvırdı. “Fazla süslü ve biraz açık olduğuna kanaat getirdim.” Graham’ın gözlerinde parlayan ateşi görmezden geldi. “Beni kahve içmeye davet etti, unuttun mu? Mekânı da düşünmem gerek.”

Graham sanki bu kavram ona yabancıymış gibi kaşlarını çatı ama itiraz etmedi. “Tamam, diğer seçenekler neler?”

Claire, Graham’ın hep sevimli ve cilveli bulduğu, kıcını harika gösteren çiçekli bir yazlık elbise çıkardı.

“Bununla çok ateşli görünüyorsun.”

“Öyle mi?”

“Tabii ki. Geçen yıl doğum günün için dışarı çıktığımızda giymiştin.”

Claire’in kalp atışları tekledi, hafifçe titreyen elini görmezden gelmeye çalışarak askıyı kapı kolunun arkasına taktı. Zümrüt yeşili ipek bir bluzaya uzandı. “Ee, ben de bunu düşünüyordum. Kot pantolonla.”

“Bu da iyi bir seçim. Dante’nin Barı’nda bütün geceyi bununla geçirmemiş miydin?”

Geçirmişti ve ne *çılğın* bir geceydi. “O gece ne giydiğimi nereden hatırlıyorsun?”

Graham bu soruya cevap vermedi, onun yerine başka bir soru sordu. “Peki ya şu sarı elbisen? Önü düğmeli olan?”

Neler oluyordu böyle be?

Dikkat çekme, Claire.

Dolabına doğru yüz seksen derecelik bir dönüş yapan Claire, kıyafetlerine bakarak sessizce, *Hay sıçayım*, diye söylendi. İfade-sini sabit tutmaya çalışarak tekrar onunla yüz yüze geldi. “Bu mu?”

“Evet. Hep bunun içinde güzel göründüğünü düşünmüşümdür. Malum, saçına falan yakışıyor.”

Birden odasının duvarları yavaşça içeri doğru hareket ediyor gibi hissetti. “Gerçekten mi?”

“Neden bana öyle bakıyorsun? Güzel olduğunu düşünmem senin için yeni bir şey olmamalı.”

Claire’in ensesine, sanki Graham kendisine dokunmuşçasına bir ürperti yayıldı. “Güzel mi?”

Graham apışıp kalmış gibiydi. “Bunu açıkça belirtmedim mi?”

“Bilmem... Genelde *seksi* ve *ateşli* gibi kelimeler kullanırsın. *Güzel*, farklı bir kategoriymiş gibi geliyor.”

“Sen bunların hepsisin. Ateşli, seksi, güzel. Göz alıcı. Büyüleyici. Afet. Seçimini yap da devam edelim hadi. Adamın seni çekici bulması endişeleneceğin son şey.”

Beyninin, az önce Graham’ın onu tanımlamak için kullandığı o övgü dolu kelimelerin üzerinden geçip ikinci cümlesine ulaşması bir saniyesini aldı. Kaskatı kesildi. “Adam kişiliğimi fark ettiğinde başım belaya gireceği için mi?”

“Ne? Daha neler. Ben öyle bir şey demedim. Erkeklerin istediği türden bir kadın olmadığına neden bu kadar eminsin anlamıyorum. Tam bir saçmalık.”

Claire sakinleşti. “Kusura bakma. Biraz gerginim sanırım.”

“Olma. Ben şimdiden kendimi ikinizin kaynaşıp eve nişanlı gelme ihtimaline hazırlıyorum, seni bir daha hiç öpemeyebilirim.”

“Çüş, yavaş ol. İlk görüşte aşka inanmıyorum, unuttun mu?”

Graham dönüp yatağın kenarına oturdu. “Doğru.”

Bir an için Claire ona baktı. Sağduyusunun nadiren kullandığı filtresinin canlanıp sonraki kelimelerin dudaklarından çıkmasını engellemesini umdu. Şansı yaver gitmedi. “Beni bir daha hiç öpmemek seni rahatsız eder mi?”

Graham çenesini eğdi, bakışları onunkilere kaydı. Bakışları karanlık ve çelişkiliydi. “Buna cevap vermemem daha iyi bence.”

Claire bunu iki şekilde yorumlayabilirdi. Bir, bu durum onu rahatsız edebilirdi ama Graham itiraf etmek istemiyordu. Bu düşünce onu da kendisi gibi ürkütüyor olabilirdi. İki, rahatsız etmezdi ama onu gücendirme riskini alıp yakın gelecekte onunla yatma şansını tepmek istemiyordu.

Tanıdığı Graham’ı düşünürse büyük ihtimalle iki numaralı nedendi.

Graham yataktan destek alarak ayağa kalktı. “Hazırlanmana müsaade etsem iyi olacak... Tabii giyinmek için yardıma ihtiyacın yoksa?”

Kesinlikle iki numaralı nedendi. “Ben hallederim.”

“Bu gece iyi eğlenceler,” deyip gitmeden önce omzunun üzerinden Claire’e baktı.

16

Alıcı: PembeParıltı91@zzmail.com

Gönderen: Graham.Scott27@zzmail.com

Konu: Senden... hoşlanıyorum?

Claire,

Az önce Emlakçı Bey'le randevuna gittin. Sarı elbiseyi giymişsin. Bu beni aşağılığın teki yapıyor, çünkü onun içinde çok iyi görünsen de adamın aklını başından alacak olan yeşil bluzdu. Söylediğimin aksine, bu işin peşini bırakmaya henüz hazır değilim galiba.

Ne olduğundan emin olmasam da seni suçlamaya meyilliyim. Köpeğimi yürüyüşe çıkarıyormuşsun, Tanrı aşkına. Kalbime giden daha hızlı bir yol varsa da ne olduğunu bilmiyorum. Telaşlanma (bunu kendime söylüyorum), ölümsüz aşkıma ya da saçma bir şeyi falan ilân etmiyorum. Sadece... Bir şeyler hissediyorum işte.

Uzun zamandır hissetmek için kendime müsaade etmediğim bir şey. Bu durumun neden seninle değiştiğini de bilmiyorum. Herkesin yanında nasılsam senin yanında da çoğu zaman aynı Graham'ım ama son zamanlarda sana normalde anlatmadığım şeyleri ağızımdan kaçırdım. Anneme MS teşhisi konması ya da ben küçükken evcil hayvan besleyemeyecek kadar fakir olduğumuz gerçeği gibi.

Ne çığlık atarak kaçtın ne de tuhaf ve acayip davrandın. Hoştu.

VE itiraf etmek istemesem de e-posta yoluyla yaptığımız bu gizli konuşmaları bir bakıma sevdim. Gizli, çünkü senin bunlardan haberin yok ama benim açımdan iyi gidiyor. İnsanların bunu neden yaptığını anlıyorum. Ama bunu öğrenir de bana sorarsan sırrımı mezara götüreceğim. Her şeyi söyleyebilmek ve utanç, mahcubiyet ve azarlanma korkusu olmadan bunları dile getirebilmek bir bakıma insanı özgürleştiriyor. Bu hislerin hiçbirinden pek hoşlanmasam da üniversite için Santa Fe'den ayrılmadan önce her gün bunlarla yaşıyordum.

Havalı bir özel okula gittiğimi biliyor muydun? Westfield. Ortaokul ve lisede sadece iki yüz kadar çocuk vardı, yani birbirlerine oldukça kenetlenmiş bir gruptu. Ben hariç, tabii. Başlarda en azından...

Altıncı sınıfa kadar evimin yakınındaki bir devlet okuluna gittim. Bir sürü arkadaşım vardı; basketbol oynar, iyi notlar alırdım. Ancak ortaokuldan önceki yaz, babam Westfield'da gece hademesi olarak işe girdi. Oranın çalışanı olarak ilçe sınırından kilometrelerce uzakta yaşamamıza rağmen tek oğlunu prestijli bir okula ücretsiz gönderebiliyordu. Ailem bu fırsat için öyle heyecanlandı ki konuya oldukça sıcak yaklaştım.

Evet, bu sadece yirmi dakika kadar sürdü. O zengin züppe veletler benim düşük gelirli kokumu anında aldılar, ilk yıl tamamen dışlandım. Dalga geçtiler, sataştılar, ara sıra da dövdüler. O zamanlar epey küçüktüm ama elimden gelse bile karşı koyacak cesaretim yoktu. Tek arkadaşım vardı, İngilizce öğretmenim Bay Sikes. Ve gecelerini yerleri silip o serserilerin arkasını temizleyerek geçiren babam.

Sekizinci sınıfta eşli bir bilim projemiz vardı, ben Angela DiMarco'yla eşleşmiştim. Bana hep iyi davranırdı. Demek istediğim, sıramdaki kitapları devirmez ve bana lakap takmazdı. Ama proje sırasında benimle gerçekten konuştu ve haliyle, on üç yaşında bir oğlan olarak ona büyük bir ilgi duydum. Projenin sonunda arkadaş olduğumuzu düşündüm. Hatta benimle koridorda, diğer insanların görebileceği bir yerde bile konuştu.

Ben de cesaretimi toplayıp onu sonbahar dansına davet ettim. Çok aptalcaydı ama bana iyi davranan ilk kıza o kadar vurulmuştum ki gitmek istiyordum. ÇOK. FENA. Elini tutarak içeri girmeyi, onunla dans etmeyi, hatta belki bir köşede onu öpmeyi düşünerek uykuya dalıyordum.

Bay Sikes, beni yıllık komitesine almıştı. Haftada birkaç gün yıllık için fotoğraf ve hikâyeleri bir araya getirdiğimiz medya odasında takılıyordum. Anonslar için kayıt ekipmanlarıyla, okulun araç şeridindeki insanlar için çaldığı şu dandik radyo malzemelerini de burada tutuyorlardı.

Bilim projemizi teslim ettiğimiz gün Angela'dan okuldan sonra medya odasında benimle buluşmasını istedim. Geldiğinde içimi döküp ondan ne kadar hoşlandığımı söyledim, nezaketini ve okuldaki en tatlı kız olduğunu ballandıra ballandıra anlattım.

Nasıl oldu bilmiyorum, bir başladım mı kusarcasına susmadım. Sonunda benimle dansa gelip gelemeyeceğini sordum.

Angela'dan artık nefret ettiğimiz için tahmin edebileceğin üzere, oldukça muhteşem bir tarzda *hayır* dedi. Hademenin çocuğuyla dansa giderken görülemeyeceğini söyledi. Bununla da kalmadı. Benimle orada buluşmasını istediğimde olası bir fırsatı sezdiğinden gizlice kayıt cihazını açmış, ertesi gün okulda beni reddetmesi dâhil tüm konuşmamı tekrar oynattı. O zamanlar ortaokuldaydım, dikkatini çekerim. Bu yüzden sonrasında hayatımın nasıl olacağını tasavvur edebileceğine eminim.

Bir ipucu vereyim: Amansız eziyet.

Neyse. Bunları sana neden anlattım bilmiyorum ama bir kıza ona karşı ne hissettiğimi söylediğim ilk deneyimimdi, kalbim paramparça oldu ve parçaları herkesin görmesi için tüm okula asıldı. Arkadaşlarının önünde kendini utandırmak başka bir şey, bunu senden zaten nefret eden insanların önünde yapmak bambaşka bir şey.

O yüzden bana böyle davranmadığın için teşekkürler. Kendimi hiç senin tarafından yargılanıyormuş gibi hissetmedim.

Pisliğin teki olduğumu söylediğinde bile. Nedense bunu sevimli buluyorum.

Graham

Ön kapı pat diye açılırken Graham dizüstü bilgisayarını çarparak kapattı ve saate baktı.

Ya biri zorla içeri giriyordu, ki bu konuda bir halt yapamazdı, ya da Claire'in randevusu iyi gitmemişti. Gideli sadece bir saat olmuştu.

Gertrude havlayarak yataktan fırlayıp koridora çıktı.

"Claire?" diye seslendi Graham dizüstü bilgisayarını komodin üzerine koyarken. Gerekirse silah olarak kullanmak üzere koltuk değneklerinden birini kaptı.

Claire bir kolunun altında Gertrude, diğerinde çantasıyla kapıda belirdi. Onun yüzüne bakmasıyla Graham'ın tüyleri diken diken oldu. Koltuk değneğini bırakıp ellerini yatağa bastırarak doğruldu. "Ne oldu? İyi misin?"

Claire çantasını bırakıp Gertrude'u önüne çekti ve yüzünü köpeğin tüyelerine gömdü. "Kız arkadaşı çıkıp geldi."

"Neyi?"

"Evet." Claire yatağın yanına gelmişti, Gertie'yi Graham'ın bacaklarının yanına koydu. Öfkeyle gözlerini ovuşturdu, yanakları kızarmıştı. Hâlâ bir hayli güzel görünüyordu ama Graham onu üzgün görmekten nefret ediyordu. "Anlaşılan piçin bir kız arkadaşı varmış, onun da arkadaşıyla kafeye uğrayacağı tutmuş. Bizi birlikte gördü, ona kim olduğumu sordu."

Graham'ın göğsü öfkeyle alev alev yanıyordu. "Tam bir götmüş. Üzgünüm, Claire."

Ellerini havaya kaldırdı. "Etrafta hiç düzgün adam yok mu?"

"Pek yok."

Claire kollarını kavuşturunca bu hareketi göğüslerini yukarı kaldırdı. Graham'ın bakışları, sergilenen göğüs dekoltesine kaydı çünkü o da düzgün bir adam değildi.

"Graham."

Graham gözlerini kaldırdığında onun yüzünde minik bir gülümseme gördü. Claire kaşlarını kaldırmıştı.

O da sırtlamakla yetindi. “Özür dilerim.”

“Neden adamlar senin gibi olamıyor ki?” diye sordu Claire.

Graham az kalsın boğuluyordu. “Benim gibi mi? Benim gibi daha fazlasına ihtiyacımız yok. Berbat durumdayım, sen üzgünken göğüslerini kesiyordum. Asıl bize daha çok Nathanlar, Noahlar lazım. Kadınların hak ettiği türden erkekler onlar.”

Claire bir süre ona baktı, gözleri yüzünde ve göğsünde gezindi. Graham onun kendisine karşı çıkmayı isteyip istemediğine karar veremiyordu.

“Hımm,” dedi Claire usulca, dalgın dalgın. “Seninle aynı fikirde olduğumu sanmıyorum. Mükemmel değilsin ama gayet harika bir adamsın Graham. Kabul et ya da etme.”

Graham gözlerini kıstı. “Kafeye gittiğini söylemiştin ama barı falan mı kastettin? Sarhoş musun?”

Claire başını iki yana sallayarak ona doğru bir adım daha attı. Graham daha ne olduğunu anlayamadan Claire yatağa tırmanıp parlak, sarı elbisesinin eteğini kaldırdı ve onun kucağına oturdu.

Graham kollarını güçlkle iki yanında tutuyordu. “Ne yapıyorsun?”

“Seni istiyorum, Graham.”

Graham gözlerini kırptırdı. “Beni... Nasıl istiyorsun?”

Claire’in ela gözleri parladı, ellerini onun göğsüne koyarak öne eğildi. “Sence üstte olup işin çoğunu yapsam, biz...”

Eveteveteveet. “Üzgünsün, mantıklı düşünemiyorsun.”

O daha cümlesini bitirmeden Claire’in başı iki yana sallanmaya başlamıştı. “Bunu çok önceden beri yapmak istiyorum.”

Graham hemfikirdi.

Claire onu usulca öptü. Graham da mümkün olduğunca kıpırdamadan bekliyordu. “Lütfen?”

Graham'm kanı sanki bir hız trenindeymiş gibi süratle vücudunun merkezine doğru yöneliyordu. Claire'in gözlerine baktı. "Bir yanımda, *Lanet olsun evet*, demek istiyor. Diğer yanımsa biraz onurumu koruyup, *Daha fazla aktif olabileceğim zamana kadar bekleyelim*, dememi istiyor."

Claire bir parmağını, Graham'ın tişörtünün üst kısmından teninde gezdirerek tüylerinin ürpermesine sebep oldu. "Hangi yanın kazanıyor?"

"Şu an yüzde yetmiş otuz düzüşmek önde."

Claire sırtını dikleştirip kalçalarını oynattı. "Peki, şimdi?"

Graham inledi, arzu karnının alt kısmına bir mızrak gibi saplanırken gözlerini açık tutamadı. "Doksana on."

Claire hafifçe doğruldu ve bu hareketi, Graham'ın kasıklarına daha fazla baskı yaparak onu derin bir nefes almaya zorladı. Claire onun bakışlarına kararlılıkla karşılık verirken elbisesinin üst düğmelerini yavaşça açmaya başladı. "Kalan yüzde onu ikna edebilirim bence."

Graham'ın sesi alçak ve çatallıydı. "Et, lütfen."

Claire gülümsemesini bastırmak istercesine dudaklarını büzdü, muhtemelen şehvetli ifadesini korumaya çalışıyordu. Her halükârda Graham'ın onu istediğini biliyordu, değil mi? Disneyland'e giden arabanın arka koltuğunda oturan bir çocuk gibi, sonunda bu âna varmaya can atmıştı.

Diğer erkekler Claire'in ne kadar inanılmaz olduğunu görmiyorlar mıydı sahiden?

Graham onun ciddiyetini, gülüşünü, alay edişini, didişmesini istiyordu. Hepsine bir anda ya da teker teker sahip olacak, kişiliğinin her bir yönünün tadına varacaktı.

Şu an kararlı, öz güvenli ve başarısız randevusundan ötürü belki de biraz öfkeli olan Claire, feci seksiydi. Graham sözü ele alıp

böyle bir kadının ne kadar çekici olduğunu söylemekten ve onu ne kadar istediğini bilmesini sağlamaktan her zaman mutluluk duyardı ama kadınların istediği şeyin peşinden gitmesini de severdi.

Claire bir hayli yavaş hareket ediyordu. Minik düğmeleri açıp her biriyle muhteşem vücudunu daha da ortaya çıkarırken parmaklarının hareketi kışkırtıcıydı.

“Dokun bana,” dedi Claire, gözleri hâlâ onunkilerdeydi. Onu tahrik ettiğini biliyordu, bunu hissetmemesine imkân yoktu. Graham, Claire’i tanıdığı için istendiğinin farkında olmanın ve elindeki kontrolün tadını çıkardığını anlayabiliyordu. Ama kızın ifadesindeki ufacık bir kırılmanlık, şu anda biraz yönlendirilmeye ihtiyacı olabileceğini söylüyordu.

“Bu gece buyurgansın.” Sırtı hâlâ yatak başlığına yaslı bekleyen Graham, avuçlarını onun pürüzsüz bacaklarına ve eteğinin altına doğru kaydırdı.

Düğmeleri yavaş yavaş açan Claire neredeyse karnına ulaşmış, elbisesinin üst kısmı açılmıştı. Graham’ın elleri onun kıcını kavramak üzere uzandı ve hemen ardından hafifçe doğrularak onu kendine çekti. Göğüsleri birleşince Claire düğmeleri bıraktı. İkisinin de dudaklarından eş zamanlı nefesler dökülüyordu. Dudakları buluşmadan hemen önce Claire, “Ben hep buyurganım,” diye fısıldadı.

Dudakları hiç vakit kaybetmeden, bir aşinalıkla birleşti. Claire tişörtünü çekiştirince, Graham tişörtü başından geçirmesine yetecek kadar geri çekildi, sonra dudakları tekrar buluştu. Saniyeler içinde Claire’in elbisesi beline toplanmış, sutyeni yere fırlatılmıştı. Claire’in sıcak tenini kendisinininkine yaslanmış halde hissetmek cennet gibiydi.

Claire kalçalarını ona olabildiğince yaklaştırarak bacaklarını beline doladı. Kolları Graham’ın sırtına dolandı, dudakları boy-

nuna uzandı. Graham sıcak, yumuşak, nefis kokulu bir kadının kozasının içindeydi.

Tam bu an, Graham'ın varoluşunun en iyi deneyimlerinden biriydi.

“Kıpırdama,” diye mırıldandı Graham. “Hep böyle kalabilir miyiz?”

“*Tam* böyle mi?” diye alay etti Claire. Nefesi onun boynuna çarpıyordu.

“Eh, bir iki düzeltme yapılabilir. Biraz yukarı kalkabilirsen ben de...”

Claire gülerek iç çamaşırını çıkarmak için yana kaydı. Tekrar Graham'm kucağına yerleştğinde, önce onun sakallı çenesini öptü ve hemen sonra dudakları, derin bir öpücükle onun dudaklarıyla buluştu. Graham'm vücut ısısı her temaslarında yükseliyor, teni odayı ateşe vermeye hazır bir cehennem gibi yanıyordu.

Graham dudaklarını Claire'in kulağının kenarında gezdirip elinden gelse ona yapacağı şeyleri fısıldadı. Claire'in kollarında titreyişinden zevk alıyordu.

Claire, sona yaklaştığını gösteren bir iniltiyle dizlerinin üzerinde doğrulup elini vücutlarının arasına uzattı ve Graham'ın fermuarını çekiştirmeye başladı. O sırada Graham da elini uzatıp komodinin üst çekmecesini karıştırmaya başlamıştı.

Saniyeler sonra Graham onun saçlarına doğru inliyor, Claire'le yaşadığı bu şey onu iyileştirecek mi yoksa eskisinden daha da fazla parçaya mı ayrılacak diye merak ediyordu.

“Buna düzüşmek demek pek bana göre değil.”

Graham, parmağıyla onun sırtında sekiz rakamı çizerken Claire göğsüne sarılmıştı.

“Öyle mi?”

“Öyle. Bana çok kaba geliyor.”

“Özür dilerim. Yaptığımız şeyi anlatmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünmüştüm.” Graham boştaki elini başının arkasına uzattı. “Ne dememi istersin? *Sevişmek* çok süslü geliyor, *sikişmekse* fazla kaba.”

O konuşurken Claire, Graham’ın pazılarına hayran hayran bakmakla meşguldü. “Sadece seks yaptık desek olmaz mı?”

“Sanırım. Biraz soğuk gibi.”

“Cinsel birleşme desek evet, soğuk. Ya da çiftleşme.”

Graham irkildi. “Haklısın, seks daha iyi.”

“Penetrasyon?”

“Bu kelimeyi kullanmanın hiçbir mazereti olamaz. Katiyen.”

Claire onun göğsüne doğru güldü. Graham’ın kalbinde bir tuhaflık olmuştu ama bu hissi görmezden geldi.

Birkaç dakika boyunca, konuşmadan öylece yattılar. Graham az önce yaptıkları şeyi ve formunda olmamasına rağmen ne kadar inanılmaz olduğunu düşünmeden edemiyordu. Acaba o ne düşünüyordu?

“Çıktığın kişi pisliğin teki olduğu için üzgünüm,” dedi Graham sonunda.

Claire sırtıttı. “Lehine işlemiş gibi görünüyordu.”

Graham da sırtarak karşılık verdi. “İşlemediği için üzgün olduğumu söylemedim ki. Sana yarak gibi davrandığı için üzgünüm sadece. Bir saniyeni bile hak etmiyordu.”

“Katılıyorum.”

“Aslında, aldığı tüm saniyeleri ben istiyorum. Onları geri alıp bana ver.”

Claire elini onun göğsüne koydu ve çenesini eline dayadı. “Zaman böyle işlemiyor. Bana atfettiğin süper güç bende yok.”

“Buluşmadan önce neler konuştunuz bakalım? Senin hakkında, benim bilmediğim hiçbir şeyi bilmemeli.”

“Bu konuda endişelenmene gerek yok. Hakkımda ondan çok daha fazlasını biliyorsun. Hatta neredeyse tanıdığım herkesten daha çok şey biliyorsun. Babamın nasıl öldüğünü bir tek sen ve Mia biliyor. *New Girl*’ün Jess’yle Nick bölümünü onlarca kez izlediğimi bir sen biliyorsun.”

“Sen de benim hakkımda herkesten çok şey biliyorsun.”

“Gerçekten mi? Sadece ve sadece bana ait olan ne?”

“Nathan, annemin teşhisini biliyordu. Hayatta olup da bilen tek arkadaşım sensin. Evcil hayvan besleyemeyecek kadar fakir olduğumuzu da başka kimseye söylemedim.”

“Ama hâlâ bana Angela DiMarco’dan bahsetmedin.”

Aslında bahsettim. Haberin yok sadece. “Açgözlülük etme.”

“Elimde değil. Seni tanımak hoşuma gidiyor, Graham.”

Graham’ın beyni sanki daha ciddi bir şey itiraf etmekten endişe ediyormuş gibi donakaldı ve kelimelerin dudaklarından dökülmesi birkaç saniye aldı.

“Seni tanımak benim de hoşuma gidiyor.”

Alıcı: PembeParıltı91@zzmail.com

Gönderen: Graham.Scott27@zzmail.com

Konu: Seks

Claire,

Diğer kadınlara karşı çıtımı resmen arşa çıkardın.

Bunu nasıl yaptın?

Bunun sadece seks olması gerekiyordu. Seni sihirli bir vajinaya sahip olmakla suçlama eğilimindeyim ama bir kez daha düşününce çok zorlama görünüyor. Ayrıca her öpüştüğümüzde ve bazen ileri gittiğimizde, bu hissin işaretlerini aldığım gerçeğini de reddedemem. Ama bu gece? Tüm hisler sonsuzluk katsayısıyla çarpılmış gibiydi, hem de ben hemen hemen hiçbir şey yapmamışken. Hiç bu kadar güzel bir kadın görmemiştim, öyle seksi ve kendinden emindin ki...

Seninle eş zamanlı hareket edebildiğimde ve tüm vücudumu kullandığımda nasıl hissedeceksin bakalım? Ben üstteyken ya da seni duvara yasladığımda nasıl hissedeceksin? Ben nasıl hissedeceğim?

Siktir, umarım öğrenme şansım olur. Sadece iyi hissettirdiği için de değil (ki inan bana, İYİ hissettirdi), başka bir şey daha var... Beni biraz ürküten bir şey.

Seks yaparken kadınların gözlerinin içine pek bakmam. Garip, değil mi? *Pretty Woman*'daki Julia Roberts'ın dudaktan öpmemesi gibi bir şey sanırım. Çok kişisel geliyor. İnsanların çok derinleri görmesine müsaade etmeyi sevmiyorum, anlıyor musun? Angela'ya açıldığımda o boktan olay yıllarca peşimi bırakmadı. Bir daha asla, diye kendime söz verdim.

Yani görmelerini istediğim şeyi görüyorlar; eğlenceli, özgüvenli, macera seven, başka pek bir şeyi umursamayan, insanların

onun hakkında ne düşündüğünü kesinlikle umursamayan bir adam. Ama oldum olası gözlerin ruha açılan bir kapı olduğu sözüne inanmışımdır. Çoğu zaman yansıttığım o hissi kontrol edebilsem de seks sırasında tüm bariyerler yıkılıyor. Hiç değilse benim için. Biraz olsun kendimi bırakmayacaksam bariyerlerin de kalkmaması gerektiğini düşünüyorum. Yine de vücudum başkalarına açık dâhi olsa, duygusal mahremiyetin bir parçasını daima korudum.

Peki ya şimdi? Seninleyken? Kendi ellerimden kayıp gittiğimi hissediyorum. Öyle yapmak istemediğim anlarda bile gözlerim seninkilere kaymaya devam etti, sana bakmaktan kendimi alamadım. Kendini bırakıp bırakmadığını görmek, en gizli köşelerine kadar görebiliyor muyum yoksa sen de bir yerlerde kendini kapatıyor musun çaresizce bilmek istedim.

Genelde bu tip şeyler umurumda olmaz. İşin içine bu yüzden girmem . Fakat bu senden önceydi.

Şimdilik bir şey söylemeyeceğim, bu mektuplardan da hâlâ haberin yok. Bu alçı yakında çıkacak, iyileşme sürecimin bundan sonra nasıl ilerleyeceğini öğreneceğim. Umarım bu, seninle daha fazla zamanımız olacağı, aramızdakinin ne olduğu ve bir şeyse bu konuda ne yapacağımı anlayabileceğim anlamına gelir.

Kesin olan bir şey varsa Claire Harper, beni gafil avladın ve ben kolay kolay korkmam.

Graham

Not: Elbiseni yırttığım için üzgünüm. Yenisini alırım.

Duzenleme
Ny.Ozlem

Claire iç çekerek koltuğa gömüldü. “Oturmak çok iyi geldi.”

Dimdik duran berjere tüneyen Mia ise bacağını kıvrarak altına almıştı. “Yoğun bir gün müydü?”

“Çok.” Claire kollarını koltuğun arkasına uzattı. “Ama gelmene sevindim. Bugün Graham, Noah onu dışarı çıkaracak diye ne kadar heyecanlandığını anlatan mesajlar atmaktan kendini alamadı. En son, sorumlu hemşire bana pis pis bakmaya başlayınca telefonumu kapatmak zorunda kaldım.”

Graham hafif görev için istasyona dönmüştü, yani bütün gün evrak işleriyle uğraşıyordu. Hiç yoktan iyiydi ama yeterli değildi. Çoktan kendisini işe götürüp getirecek birine ihtiyaç duyduğu için yakınmaya başlamıştı, masa başı bir iş de yapmak isteyeceği son şeydi.

Mia güldü. “Noah’nın onu Wings to Go’ya götüreceğinden epey eminim.”

“Fark etmez. Adam şu an Motorlu Taşıtlar Dairesi’nde sıraya girmeye gitse bile mutlu olur.” Gertrude zıplayıp Claire’in kalçasının yanına sokulunca Claire dalgınca köpeğin başını kaşıyarak telefonundan PostMates³i açtı. “Yemek söylesek olur mu? Bir yere gidemeyecek kadar yorgunum.”

Mia hemen cevap vermeyince Claire başını kaldırdı ve arkadaşının merakla kendisiyle Gertrude’u izlediğini gördü.

“Neler oluyor?” diye sordu Mia. “Gertrude’la birbirinizden nefret ettiğinizi sanıyordum.”

Claire omuz silkti. “Fikir ayrılıklarımızı çözdük. Çoğunu en azından.”

“Hıı.”

Claire gözlerini kıstı. “O ses tonu neydi?”

“Ses tonu falan yoktu.”

“Mia Agnew. Bana yalan söyleyemezsin. Yalanların ne zaman işe yaradı ki?”

Mia’nın bakışları tavanda gezindi.

“Hiç,” dedi Claire.

“Peki, tamam! Gertrude’la ilişki durumunuzdaki ani değişikliğin Graham’la olanlarla ilgisi olup olmadığını merak ettim sadece.”

Claire tek kaşını kaldırdı. “Graham’la ne oluyormuş?”

Mia kollarını kavuşturdu. “Orasını sen söyle.”

İki arkadaş uzun süre birbirlerine baktılar. İkisi de inanılmaz inatçı olabiliyorlardı. Yine de bu sefer pes eden Claire olacaktı, çünkü Mia’yla Graham hakkında konuşmak istiyordu. Noah’nın onu dışarı çıkarıp bu gece Mia’yla takılmalarına izin vermesine bu kadar sevinmesinin nedenlerinden biri de buydu.

3 Yiyecek teslimatı yapan bir şirket. -ed.n.

“Önce sipariş verebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum.”

Mia iyi huylu bir tavırla gözlerini devirdi. “Olur. On iki saatlik o adi vardiyanın acısını çıkaracaksın, değil mi?”

“Evet. Canım *taco* çekti, uyar mı?”

“Tabii.”

Claire, yakınlarda teslimat için uygun bir restoran bulup siparişlerini verdi. Telefonu sehpaye koyar koymaz Mia’nın gözleri üzerindeydi.

Arkadaşı kaşlarını kaldırdı. “Dökül.”

Claire burnunu kıvrarak tırnağıyla oynamaya başladı. “Tavsiyene uymuş olabilirim.”

Mia aniden ciyaklayarak Gertrude’u ürküttü. Mia’ya ters ters bakan Gertrude, koltuktan atlayıp yavaşça Graham’ın odasına yöneldi. “Biliyordum!”

“Evet. Seks yaptık.”

“Ve?” Mia neredeyse sandalyeyi devirecek kadar öne eğilirken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Geçen cumartesi gecesini düşününce Claire’in dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı, resmen ateş basmıştı. Pazar gününü de düşündü tabii. “Çok çok iyiydi.” İlk öpüşmelerinden sonra Graham’ı nasıl tarif etmişti? *Eksiksiz*.

Eh. Graham bu şeref madalyasını hak etmişti kesinlikle.

Eksiksiz, ilgili, tutkulu.

“Şaşırdığımı söyleyemem.”

“Mia!”

“Ne?” Mia omuz silkti. “Noah’ya deliler gibi âşık olduğumu biliyorsun ama Graham yakışıklı bir adam ve onca tırmanıştan sonra vücudu Noah’ninki gibiyse...” Elini yelpaze gibi kullanarak kendini yelledi.

“Bu konuda şikâyet edemem,” diye onayladı Claire.

“Alçıya rağmen mi?” Mia’nın yanakları kızardı ki bu daha çok onun tarzıydı. “Tam olarak nasıldı sahiden?”

“Üstteydim.”

“Başka seçenek var mıydı ki?”

“Bilmem... Sanmıyorum. Yine de onun huzursuz olduğunu söyleyebilirim. Tembellik ediyormuş gibi hissetti.” Pazar günü ikinci raunt için hazırlanırlarken Graham’ın söylediği şeyi hatırlayıp güldü. “Terli erkekler üstlerinde hırlarken kadınların hep böyle mi hissettiklerini sordu.”

Mia’nın soluğu kesildi. “Seni terli, hırlayan erkeklerle mi kıyasladı?”

“Aynı tepkiyi verdim. Bu işin peşini bırakmam biliyorsun. Geri adım attı ve... Bunu oldukça muhteşem bir şekilde telafi etti.” Hem de nasıl. “Şimdilik umurumda değil. Kontrolün ben-de olması hoşuma gidiyor gibi.”

“Niye şaşırmadım acaba?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Mia sırtıtarak uzun, siyah saçlarının bir tutamını parmağına doladı. “Demek yaptınız ve iyiydi. Bu konuda kendini nasıl hissediyorsun?”

Claire ellerini bacaklarının altına sıkıştırdı. “Ciddi bir soru.”

Sorunun üstünü örtme çabası işe yaramamıştı.

“Peki, şuna ne dersin? Graham’la ilişkinizdeki değişim, ona olan hislerini de değiştirdi mi?”

Bu, Claire’in üzerinde uzun uzun durmak için kendine izin vermediği bir konuydu. Şimdi başlamaya da hiç niyeti yoktu. “Onu daha çok düşünüyorum ama son zamanlarda etrafında da çok bulunuyorum. Kazadan sonraki ilk hafta onun için endişeleniyordum, sürekli bir sonraki ilaç dozunu ya da banyoda düşüp düşmeyeceğini düşünüyordum. Şimdiyse yatakta ne ka-

dar eğlenceli olduğunu düşünüyor, iyileştiğinde ne kadar farklı olabileceğini merak ediyorum. Onu görmeyi dört gözle beklediğimi, yaptığımız şeyi bırakmak istemediğimi itiraf etmeliyim.”

“Seninle çıkmak istese ne yapardın? Ciddi soruyorum?”

Omuzlarının gerildiğini hisseden Claire başını iki yana salladı. “Yapamazdım. Bu bir seçenek olamaz.”

“Neden?”

“Annemin yaşadığı gibi yaşayamam. Bir gün çocuk sahibi olmak istiyorum, çocuklarımı benim yaşadıklarımı yaşama ihtimaliyle karşı karşıya bırakmak istemiyorum. Graham’dan ne kadar hoşlansam ve şu an için eğleniyor olsak da uzun vadede benim için doğru adam değil. Birkaç hafta önce bir itfaiyeci yaralandıktan sonra olanları hatırlıyor musun? Arkadaşım Graham’ın o sedyeye geldiğini görmek bin kat daha kötüydü. Bunun partnerime olabileceği düşüncesi... Yapamam işte.”

“Böyle hissettiğini biliyor mu?”

“Evet, ona babamdan bahsettim.”

Mia şaşkınlığını gizlemeye çalışmadı. Claire prensip gereği bu konudan pek bahsetmezdi. “Sahiden mi?”

“Evet. Düşüncemin neyden kaynaklandığını anlıyor, ayrıca o da aynı şeyi hissediyor. Ciddi ilişkiler konusunda yani. Hâlâ hikâyesinin tamamını öğrenebilmiş değilim ama onun da başı yanmış, o düzeyde bağlılıkla ilgilenmiyor. Kadınların, benim bile, er ya da geç onu incitebileceğimizi düşünüyor sanki.”

Mia yavaşça başını salladı. “Yıllar içinde ondan ufak tefek detaylar duydum ama Noah bile hikâyesinin tamamını bilmiyor. Graham’ın hayatını eğlenerek yaşadığını, durulacak kadar hoşlandığı bir kadın bulamadığını varsaydım galiba.”

“Eminim bu bir noktaya kadar doğrudur. Onun aklından geçenleri anlayacak bir kadının olduğunu düşünmüyorum.”

“Yedek evlilik anlaşması ne durumda?”

Claire bir kahkaha attı. “Bunun gerçek olmadığını farkında olan bir ben miyim?”

Mia’nın sakın ifadesi bozulmadı. “Noah’yla bende işe yaradı.”

“O tamamen farklı. Siz birbiriniz için yaratılmışsınız.”

“Graham’la birbiriniz için yaratılmadığınızı düşündüren ne?”

Claire gözlerini kırıştırdı. “Demin– Demin söylediklerimi dinledin mi?”

“Ben ikinizin, düşündüğünüzden daha uyumlu olabileceğini düşünüyorum sadece.”

“İşi, iş dışı aktiviteleri, duygu ve düşünceleri konusunda tamamen açık olma yeteneği dâhil büyük şeyler değişmedikçe seninle hemfikir değilim.”

“Değişiklik yapması gereken tek kişi o yani, ha?”

“Ben... Hayır.” Claire alnını ovuşturarak kaşlarını çatı. “Tüm bu sorular neyin nesi? Ben de mükemmel değilim elbette. Aksi takdirde otuzlu yaşlarımda hâlâ bekâr olmazdım.”

Mia istifini bozmadan, “Kimse mükemmel değil. Sence Graham seninle ilgili bir şeyi değiştirmek istiyor mu?” diye üsteledi.

Bunu düşünürken Claire’in karnının derinliklerine bir sıcaklık yer etti. “Eminim farklı olmasını istediği şeyler vardır ama bunu söyleyeceğinden şüpheliyim. Tanıdığım en kolay kabullenen insanlardan biri. İşin garibi, diğer erkeklerin yadırgadığı şeyler Graham’ın bende en sevdiği şeyler.”

“Hımm.” Mia hiç de şaşırması gibi görünmüyordu. Yalandan kot pantolonundaki görünmez iplikleri süpürdü.

Claire birden bu konuşmanın gidişatından rahatsız olarak telefonunu kontrol etti. “Tacolar on dakika uzaklıkta.”

“Mükemmel.” Mia ayaklarını sehpa koymak için bacaklarını uzattı. “Arkadaşlık uygulamasında işler nasıl gidiyor? İlgilendiğin birileri var mı?”

Claire, Mia’ya uygulamaya kaydolduğundan bahsetmişti ama geçen hafta sonu çıktığı ilk randevunun tamamen fiyasko olduğundan bahsetmemişti. Çünkü o günü tekrar düşündüğünde hatırlayacağı kişi Graham’dı, kahve içmek için buluştuğu dangalak değil. Aşağılayıcı bir olay yaşamış olsa da eve dönünce Graham’la zaman geçirmek bunu telafi etmeye yetip artmıştı. Kendini en son ne zaman bu kadar güzel hissettiğini hatırlamıyordu.

Ya da bu kadar arzulanmış...

Claire telefonunu alıp uygulamayı açtı. “Aslında birkaç gündür bakmamıştım.” İlk deneyimi ağzında kötü bir tat bırakmış sayılırdı. Gelen kutusuna tıkladı, Mia’nın bakışlarını üzerinde hissediyordu. “İki yeni eşleşmem var.”

Mia ayaklarını indirip birden Claire’in yanındaki kanepeye geçti. “Ooo, nasıl görünüyorlar?”

Yan yana sessizce birkaç dakika profillerdeki bilgileri okudular.

“Fotoğraf var mı?” diye sordu Mia.

“Evet. Önce hangisine bakalım?”

“İkisi de umut verici geldi ama dışçıyla devam edelim diyeceğim. Sana daha çok benziyordu.”

Claire’in kaşları havalandı, o lise beysbol koçuna yönelmişti. “Neden öyle söyledin?”

“Bir kadında ne aradığını soran o soru var ya; bağımsız, mizah anlayışı iyi ve dışarıda yemek yemeyi seven biri demişti. Senin özetin.”

Haklı sayılırdı. Claire, dışçı Matt Foster’ı seçti. Fotoğraf yüklenince ikisi de arkasına yaslandı. “Vay be,” dedi Mia nefes vererek.

Claire bakakaldı. “Katılıyorum.”

Fotoğraf gerçek ve güncelse, Matt Foster hayli seksiydi. Kalçaları korkuluklara yaslanmış, bir ayak bileğini diğerinin üzerine atmış hâlde tek başına köprünün üzerinde duruyordu. Başında bir beysbol şapkası olduğu için Claire onun saçlarını pek göremiyordu ama birkaç sarı bukle sarkıyordu. Güçlü çenesi açık kahverengi sakallarla kaplıydı, yapılı vücudu giydiği tişörtü ve dar kesim kot pantolonu dolduruyordu. Çarpıcı mavi gözlerinin kenarlarındaki çizgiler sık sık ve büyük gülümseyen bir adam olduğunu gözler önüne seriyordu.

Sıra adamın dudaklarına geldi. Dolgun dudaklar, düzgün beyaz dişleri sararak neredeyse Graham’ınki kadar inanılmaz bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Neredeyse.

“Ben de dişlerimi temizletmem gerektiğini düşünüyordum.” Mia kenarda bıraktığı telefonuna uzandı. “Bu Foster, F-O-S-T-E-R diye mi yazılıyor?”

“Aslında N-O-A-H diye yazılıyor.”

Mia gözlerini devirdi. “Kocama deliler gibi âşık olduğumu cümle âlem biliyor.” O sırada telefonundan Google’ı açıyordu. “Ama yeni bir dişçiye de ihtiyacım var.”

Claire, Matt’in profiline dönüp onun hakkında daha fazlasını okudu. Amma harika birine benziyordu gerçekten ama emlakçı hakkında da ilk başta öyle düşünmüştü.

“Ona mesaj atacak mısın?” diye sordu Mia, gözleri hâlâ telefonundaydı.

“Bilmem.”

Mia’nın elleri kucağına düştü, Claire’e bakakaldı. “Ne? Neden ki?”

Graham’ın yüzünün görüntüsü Claire’in zihninde belirivermişti.

Cumartesi gecesi Graham'ı kendisine şefkatle bakarken yakaladığı bir an olmuştu. O ifade tam karşısındaydı ama Graham sanki dayanamamış gibi gözlerini kaçırdığında bir anda yok olmuştu. Ertesi sabaha dek Claire bunu ve onun gözlerindeki yoğunluğu tekrar düşünmemişti ama o zamandan beri sık sık düşünüyordu.

Ona menfaat ilişkisinin ötesinde gönül bağlamamaya kararlı olduğundan, bu konu üzerinde durmak pek iyi bir fikir olmayabilirdi. "Haklısın," dedi Claire. "Ona bir şans vermeliyim, değil mi?"

Arkadaşı tuhaf bir bakış attı. "Siteye kaydolmanın asıl amacı da bu, değil mi?"

"Evet, öyle tabii." Claire tam Matt'le konuşmaya başlamak üzere simgeye dokunurken ekranda yemeklerinin teslim edilmek üzere olduğunu gösteren bir bildirim belirdi.

Ayağa fırlayıp telefonunu kanepeye attı. "Yemek geldi."

O akşam Graham'ın yatağına girdiğinde, Claire dışçıye hiç mesaj göndermediğini fark etti.

Arkasını dönüp hemen bir şeyler yazabilirdi ama Graham'ın iri eli kalçasına dolanınca onun dışındaki her düşünce aklından uçup gitti.

Claire ertesi gün de dışçı Matt'e mesaj atmadı.

İş bitmek bilmiyordu, eve de bir buçuk saat geç gelmişti. Graham'a akşam yemeğini onsuz yemesi gerektiğine dair gizlice mesaj atmıştı ama telefonundan başka bir şey yapmaya pek vakti olmamıştı. Şansına bir ilaç mümessili dinlenme odasına sandviç bırakmıştı da çıkarken bir tane aşırırmıştı. Bu Graham'ın iyiliği

içindi aslında, çünkü aksi takdirde eve döndüğünde nasıl bir açlık içinde olacağını Tanrı bilirdi.

Ayrıca hastanenin akreditasyon ofisinden her şeyin tamamlandığına, resmen pratisyen hemşire rolüne geçebileceğine dair bir e-posta da almıştı. Bunu Dr. Singh'ten gelen, Claire'in resmî başlangıç tarihini konuşmak için ne zaman buluşabileceklerini soran ikinci bir e-posta izlemişti. Ruthie'ye hemşire vardiyası günlerinin sayılı olduğunu bildirmek dışında bu konuyla ilgilecek vakti olmamıştı.

Daireye varınca üstünü değiştirmek için doğruca odasına gitti. Direkt yatağa girmek istiyordu. Graham'ın yatağına yani... Çünkü o günden sonra bir daha hiç kendi odasında yatmamıştı, yatmaya da niyeti yoktu.

Gelecek hafta Reagan döndüğünde neler olacağını düşünmeyi reddediyordu. Bu artık her neyse, bunun kendisi ve Graham üzerinde yaratacağı etkiden korkuyordu.

Yoga taytı ve tişörtüyle Graham'ın odasına ilerleyip durakladı.

Graham üstsüz bir hâlde yatağın kenarına oturmuş, omuzlarını öne eğmiş, bir elini dizine dayamış ve diğerini de gür saçlarının arasına daldırmıştı.

"Neyin var?" diye sordu Claire. Graham'ın bariz sıkıntısına rağmen kısmi soyunmuş hâlinin ne kadar seksi olduğunu görmezden gelemiyordu.

Graham doğrulup başını kaldırarak yüzündeki ifadeyi gizledi. "Yok bir şey. İyiyim."

Claire kaşlarını çattı ve onun karşısına geçti. Kalçalarını şifonyere yaslayıp kollarını kavuşturdu. "Hayır, değilsin."

Graham başını salladı, alnındaki çizgiler yumuşamış gibiydi. "Acayip uzun bir gün geçirdin. Bitap düşmüş olmalısın. Bunu yarın konuşabiliriz."

“Graham Scott, bana hemen şimdi söylemezsen—”

“Peki.” Graham ensesini kavradı. Durakladı, son olarak omuzları düştü. “Demin babamla konuştum. Annemin hastalığı nüksetmiş. Düşmüş, üç gündür yataktan kalkamayacak kadar hâlsizmiş.”

Claire’in midesi altüst oldu. “Ah, olamaz.” İki adım daha yaklaşp ellerini nazikçe Graham’ın omuzlarına koydu, başparmaklarını sıcak teninde gezdirdi. “Çok üzüldüm.”

Graham’sa eğilip alnını onun göğüs kafesine dayadı. Claire bir elini saçlarına götürünce Graham derin bir iç çekti. “İlk kez olmuyor ama olduğunda da babam işe gitmek için onu yalnız bırakmaktan nefret ediyor. Annemin iyileşmesi birkaç günden uzun sürecektir gibi olduğunda, genelde yardım etmek için oraya gitmeye çalışıyorum. Ama lanet olsun, şu an araba kullanamıyorum ve uçmak da çok masraflı.”

Kelimeler o fark etmeden Claire’in dudaklarından döküldü. “Seni götürebilirim.”

Graham başını kaldırdı, koyu renk gözleri onunkilerle buluştu. “Ne?”

“Yani işten çok izin alamam ama bu hafta sonu programda yokum. Cuma gidip pazara dek kalabiliriz. Biraz daha kalmak istersen pazartesi biriyle vardiyamı değişebilirim.”

Graham öylece bakakaldı, dudakları hafif aralandı. “Bunu yapar mısın?”

“Tabii ki. Arkadaşımsın, ailen için endişeleniyorsun. Onlar senin için önemli, sen de benim için önemlisin. İzin verirsen yardım etmekten mutluluk duyarım.”

Graham’ın ifadesi biraz değişti, son anda tereddüde benzeyen bir hisse takılıp kaldı. “Büyüdüğüm yere sadece bir kez birini götürdüm, o da pek iyi gitmedi.” Başını iki yana salladı, kulak-

larının uçları pembeleşti. “Ben... Yani, bu pek...” Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi.

“Nerede yaşadığın umurumda değil, biliyorsun değil mi?” Bundan mı endişeleniyordu?

Graham omuz silkti, garip bir biçimde savunmasız görünüyordu.

“Graham, arkadaşım olduğun ve yanında olmak istediğim için gitmek istiyorum; ailenin ne kadar parası olduğu umurumda değil. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor.” Claire başını yana eğdi. “İyi gitmedi derken bunu mu kastediyorsun? Ne tür bir kadınla çıkıyordun, Graham? Çünkü bana tam bir götmüş gibi geldi. Daha iyisini hak ediyorsun.”

Graham öylece ona bakıp yüzünü inceledi. Kaşları çatılırken elleri Claire’in beline uzandı, parmaklarıyla kızı sıkıca kavradı.

Claire’sse ellerini başından omuzlarına indirdi. “Bana neden öyle bakıyorsun?”

“Ben...” Bir şeyi anlamlandırmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırptırdı. “Sende ukalalığından daha çekici bir şey bulacağımı hiç düşünmezdim. Ama bu bana söylediğin en güzel, en samimi şey olabilir. Seni öpmeyi hiç şu an istediğim kadar istemedim. Bu hisle ne yapacağımı pek bilmiyorum.”

Claire’in kalbi, göğüs kafesinde gümbürdedi. Bacakları titrer gibi oldu, alnını onunkine yaklaştırarak eğildi. “Biliyorsun bence.”

Graham'ın anladığı kadarıyla onu öpmesi için bir davetti bu. Çenesini eğmesiyle dudakları yavaş, derin ve nüfuz eden bir öpücükle buluştu.

Acaba Claire de aynı şeyi mi arıyordu?

Graham onun tepkisine dikkat ederek dudaklarını daha da bastırdı, o da kendi gücüyle karşılık verdi. Elleriyle Graham'ı göğsünden itince Graham geriye düştü, Claire kıyafetlerini çıkarırken bacaklarını dikkatlice yatağa kaldırdı.

Claire'se onun üstüne çıkarak tam da istediği yere yerleşti. Kıvrıkcık ve dağınık sarı saçları, kır çiçeklerinin yaprakları gibi kırmızı yanaklarını çevreliyordu. Dudakları öpüşmekten şişmişti, ela gözleriyse tırnaklarını hafifçe geçirerek Graham'm göğsünde gezinen ellerini takip ediyordu.

Graham onu izlerken sertçe yutkundu.

Amma güzeldi.

Kaşlarını çatarak, "Ağrın mı var?" diye sordu Claire.

Graham'ın kafasına aynı anda birkaç şey birden dank etti. Annesi için duyduğu endişe, yaralanması yüzünden yaşadığı hüsrân ve bir türlü doyamadığı bu kadına hissettiği duyguların derinliği karşısında yaşadığı kafa karışıklığı.

Cevabını filtreleyemeden başını salladı.

Claire dizlerinin üzerinde doğruldu, bakışları endişe doluydu. “Çok özür dilerim, ağırlığımı verince bacağın mı acıdı? Neresi acı—”

Graham bir elini onun pürüzsüz uyluğuna koyarak onu rahatlattı. Parmaklarıyla kızın bileğine uzanıp elini kalbinin üzerine bastırdı.

“Burası.” Sesi kalın çıkmıştı. “Burası acıyor.”

Graham'ın kalbi avucunun altında atarken Claire'in bakışları yumuşadı. “Graham,” diye fısıldadı, sonra eğilip dudaklarını onunkilere sürttü.

Uzun süre bu pozisyonda kaldılar. Usulca öpüşürken elleri kalplerinin arasında sıkışmıştı. İkisi de Graham'ın söylemek istediği ama muhtemelen asla söyleyemeyeceği şeyler olduğunu biliyordu.

Claire burnunu onunkine sürüp yüzünü boynuna, çenesinin hemen altına gömdü. Derin bir nefes aldı, zevkle iç çekerek bedeninin daha yüksek bir uçuruma tırmanmasına sebep oldu.

“Kokunu seviyorum.”

Kokusuna daha rahat erişebilsin diye Graham çenesini kaldırdı, boştaki elini Claire'in beline uzattı. Sırtını okşayıp kaburgalarından yukarı doğru bir yol izlemeden önce hafifçe sıktı. Claire'in mükemmel dudakları yüzünü öpücüklerle kaplamıştı. Graham'ın boğazı o kadar gerilmişti ki konuşabilecek kadar kendine güvenemiyordu.

Ama Claire'in yüzünü avuçlarının arasına alıp o da mutlulukla içini çekince bunun iyi olabileceğini düşündü. Gözlerinin içine bakıp onu öpmek için uzandı, bakışları tereddütsüzdü.

Zaten Graham, harekete geçmeyi oldum olası konuşmaya tercih etmişti.

Claire yanında ölü gibi uyuyordu.

Graham ona bakmaktan kendini alamıyordu.

Göğsündeki oyukta bir şeyler oluyor gibiydi. Uzun zamandır ilk kez içinde çılgılık atarak kaçma isteği yoktu.

Bu da işine gelmişti, çünkü istese bile koşamazdı.

Sekizinci sınıftan beri âşık olmamış biri olarak, seks sonrası şairane konuşan biri değildi pek. Çak-terk et türünden bir adam da değildi ama olayın üzerinde uzun süre durmazdı.

Elbette hafızasında özellikle yer eden önemli noktalar vardı ama Claire'le geçen hafta yaşadıklarının yanında her biri sönük kalıyordu. Diğer kızlar hepten radarından düşmeye başlarsa hiç şaşırmazdı.

Çaresizce Claire'in de aynı şekilde hissetmesini umuyordu. Fiziksel kısıtlamaları yüzünden, yaşadıklarının Claire için o kadar da zevkli olmadığı konusunda hâlâ endişe ediyordu ama onu tatmin etme çabasında yaratıcıydı. Hem Claire şimdiye kadar hiçbir şikâyetle de bulunmamıştı.

Aksine, çıkardığı sesler... En hafif tabirle, teşvik ediciydi.

Bu son birkaç deneyimi öne çıkaran şey yalnız olağan yerlerinde değil, her yerinde nasıl bir etki bıraktığıydı. Onunla göz göze gelince Graham'ın ne olacağını anladığı an midesi beklen-

tiyle altüst oluyordu. Kalbi boğazında atıyor, ciğerleri sıkışıyor-
du. Nefes almak ya da onun dışında bir şey düşünmek zordu.

Onlar dışında.

Onu sarsmamak için dikkatlice oturur pozisyona geçti. Dizüstü bilgisayarını alıp kucağına koydu, ekran ışığını en kısık ayara getirdi.

Alıcı: PembeParıltı91@zzmail.com

Gönderici: Graham.Scott27@zzmail.com

Konu: Beş harfli kelime

Claire,

Korku sık hissettiğim bir şey değil. Üstelik çok fazla tehlikeli şey de yapıyorum. Yalnızca sıra dışı bir şey yaptığımda felç edici, iliklerime kadar ürperten korkunun kokusunu alıyorum.

Ama sen? Ödümü koparıyorsun, Claire Harper.

Bu e-postaları bulursan ya da ben sana anlatacak cesareti bulursam, sekizinci sınıfta yaşadığım utanç verici bir olayın hayatımı ve ilişkilere yaklaşımımı neden bu kadar etkilediğini merak edeceğine eminim. O ânın ne kadar yıkıcı olduğunu ya da onu takip eden ayların (evet, ayların) utancını tam olarak tarif edebileceğimi sanmasam da seni anlıyor gibiyim.

Dahası var.

Angela ile yaşadığım bu olay sonbaharda oldu, sekizinci sınıfın kalanı cehennem gibiydi. Sırf okula gitmekten kurtulmak için kendimi zorla kusturduğum günler oldu. Ama o yıl anneme teşhis kondu, onun için duyduğum endişe kendi utancımı gölgede bırakmaya başladı. Onu ve babamı daha fazla endişelendirecek bir şey yapmak istemedim. Bu yüzden sineye çekip yılı bitirdim.

Kamp yapmak bana hep kendini sıfırlamak gibi gelmişti. Bundan birkaç yıl önce babamla gitmeye başlamıştık, annemin teşhisinden sonra geziler daha az sıklıkta olsa da hâlâ ayda bir gidiyorduk. Dışarı çıkıp o küçük, yargılayıcı, para ve kibir kokan okulun dışındaki dünyanın ne kadar büyük olduğunu görmek bakış açımı her seferinde değiştirirdi. Hayatta o duvarların içinde olanlardan daha fazlası ve iyi olduğum şeyler de olduğunu hatırlatırdı bana.

Kaya tırmanışı gibi.

Cehennem yılından sonraki yaz o gezilerden birindeydim, gece çökmeden hemen önce okulumdan bir çocuk koşarak kampımıza girdi. Bir grup deneyimsiz dağcıyla gelmişti, içlerinden bir tanesi kayalıkların kenarında korkudan donup kalmıştı. Tutunmaktan yorulup düşeceğinden korkuyorlardı, emniyet kemeri takılı olsa da bütün gece orada kalmasına izin veremezlerdi. Babamla malzemelerimizi alıp çocuğu bölgeye kadar takip ettik. Bölgeye aşinaydık ve tepeye yürüyerek çıkmanın bir yolu olduğunu biliyorduk. Babam çapayı yerleştirdi, ben de sıkışan tırmanışçıyla buluşmak için aşağı indim. Tesadüf de bu ya, oraya varır varmaz onun sınıfımın en popüler çocuklarından biri, hatta Angela'nın birlikte sonbahar dansına gittiği Blake olduğunu fark ettim.

Her neyse, konuşarak onu kayadan inmeye ikna ettim. Ertesi hafta da hikâye tüm kasabaya yayıldı. Gazeteye çıkmıştım,

oldukça iyi bir çocuk olduğu anlaşılan Blake de bir sonraki hafta sonu beni evine davet etti.

Liseye başladığımda birden "yakın çevre"nin bir parçası olmuştum. Bütün kızlar yaptıklarını duymuş, benim bir çeşit kahraman olduğumu düşünmüşlerdi. Blake beni kanatlarının altına aldı, söylediği iyi sözler beni herkesin listesinin başına taşıdı. Sanki fakir hademenin çocuğu olarak statümün artık bir önemi yokmuş gibiydi.

Hepsine "siktir git" dediğimi ve o dört yılı gururumu koruyarak geçirdiğimi söylemek isterdim ama ergendim. O dönem hiçbir şey uyum sağlamak kadar önemli değildi. Bu yüzden onlardan biri olmak için ne gerektiğini yavaş yavaş öğrenerek yoluma baktım. Bir numaralı kuralın ne olduğunu bilmek ister misin?

Gerçek beni görmelerine izin vermemek.

O insanlar için neyin önemli olduğunu anlamam uzun sürmedi. Öz güvene değer veriyorlardı, ben de bunu taklit etmeyi öğrendim. Atletik beceriye de aynı şekilde, ki bende vardı. Güce de. İnsanları güldürmeyi öğrenene kadar bunların çok azına sahiptim. Grubun eğlenceyi seven şakacısı oldum, hak ettiğim yer bu oldu. Ve sahip olma umudumun olmadığı tek şey paraydı. Ama Blake'in onay mührüyle, diğer herkes yıllarca süren zorbalığa rağmen birdenbire bunu görmezden gelmeye başladı.

Değer vermedikleri şeyler şunlardı: Kırılganlık, duyguları göstermek, insanları nasıl giyindikleri ve ne söyledikleri yerine içlerinde kim olduklarına göre yargılamak. Sonuncusunu hiç beceremedim ama ilk ikisini saklamakta gayet iyiydim.

Kavrar kavramaz onlardan biri olmuştum. Oraya aittim. İnsanlar bana selam veriyor, partilerine davet ediyor, öğle yemeklerinde benimle oturuyorlardı. Bana "iyi" davranıyorlardı. Emin ol, ben de buna uydum. Görmek istedikleri kişi oldum.

Üniversiteye gidene kadar bu rolde ne kadar ilerlediğimi fark etmemiştim. Dört yılını harcayıp kendini yetiştirdiğin kişiye arkayı dönmek pek kolay değil, anlıyor musun? Zayıflık göstermemeye şartlanmışım. Duygusal bağ mı? Siktir, hayır. Ne zaman buna yaklaşısam her yerden uyarı bayrakları yükselip bana geri dönmemi söylüyordu. *Buna değmez, kimse bunu duymak istemez.* İnsanlar aslında seni tanımak istemiyor, sadece eğlenceli tarafını istiyorlar. Atletik tarafını. Heyecanlı tarafını. Kendilerini iyi hissettiren tarafını.

Yirmi bir yaşımıdayken bir grup arkadaşım ve öylesine çıktığım bir kızla kamp yapmak için New Mexico'ya döndüm. O kadar yakın olup da bir uğrayıp ailemi görmeden edemezdim, bu yüzden bir gün öğle yemeğine Santa Fe'ye uğramayı planladım, kız da peşime takıldı. Yaşadığım en garip şeydi. Sanki orada olmak istemiyormuş gibi odanın ortasında dikildi, evimiz küçük ve eski ama *temiz* bir ev değil de hamam böceği istilasına uğramış bir sefaletmiş gibi etrafına bakındı. Biz oradayken annem dengesini kaybedip yemek odasındaki dolaba çarptı, kocaman bir cam kâse düşüp ayağını kırdı. Bir ara neredeyse ağlayacaktım, annemi o hâlde görünce çok üzüldüm; acı içindeydi, misafirin önünde olay çıkardığını düşünüp utanmıştı. Kız arkadaşım kamp alanına dönmek istedi ama benim arabamdaydık, ben de annemi acile götürmeye babamla gitmemezlik edemezdim; bu yüzden hepimiz gittik. Diğer arkadaşlarımızdan birinden onu hastaneden almasını istedi, Denver'a döner dönmez de benden ayrıldı.

Yetişkin olarak bile insanların gerçek beni görmesine ve ailemle tanışmasına izin vermenin seçenekler arasında olmadığını iyice pekiştirdi bu.

Sonra sen geldin. Yanında kendim olabileceğim, gerçekten ailemle tanıştıracacağım bir kadın. Bu sefer ne hissetmiyorum, biliyor musun?

Korku.

Graham

Claire araba yolculuklarını severdi.

Hele de uçağa binmek için ağır ilaçlara ihtiyaç duymaya başladığından beri. Babasının geçirdiği kaza Claire'in uçma konusundaki güvenini kırmış olabilirdi ama seyahat etme arzusunu içinden alamamıştı. Yeni yerlere gitmeyi ve yeni şeyler görmeyi seviyordu.

Graham'ın kısa süre önce belirttiği gibi yeni mutfaklar denemeyi de...

Yeni yemekler deneme işini nasıl yapacağından emin değildi, gerekirse yemeklerde Graham'ın ailesine katılmaktan memnun olurdu tabii. Ama bir iki öğününü dışarıda yiyebilirlerse harika olurdu. Ciddi bir araştırma yapıp Santa Fe'de bulabildiği en eşsiz yerel restoranı seçecekti.

Graham yolcu koltuğunda oturuyordu. "Heyecandan titriyor gibisin," dedi. Claire onu saat tam beşte, hazır bavulları ve tasmaşını taktığı Gertrude'la istasyondan almıştı. İçecek ve atış-

tırmalık almak için benzin istasyonunda kısa bir mola verdikten sonra beş buçuk saatlik yolculuğa başlamaya hazırlardı.

Claire, “Heyecanlıyım,” der demez sözünü geri almak istedi. Endişeyle, kucağında kıvrılmış Gertrude’la oturan adama baktı. “Annenin hastalığını kastetmiyorum. Tanrım, kulağa korkunç geldi. Uzaklaşıp birkaç günlüğüne de olsa bir yerlere gideceğim için heyecanlıyım işte.”

Graham hafifçe onun omzunu sıktı. “Anlıyorum. Ben de öyleyim.” Dudaklarını birbirine bastırıp iç çekti. “Yine de seni bir konuda uyarmam gerekiyor.”

“Peki?”

“Annem ne durumda olursa olsun bizi birbirimize ayarlama-ya çalışacak.”

Claire saçlarını savurdu. “Tabii ki çalışacak. Tüm annelerin hayalindeki gelinim.”

“Orası apaçık. Daha iyisini bulamazdım.”

“Durumu nasıl idare etmemi istiyorsun? Senden hoşlanıyormuşum gibi mi yapayım? Sadece arkadaşız gibi mi? Bu yolculuk tamamen seninle ilgili, Graham. Normalde bu kadar yumuşak başlı değilimdir, o yüzden fırsatın varken değerlendirsen iyi edersin.”

Graham bir parmağını onun boynunda gezdirdi. “Niyetim bu. Kesinlikle benden hoşlanıyormuşsun gibi yapmalısın. Sadece iki yatak odalı bir ev, yani eski odamdaki yatağı paylaşacağız.”

“Ailenin evinde seks yapmayacağız.”

“Ne? Neden ki?”

Claire onun elini geri itip tüylerinin ürpermesini üzerinden atmaya çalıştı. “Çünkü!”

Graham öylece ona baktı.

“Hayır.”

Kollarını kavuşturdu. “Bana iyi bir neden söyle.”

“Çünkü sessiz olamıyorsun,” dedi Claire fısıldayarak bağırır-casına.

“Neden fısıldıyorsun? Arabada yalnızız.”

Claire’in bir fikri yoktu. Direksiyonu sıkıca kavradı.

Graham’sa kıkırdayarak elini tekrar uzattı ve kızın kalçasını avuçladı. Claire başını eğdi, onun iri elinin kendisini sarmalayışına bayılıyordu. “İşler nasıl gelişecek görelim, tamam mı?”

“Peki,” diye fısıldadı Claire inatla.

Graham tekrar güldü, sesi ılık bir öğle sonrası yağmuru gibi Claire’in tenine işledi. Ardından Graham telefonunu arabanın Bluetooth’una bağlarken eli birkaç dakikalığına Claire’den ayrıldı, müzik hoparlörlerden yükselmeye başlayınca da az önceki yerine geri döndü.

Yolun kalanını konuşarak, müzik dinleyerek ve birbirlerinin varlığının tadını çıkararak geçirdiler. Santa Fe’nin kenar mahallelerinden birine girdiklerinde saat neredeyse on bir olmuştu.

Claire daha önce hiç buraya gelmemişti, karanlıkta ilerlerlerken etrafına bakmaya çalıştı. “Bu ne?” diye sordu bir yeri işaret ederek. “Devlet üniversitesi kampüsü falan mı?”

Graham gülme ve homurtu arası bir ses çıkardı. Pek mutlu bir ses değildi. “Orası Westfield. Eski lisem.”

Claire geçerlerken daha iyi görebilmek için koltuğunda döndü. “Lise mi bu?”

“Evet. Havalı bir özel lise.”

“Vay be.”

“Babam orada bina bakım müdürü. Gececi hademe olarak işe başladı, orada eğitim almamın tek nedeni de bu. Bölge sınırlarının çok dışındayız.” Konuşurken Claire’e bakmak yerine pencereden dışarı bakıyordu. “Göreceksin.”

Bir şey söylememek en iyisi olabilirdi ama Claire bu gibi durumlarla hiç başa çıkamazdı. “Graham? Para her şey değildir.”

Graham kımıldamadı. “Westfield’da her şeydi.”

“Bir avuç orospu çocuğuna benziyorlar,” dedi Claire kırmızı ışıktaki dururken.

Graham onun bu söylediğine keyifle güldükten sonra bakışlarını ona çevirdi, gözlerinde mutluluk vardı. Camdan hızla kırmızı ışığa, sonra tekrar Claire’e bakıp arabanın sol tarafına doğru eğildi. Dudakları hızlı ve sert bir öpücükle onunkilere dokundu.

Claire daha ne olduğunu anlayamadan Graham koltuğuna yaslanmış, hoşnutsuz Gertrude’u kucağına oturtmuştu.

Bu yine de Claire’in kalbinin hızla çarpmasını ya da dudaklarının birkaç saniye daha temas etmesini dilemesini engellemedi. “Ne içindi?”

Graham omzunu silkip hafifçe gülümsedi. “Burada olduğun için mutluyum sadece.”

Claire, Graham’ın geniş, arsız gülümsemelerine oldum olası düşküncüydü. Ama bu gülümseme favorileri arasında ilk sıraya sızmış olabilirdi. Tatlıydı ve yalnız kendisi içindi. Kulağına fısıldanan bir sır gibi.

Parmaklarını Graham’ın parmaklarına doladı. “Ben de.”

Ardından Graham yolu tarif etmeye devam etti, yirmi dakika sonra bir mahalleye girdiler. Küçük ve farklı koşullarda evler vardı. Bazıları bakımlı görünürken bazılarının çimleri fazla uzundu, garaj yolları hurda yığınlarıyla kaplıydı.

Graham ona bakımlı görünen bir evin önüne yanaşmasını söyledi. Garaj yolunda eski model bir pikap duruyor, tek bir ampul kırmızı ön kapının üzerine sarı ışık saçıyordu.

Karanlıkta seçmek zordu ama evin duvarları açık bir renge boyanmıştı, tek katlı evden birkaç metre uzun bir ağaç çimenlerin ortasından yükseliyordu.

Claire kaldırımın hemen önüne park etti. “Bahse girerim çocukken şu ağaca tırmanmışsındır.”

Söylediği şey Graham’ı memnun etmişe benziyordu. Acaba çocukken yaşadığı ev hakkında Claire’in söyleyeceklerinden en-dişe mi ediyordu? “Tırmandım.” Kapıyı açıp Gertrude’u çimlerin üzerine bıraktı, o da hemen burnu yerde uzaklaşmaya başladı.

Graham arka koltuktan koltuk değneklerini alıp arabadan inerken Claire çantalarını aldı. Yolcu tarafında buluştuklarında Graham’ın yüzü asıktı.

“Çantaları sana taşıttığım için kendimi hıyar gibi hissediyorum.”

Claire gözlerini devirdi ve kısık sesle cevap verirken çimlerin üzerinde ilerlemeye başladı. “Saçmalama.”

Bu sırada Graham ondan önce kapıya varmıştı. “Gecikeceğimizi, bizi beklememelerini söyledim. Babam paspasın altına anahtar bırakacağını söyledi.”

Claire anahtarı bulup ona uzattı, ardından Gertrude’u almak üzere diz çöktü.

Graham’ın bakışları onun kucağındaki köpeğine kaydı, yüzünde yine o gizli gülümseme belirdi.

Claire’in kalbi sıkıştı, kaşlarını çattı. Bu gece ona ne yapıyordu böyle?

Buraya gelmek hata mıydı? Artık çok geçti.

Graham kapıyı açtı, o da peşi sıra girince arkasından kapıyı kapatıp kilitledi. Oturma odası gibi görünen bir yerdeydiler. Karşısında bir ikili koltukla iki soluk renk çekyat ve küçük bir

düz ekran televizyon vardı. Açık bırakılmış küçük lamba, arka köşedeki koridoru aydınlatıyordu.

Graham koltuk değneğiyle işaret ederek, “Mutfak şurada,” dedi. “Su, atıştırmalık falan ister misin?”

Claire başını iki yana salladı.

“Tamam. Bu taraftan o zaman.”

Karanlık, halıyla kaplı koridorda usulca ilerlediler. Graham evin tek banyosu olduğu anlaşılan banyoyu işaret etti.

Koridorun sonundaki odaya girip dirseğiyle ışığı yaktı. Burası dairelerindeki yatak odalarının büyüklüğündeydi, belki biraz daha küçüktü. Bir yatak köşeye itilmişti, dikiş makinesinin bulunduğu masa karşı duvara yaslanmıştı.

“Ben gidince annem burayı dikiş odası yaptı,” dedi Graham sessizce. “Gerçi babam burayı temizlemiş olmalı. Genelde yatak kapitone kumaşlarla kaplı oluyor, ben de kanepede uyuyorum.”

Claire yatağa baktı. “Gerekirse kanepede uyumaktan mutluluk duyarım.”

Graham durakladı. “Ne?”

“O yatak ikimiz için biraz küçük görünüyor, Graham. Pek ufak tefek sayılmazsın, o alçı da başlı başına bir insan kadar yer kaplıyor.”

Graham ona aklını kaçırmış gibi baktı. “Son üç haftadır her gece yatağımdasın. Seni şimdi kaybetmeyeceğim. Halledeceğiz.”

Kimdi bu adam? Claire’i dürtülerine göre hareket ederek öpen, tatlı tatlı gülümseyen, şeker gibi konuşan bu adam kimdi ve Graham’a ne yapmıştı?

Graham ona tereddütle bakıyordu. “İstersen, tabii. Ayrı yatmak seni daha rahat hissettirecekse sen yatağa geç, ben kanepede uyuyayım. Bunu mu tercih edersin?”

Claire dudağını ısırđı. “Hayır.”

Sırıttı. “Güzel.”

Claire çantalarında diş fırçası ve uyurken giyebileceği bir şey ararken Gertrude yatakta rahatına bakıyordu. Dakikalar sonra Graham’la hardal sarısı klozeti olan küçük tuvalette yan yana dikilip dişlerini fırçalarlarken birbirlerine gülümsememeye çalıştılar ama beceremediler.

Claire çıkmak üzere arkasını dönerken Graham kıcına hafifçe vurup göz kırptı. “Bir dakikaya oradayım, şekerparem.”

Graham’ın tuvaleti kullanması ve yatağa girmesi için gereken süre boyunca, Claire bu yorumun üzerinde durdu.

“Şekerparem hayatta olmaz.”

Graham kolunu kaldırınca, Claire sanki dünyanın en doğal şeyymiş gibi doğruca onun omzuyla göğsü arasındaki kuytuya sokuldu. “Son kez soruyorum, sana ne denmesini istersin?”

“Claire.”

“Claireciğim?”

“Hayır.”

“Balım?”

“Biri bu lakabı alacaksa o da sensin, Ballı Graham⁴.”

Graham inledi. “Bunu hiç düşünmemiştim.”

“İlk aklıma gelenden daha iyi.”

“Dur tahmin edeyim. Graham Krakeri miydi?”

Claire parmağını burnuna yasladı.

“Ballı Graham’ı kesinlikle buna tercih ederim. Ama... Erkeklerin böyle lakapları oluyor mu?”

“Hiç bilmiyorum ki. Daha önce benden lakap seçmemi talep eden bir erkek arkadaşım hiç olmamıştı.”

4 Takılan lakapla, Graham ismindeki bir bisküvi markasının ürününe gönderme yapıyor. -ed.n.

Graham hafifçe onun omzuna vurdu. "Talep etmiyorum. Eğlenceli olacağını düşünüyorum, o kadar."

"Ya da... Sinir bozucu?"

Graham'ın göğsü yükseldi ve derin bir nefes aldı. "Peki. Şimdilik lakaplardan vazgeçebiliriz."

"Teşekkür ederim."

Graham parmaklarını Claire'in kolunda hafifçe aşağı yukarı gezdirerek içine bir ürperti yayılmasına sebep oldu. "Eminim yolculuk yormuştur. Uyumalıyız."

Claire ona sokulup burnunu boynuna gömdü ve nefis kokusunu içine çekti. "Hımm, peki. Ama önce biraz öpüşebilir miyiz? Sadece birazcık."

Graham dudaklarını onun saçlarına sürttü. "Tabii. Ama sormam gerek. Seni tahrik eden şey güreşte beşincilik ödülüm mü yoksa on ikinci sınıfa kadarki yakışıklılığımı gösteren montajım mı?"

Claire yüz üstü Graham'ın göğsüne doğru uzandı ve dudaklarını bir santim mesafe kalan kadar onun dudaklarına yanaştırdı. "Aslında kitaplığın üstündeki Batman heykelcikleri."

Graham'ın dudağının kenarı kıvrıldı. "Bilmem gerekirdi."

Sonra çenesini eğdi ve onu yakıcı bir öpücükle kendine çekip tam da istediği şeyi verdi.

Claire yalnız uyandı.

Graham onu uyandırmadan yataktan kalkıp koltuk değnekleriyle dışarı fırlayabildiğine göre Claire gerçekten yorgun olmuştu. Etrafı yoklayıp telefonunu bulunca saatin dokuz buçuk olduğunu fark etti.

Claire örtülerin altında bir hareketlenme hissedince bunun Gertrude olduğunu fark edemedi. Şaşkınlıkla ciyakladı. Ardından kozasından çıkan köpeğin minik kafasına baktı.

“Graham gitti... Ve sen benimle mi kaldın?”

Gertie başını tekrar yatağa yaslayıp gözlerini kapattı.

Claire içinde tuhaf bir memnuniyetle sırıttı. Küçük köpek ne kadar sinir bozucu olsa da onun sadakatini kazanmak onur nişanı gibiydi.

Yataktan kalkıp kot pantolonla beyaz bir V yaka tişört giydi. Tam kapıya uzanmak üzereyken kapı açıldı.

“Nihayet,” dedi kapı aralığından göz kırpan Graham.

“Affedersiniz,” diye alçak sesle karşılık verdi Claire. “Birileri beni gecenin birine kadar uyutmadı da.”

“Senin fikrindi.” Graham bir omzunu pervaza dayamış, solmuş şortu ve gri tişörtüyle gülünç biçimde seksi görünüyordu.

Tam da bu yüzden kendisini gecenin birine kadar uyutmasına razı olmuştu.

Claire çantasını almak için diz çökerken sessizce dünyanın en kötü mazeretini mırıldandı.

“Anlayamadım,” dedi Graham. Claire yanından geçip koridora çıkarken onunla birlikte arkasını döndü.

Claire konuşmadan önce etrafına bakındı. Az sonra söyleyeceği şeyin, Graham’ın ailesinin onun ağzından duyduğu ilk sözler olmadığından emin olmak istiyordu. Koridor boştu ve mutfaktan boğuk sesler geliyordu, bu yüzden suçlayıcı bir bakışla Graham’a döndü. “Seninle sevişmek bu kadar eğlenceli olmasaydı durabilirdim belki.”

Karşısındaki adamın gülümsemesi beyinde kısa devreye neden olduğundan, Claire’in tek yapabildiği onun dudaklarına

bakmak oldu. “Bana öyle bakmayı kes. Yoksa ailem bize ne olduğunu merak edecek.”

“Zaten önce dişlerimi fırçalamam gerekiyor,” dedi Claire transtan çıkarak. “Birkaç dakikaya hazır olurum.”

Banyo kapısını kapatırken Graham’ın, “İşte buradasın Gertrude, seni küçük hain,” diye seslendiğini duydu.

Sinirleri gerildikçe yüzündeki gülümseme hızla kayboldu.

Graham’ın ailesiyle tanışmak üzereydi.

Bir ilişkileri yoktu, evet ama bu yine de büyük bir olaydı. Arkadaşlarından hiçbiri onun ailesiyle tanışmamıştı. Noah bile. Evet, Graham alçı yüzünden kısıtlanmıştı, yoksa gelmesini istemezdi ama olsun.

Graham’ın dünyasının bu kısmına getirdiği o kişi olmanın önemli olduğunu hissediyordu.

Of, Claire onu sevmelerini umuyordu.

Muhtemelen ağzından çıkanlara dikkat etmesi gerekecekti.

Düzgün görüldüğünden emin olduktan sonra kapıyı açtığında Graham’ı koridorda, Gertrude’u da ayaklarının dibinde oturmuş beklerken buldu.

“Alçı ve koltuk değnekleri için ne dediler?” diye sordu Claire. Graham sakatlığının boyutunu onlara son âna kadar anlatmamıştı ama annesini görmenin bu numarayı sürdürmekten daha önemli olduğunu söylemişti. Ne de olsa onlara yüz yüze söyleyecekti ve bunun moralinin yerinde olduğunu göstereceğini düşünmüştü.

“Annem ağlayıp kafama vurdu, babam da *aptal* dedi.”

Claire şaşkın bir kahkaha atıp başını salladı. “Pekâlâ. Gayet iyi anlaşıcağınız gibi görünüyor.”

Claire, kaybolan ama günün birinde kanepenin minderleri arasından çıkan bir yapboz parçası gibi ailesine uyum sağlamıştı.

Annesi o sabah kendini yataktan kalkacak kadar iyi hissediyordu, Graham nihayet Claire'i getirdiğinde babasıyla mutfaktalardı. Yine de öncesinde onlarla bir saat baş başa kalmaktan mutlu olmasının birkaç nedeni vardı.

Birincisi, alçıyı gördüklerinde tepelerinin atacağını biliyordu. Annesinin onu on yaşında bir çocuk gibi azarlamasına Claire'in tanık olması fikri hiç hoşuna gitmemişti.

İkincisi, onlara (özellikle de annesine) Claire'in kız arkadaşı olmadığını, çöpçatanlık girişimlerini asgari düzeyde tutmaları gerektiğini hatırlatmak istiyordu. Bu fikre ısınmaya başlamıştı, doğruydı... Ama bu konuyu Claire'le kendisi konuşmak istiyordu. Tabii, nasıl yapacağını bulabilirse ve ailesi yanında olmadan.

Üçüncüsü de Graham'ın yaşanacağından emin olduğu üzere, Claire kadraja girer girmez gösteriyi çalardı.

Ailesi ona bayılmıştı.

Babasının yaptığı kreple yumurtadan biraz daha istemesi, Claire'in listesinin en tepesine yerleşmesine yetmişti.

Derken Claire, annesinin geçen hafta yatarken başladığı *Schitt's Creek* dizisi hakkında bir şeyler söyledi. Ardından bir saat boyunca soluk almadan konuşmaya başladılar.

Graham'la babası sessizce oturmuş, kahve içip gazete okuyarak sohbetlerini dinlemekle yetinmişlerdi. Annesi biraz kestirmek için müsaade istediğinde, Claire annesinden bir cevapsız arama geldiğini fark ettiğini söylemişti ancak Graham, babasıyla yalnız kalmalarını sağlamaya çalıştığı hissine kapılmıştı.

Graham babasıyla oturmayı oldum olası sevmişti. Onunla konuşmak kolaydı, açık sözlü ve enteresandı, çok az konu sınırlarının dışındaydı. Graham ne zaman onunla takılsa babasının çocukluğuna dair yeni bir şey öğrenir ya da yirmili yaşlarının başlarına dair uçuk bir hikâyeye dinlerdi. Bu hikâyeler hiç eskimezdi, o da babasının anlatacak hikâyelerinin hiç bitmemesini umardı.

Gerçi bugün durum pek hikâyelik değildi. Daha ziyade annesinden, nasıl olduğundan bahsettiler. Bu nüksediş, öncekinden de beterdi. Halbuki öncesinde durumu uzunca bir süre iyi gitmişti. Graham, MS'in öngörülemezliğinden, annesinin bir gün iyiyken ertesi gün görme ya da konuşma güçlüğü çekmesinden nefret ediyordu. Geçen yıl yeni bir ilaca başlamış, bu sayede durumu önemli ölçüde düzelmişti ve hastalık daha az nüksediyordu ama nafile. Berbat bir durumdu.

Annesini bu durumdan kurtarmak için her şeyi yapardı.

Babası gönderdiği para için ona teşekkür etmeye çalıştı ama Graham hemen sözünü kesti, yanaklarını ateş basmıştı. Ailesi onun için ellerinden geleni yapmıştı, Graham da karşılığını bir şekilde vermeye çalışıyordu.

Babası sessizce, “Gerçi paran yerine seni tercih ederiz,” dedi.

Graham iç çekti. “Beni suçlamaya çalışma. Neden burada yaşamak istemediğimi biliyorsun.”

“Evet. Biliyorum.”

Graham ailesine birkaç kez ziyarete gelmelerini teklif etmişti ama evden uzakta olmak hem annesini hem babasını tedirgin ediyordu. Annesi kendini başka bir eyalette ya da yoldayken kötü hissetmeye başlarsa perişan olurdu. “Sizi daha sık ziyarete gelmeliyim. Elimden geleni yapacağım.”

Babası başını salladı. “Orada mutlusun. Bunu biliyoruz. Seninle gurur duyuyoruz.”

Bir bakıma aynısını söylemeyi, babasının olduğu ve Graham’a da olmayı öğrettiği adama dair her şeyle çok gurur duyduğunu söylemek istedi. Ama bunu söylemek garip geldi, bu yüzden küçük bir tebessümle yetindi.

Birkaç dakika sonra babası destek almak için verandanın korkuluklarına tutunarak ayağa kalktı. Korkuluk gıcırdayıp sallanınca Graham başını kaldırıp dikkatini oraya verdi.

“Buraya bir alet kutusu getirir misin?”

“Alçıyla mı?” diye sordu babası kaşlarını çatarak.

“Oturarak tamir edebilirim, ihtiyar. Endişelenmeyi bırak.”

Böylece sonraki bir saati dışarıda tek başına geçirdi. İçeri girdiğinde anne babasının yatak odasından Claire’in yüksek sesini duydu.

“Lanet olsun, Nancy!”

Graham gözlerini belerterek gülmemeye çalışır gibi yumruğunu ağzına bastıran babasına baktı.

“Yerinde olsam oraya girmezdim,” diye uyardı babası.

Tabii bu mümkün değildi.

Graham oturma odasını geçip kapıyı açtıverdi.

Claire, Graham’ın anne ve babasının çift kişilik yatağının kenarındaki sandalyeye oturmuş, yorganın üzerine bir deste iskambil kâğıdı sermişti. Annesi yatakta...

... yüzünde kocaman bir gülümsemeye mi oturuyordu?

Graham’ı görünce adeta neşeye kıkırdadı. Claire ise kafasını çevirip dik dik ona baktı.

“Annen beni üst üste üç kez yendi!” Ardından çenesini kaldırıp gözlerini kıstı ve Graham’ın annesine baktı. “Daha önce remi oynadığını düşünmeye başlıyorum.”

“Katiyen hayır,” dedi annesi yüz ifadesine çekidüzen vermeye çalışarak. “Acemi şanslı.”

Claire parmağını Graham’a doğrulttu. “Sen. Annene güvenmeli miyim?”

Graham kulaklarına hücum eden kan yüzünden onu zar zor duyabiliyordu. Kalbi hiç bu kadar dolmamıştı... Yani hiç.

Yutkundu. “Kesinlikle hayır.”

Claire homurdanarak desteyi karmak üzere eline aldı. “Bir ele daha var mısın, Nancy? Gerçek adın buysa tabii.”

Graham gülerek başını iki yana salladı, dışarı çıkınca babasının yüzünde de aynı gülümsemeyi gördü.

“Söylemiştim,” dedi babası.

Graham tezgâhta ona katıldıktan sonra ellerini yıkamak üzere musluğu açtı, parmaklarındaki hafif titremeyi gizlemeye çalışıyordu.

Babası onun omzunu dürttü. “Onu beğendim.”

“Baba.”

“Öylesine söylüyorum.”

Graham iç çekti. “Onu ben de beğeniyorum.”

Altıya doğru annesi uyumuş, babası da televizyondaki beysbol maçına dalmıştı. Bu yüzden Graham, Claire’e akşam yemeğine çıkmak isteyip istemediğini sordu.

Claire’in yüzü aydınlandı, Graham temizlenip üstünü değiştirirken o da sonraki yarım saatini telefonundan yerel restoranları araştırarak geçirdi. Graham eski odasına girip de onu gördüğünde az kalsın düşecekti. Claire daha önce görmediği gündelik bir tişört elbise giymişti, elbisede kayda değer bir şey olmamasına rağmen onun üzerindeki her şey Graham’ı içine çekiyordu. Seksiliğin ve rahatlığın mükemmel karışımıydı. Bu duyguyu şişeleyp, yaşlandığında kendisine bir zamanlar dizlerinin üzerine çöküp ona dünyaları vermek istemesine neden olan bir kadının var olduğunu hatırlatacak bir kanıt olarak göğsünde saklamak istedi.

Yatağa ilerleyip koltuk değneklerini şiltenin üzerine attı ve kenara oturdu. Claire’e uzanıp onu bacaklarının arasına çekti. “Fikrimi değiştirdim,” dedi dudaklarını onu Claire’in teninden ayıran ince pamuk kumaşa sürterek. Graham ellerini onun sırtında gezdirip burnunu kaburgalarına sürttü. “Tam burada kalmak istiyorum.”

“Hımm.” Claire iç çekti. “Kulağa hoş geliyor.”

Graham’ın yüzü de kalbi de aydınlandı. “Öyle mi?”

“Evet. Ama önce beni doyurmalısın.”

Sanki bu bir işaretmiş gibi Graham'ın midesi guruldadı. Çıkan sesi taklit ederek Claire'in gözleriyle buluşmak için başını eğdi. "Peki. Bu sefer sen kazandın."

"Ah, Graham," dedi Claire gülerek, "ben hep kazanırım."

Claire şifonyere ilerleyip çantasını alırken o da koltuk değneklerini tekrar yere dayadı.

"Bu annemle kâğıt oynarken geçerli değil besbelli."

Claire sahte bir sert bakışla onu kıstırdı. "Bu gece biriyle yatmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet, hem de çok." Claire'in, ailesinin evinde seks yapmayacaklarına dair önceki kuralını gündeme getirmemeye karar verdi. Kızın fikrini değiştiren her neyse onu sorgulamayacaktı. "Demek istediğim şu, Claire, tüm zamanların kazananı ebediyen sensin."

Claire sarı saçlarını omzundan geriye atarak kapıdan çıkmaya koyuldu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bir şey unutmuş gibi arkasını döndüğü an az kalsın Graham'ın göğsüne çarpacaktı. Yatağa dönüp köpeğin başına bir öpücük kondurdu. "Görüşmek üzere, Gertie."

Siktir.

Graham boku yemişti.

Claire'in seçtiği restoranın adı tanıdık gelmemişti ama navigasyonun onları yönlendirdiği bölge, Graham çocukken çoğunlukla terk edilmiş depoların olduğu, şehrin yeni gelişen hippie bölgelerinden biriydi.

.

Mekân rezervasyon kabul etmiyordu, oraya vardıklarında kırk beş dakika beklemeleri gerekiyordu.

Claire burun kıvrarak ona baktı. “Başka bir yere mi gidelim yoksa bekleyelim mi?”

“Ne kadar açsın?”

“Açlıktan ölüyorum.”

Kahretsin, bu tepkisi Graham’ı niye tahrik etmişti? Derin bir nefes alıp kendine dizginleri elden bırakmaması gerektiğini söyledi. “Burada yemek yemeyi ne kadar istiyorsun?”

Claire’in gözlerinde mahzun bir ifade belirdi. “Her şey gerçekten güzel görünüyordu.”

Karşılama görevlisi araya girdi. “Yardıma olacaksa masa hazır olduğunda size mesaj atarız, caddenin karşısında sevimli birkaç dükkân var. Onlara göz atarsanız zamanın nasıl geçtiğini anlamazsınız bile.”

Claire omuz silkti. “Tamam.”

Graham karşılama görevlisine baktı. “Dükkânların sahibi, buranın sahibiyle aynı kişi mi?”

Claire dudaklarını büzüp bakışlarını özür dilercesine kadına çevirdi. “Onun adına özür dilerim. Lütfen ismimizi yazın, kulağa harika geliyor.”

Karşılama görevlisine telefon numarasını verdi, tekrar kaldırıma çıktılar. Claire onun bacağını süzdü. “Bir yere oturmak istersen alışverişe gelmek zorunda değilsin.”

Graham başını iki yana salladı. “Böyle iyiyim. Seninle geleceğim.”

Önce yerel bir sanat galerisine göz attılar, ardından derleme ürünlerin bir arada bulunduğu bir butiğe girdiler. Çocuk oyuncakları, mutfak aletleri ve şarap reyonunu geçip arka taraftaki küçük kadın giyim ve aksesuar reyonuna ilerlediler.

Köşede sırtı onlara dönük koyu saçlı bir kadın, bir şeylere göz gezdirdiyordu. Kadın dönünce Graham olduğu yerde kalakaldı.

Claire ona baktı, Graham'ın yüzündeki ifadeyi fark ederek kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Graham başını eğdi, başıyla Claire'e yanaşmasını işaret etti. "Bu Angela," dedi alçak bir sesle.

Claire başını çevirip kadına baktı. Ardından gözlerini belerterek ona döndü. "Şu Angela mı?"

Graham onaylarcasına başını salladı, çenesi gergindi. Claire'in hikâyenin tamamını bilmediğini, çünkü bunu ona sadece hiç okumadığı bir e-postada anlattığını kendine hatırlattı. Ama kadının ismini hatırlıyordu besbelli.

Şanslıysa o konuşmayla ilgili Claire'in hatırladığı tek şey bu olurdu.

Claire tekrar Angela'ya baktı, onu inceliyor gibiydi. Acaba onun tahminlerine göre Angela nasıldı? Claire'den birkaç santim kısaydı; servet harcadığına bahse girebileceği parlak, koyu renk saçları ve pahalı, klas kıyafetleri vardı.

"Ha," diye fısıldadı Claire.

"Ne?"

"Çok... Normal görünüyor."

"Ne bekliyordun ki?"

"Bilmiyorum. Uzun boylu, ceylan gibi bir podyum mankeni. Başka kim senin gibi bir adamı geri çevirir ki?"

Graham bundan zevk almamalıydı. "Pek çok kadın aslında."

Claire gözlerini devirip diğer kadına ters ters baktı. "O el çantası, bizim dairenin iki aylık kirasına mal olmuştur muhtemelen." Parmaklarını Graham'ın koluna dolayarak tenine bir zevk dalgası yayılmasına sebep oldu. "Ondan hazzetmedim."

Ses tonundaki bir şey Graham'ın kafasındaki uyarı çanlarının çalmasına sebep oldu.

“Gidelim hadi,” dedi Graham.

“Katiyen olmaz.” Claire onu yavaşça öne çekiştirdi. “Bugün garip derecede seksi görünüyorsun, ne kaçırdığını görmesini istiyorum.”

“Bek—” diye itiraz etmeye kalkıştı ama beyni *seksi* kısmına takılı kalmıştı. Daha önce giydiği bir şortu giymiş ve üzerine oturan, siyah bir tişört geçirmişti. Claire'e biraz daha hoş görünmek için lanet alçısının üzerine kot pantolon giymek istemişti ama mümkün değildi. “Öyle mi?”

Claire'in ses tonundaki heyecan içini ısıttı. “*Evet.*”

Claire şortları ve vücuda oturan tişörtleri seviyor. Kaydedildi.

Claire ilerleyip Angela'nın göz attığı rafa yaklaştı ve yüksek sesle, “Ah, Graham! Şuna bak,” dedi. Raftan bir elbise alıp havaya kaldırdı.

Graham göz ucuyla Angela'nın döndüğünü gördü.

Siktir. Claire'e yaklaştı, ona yakın olmak istiyordu. Sanki böylece hafızasının uykudaki toprağından filizlenen o garip duygulardan Claire'i koruyabilecekti. “Eee, güzel.”

“Graham?” dedi Angela'nın tanıdık, kadınsı sesi.

Omuzları gerildi, bakışları Claire'in omzundan yukarıya kaydı.

“Graham Scott? Sen misin?”

Angela, Claire'in sağında belirdi. Gözleri Graham'ın vücudunda geziniyordu.

Eh, Claire bu konuda haklı olabilirdi.

Claire, Graham'a yaklaşıp elini sahiplenici bir tavırla pazısına doladı.

“Angela. Selam,” dedi onu gördüğüne şaşırılmış gibi görünmeye çalışarak.

Claire, Graham'ın kolunu ovuşturarak bugüne kadar Graham'ın hiç duymadığı kadar tatlı bir sesle, "Bu kim?" diye sordu.

Angela'nın kurnaz bakışları Claire'i süzüyor gibiydi. Graham hemen cevap vermeyince biraz daha doğruldu. "Angela ben. Graham'la aynı okula gitmiştik."

"Öyle mi?" Claire ona baktı. Hayran olduğu ela gözleri muziplikle dolup taşıyordu. Graham hangi dürtünün daha güçlü olduğundan emin olamadı: Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek mi yoksa oradan defolup gitmek mi? "Angela diye birinden bahsettiğini hiç hatırlamıyorum." Omuz silkip tekrar Angela'ya baktı. "Yine de tanıştığımıza memnun oldum."

Angela'nın ses tonu bir parça sertleşti. "Ben de."

"Aynı lisede okudunuz, ha?" diye sordu Claire. Avucunu onun kaslı göğsünde gezdirince nefesi kesildi. "Vay be, nasıldı? Bütün kızlar peşindeydi kesin?"

Angela kıpırdandı. "Eee..."

Angela daha fazlasını söylemeden Claire devam etti. "Değillerse de ne büyük hataymış, değil mi? Şu adama bir bak. Üstelik itfaiyeci de." Sesini alçaltıp başını Angela'ya doğru eğerken yavaşça Graham'ın pazısını yokladı. "Mesai saatleri dışında üniforma giymekten çekinmiyor, anlatabildim mi?"

"Claire," diye mırıldandı Graham. "Siktir."

Ama o daha bitirmemişti anlaşılan.

"Aynı zamanda yerel bir kahraman. Yaşlı bir kadını evindeki yangından kurtarıırken bacağını kırdı. İnanabiliyor musun? O zamanlar kimse onu kapmadığı için şanslıyım sanırım, çünkü hiç şansım olmazdı. Graham gibi bir adam kolay kolay bulunmaz. Tatlı, nazik, cesur, bunlar bir yana çok seksi de." Göz kırptı. "İnan bana."

Angela gözlerini kırptırdı, bakışları Claire ile Graham arasında gidip geliyordu.

Claire'in telefonu titredi. "Ah!" dedi mutlulukla. "Gitsek iyi olur, masamız hazır. Tanıştığımıza memnun oldum, Andrea."

"Angela."

"Doğru, özür dilerim." Claire ona son bir kez gülümseyip beklenti içinde Graham'a baktı.

Gülmemek için kendini tutmakta hayli zorlanıyordu. Kuvvetle yutkunup kendini Angela'ya bakmaya zorladı. "Seni görmek güzeldi."

Graham'la Claire ayrılmak üzere arkalarını dönerken Angela *hoşça kal* diye geveledi.

Kapıya vardıklarında Graham, "Senin için eğlenceli miydi?" diye mırıldandı.

"Çok, teşekkür ederim." Butiğin kapısı kapanınca Claire sokakta ellerini çırpı. "Bugüne kadar şahit olduğum en iyi şeydi. Yüzünü gördün mü? Şu an seni geri çevirdiği için bin pişman."

Graham'ın göğsünde henüz olgunlaşmamış bir memnuniyet alevlendi. "Öyle mi?"

"Evet. Ben orada olmasaydım sana numarasını verirdi eminim." Birden durakladı, kaşlarını çatarak ona baktı. "Dur. Yoksa... Vermesini ister miydin?"

Graham yüzünü ekşitti. "Hayır, tabii ki. Seni ona yeğlerim."

Claire'in yüzüne güzel, içten bir gülümseme yayıldı. Ardından Graham'ın peşine takıldı. "Güzel."

Yiyecek ve içecekleriyle masalarına yerleşince, Graham bu fırsatı o gün Google'da hayattaki tutkularla ilgili araştırma yaparken bulduğu bazı şeyleri gündeme getirmek için kullandı.

“Bir sorum var.”

“Peki.”

“Para söz konusu olmasaydı hayatının kalanında ne yapmak isterdin?”

Claire şarap kadehinin üzerinden ona bakıp kadehi yavaşça masaya koydu. “Bu da nereden çıktı?”

Graham omuz silkti. Angela ile karşılaşması ona kendini haftalardır olmadığı kadar hafif hissettirmişti. “Geçen gün karşıma çıktı. Belki fark etmemişsindir, biraz boş vaktim oldu da.”

Claire gülümseyerek sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. “Senin cevabının ne olacağını biliyorum.”

“Neymiş?”

“Dağlarda kaybolmak. Belki de en güzel tırmanış noktasının yakınında bir kulüben olur. Düzenli aralıklarla yiyecek ve erzak teslimatı yaptırır, böylece hiç oradan ayrılmak zorunda kalmazsın.”

Graham gülererek ekmek tabağını kenara itti. “Amma yaklaştın.”

Claire çatalıyla oynayarak tabağına baktı. “Her şehri dolaşıp en iyi mutfağı bulmaya çalışırdım muhtemelen. Bir sürü yer dener, en iyilerini tanıttırdım. Saklı kalmış yerel işletmeler olursa daha da iyi. İnsanların aynı zincir restoranlara tekrar tekrar gitmek yerine böyle yerleri tanımaları için neler yapmazdım.”

Graham sandalyesine yaslandı. “Seni kesinlikle bunu yaparken hayal edebiliyorum,” dedi. “Ama biliyorsun, bunu şimdi de yapabilirsin.”

“Nasıl?”

“Bir blog ya da Instagram hesabı falan açarak. Denver'da en sevdiğin yerlerin fotoğraflarını çekip gönderi hazırlayarak.”

Claire'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yemeğimi daha sık dışarıda yemek için bahanem de olur..." Oturduğu yerde doğruldu, ağzı bir karış açık kalmış gibiydi. "Aman Tanrım, makul sayıda takipçim olursa bana bedava yemek verirler mi sence?"

Lanet olsun, çok tatlıydı. "Muhtemelen."

Graham, onun beynindeki çarkların döndüğünü açıkça görebiliyordu. Claire kendini kaptırıp masada bir internet sayfası oluşturmaya başlamadan önce başka bir soru sordu.

"Şu soruya nasıl cevap vereceksin bakalım... Öldüğünde neyle hatırlanmak istersin?"

Claire başını eğerek ona hafifçe gülümsedi. "Graham. Yatağa mahkûmken ruhunla bağ falan mı kurdun?"

"İşe gidip beni kendi hâlime bırakmak senin hatan."

"Etkilendim. Ama bu soru daha da zor." Diğer müşteriler ona ilham verecekmiş gibi bir anlığına etrafa bakındı. "Hiçbir fikrim yok. Hemşireliğimle belki? İnsanları iyileştirdiğim için?"

"İyi bir seçim," dedi Graham ama içten içe bu cevabın doğru olmadığını düşünüyordu. Claire işinden çok daha fazlasıyla hatırlanacaktı. İnsanlar onun ışığını, kahkahalarını ve o yanlarındayken dünyanın nasıl da daha büyük ve parlak olduğunu hatırlayacaktı.

Hoş, bu kelimeleri yüksek sesle söyleyemiyor gibiydi.

"Hemşirelikten bahsetmişken... Artık devam etmeyeceğim."

"Öyle mi? Nihayet transferini tamamladılar mı?"

"Evet. Resmen hastanede pratisyen hemşire olarak yetkilendirildim." Claire bakışlarını indirdi, ellerini kucağına götürürken gülümsemesi soldu, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu.

"Hey," dedi Graham ayağıyla hafifçe onun ayakkabısına vurarak. "Ne oldu?"

Claire başını kaldırıp hafifçe iki yana salladı. “Bilmiyorum. Transfer için gerçekten heyecanlıydım... Yani ilk etapta pratisyen hemşire olmaya çalışmamın nedeni de buydu, insanlara yardım etmek için daha fazla bağımsızlığa ve daha geniş bir yelpaze-ye sahip olmak istiyordum. Tanrım, klinikleri çok seviyordum. Doğru olanın bu olduğunu biliyorum ama şimdi gerçek oluyor ve... Biraz gerginim.”

“Neden gerginsin?”

“Teşhis koymaktan ve tedavi planını yapmaktan sorumlu kişi olmayı düşününce... Çok büyük bir sorumluluk. Ya bir şeyi atlarsam? Ya hata yaptığım için biri zarar görürse?”

“Öyle bir şey olmaz.”

“Elbette olabilir. Ben de insanım.”

Evet, tamam. “Peki, *olabilir*. Ama muhtemelen olmayacak çünkü işinde feci iyisin. Zekisin, yeteneklisin, insanları da dinliyorsun. Bazı şeyleri atlamayacak kadar önemsiyorsun, biriyle ilgilenirken her açıdan baktığına emin oluyorsun.” Graham bir elini kendi göğsüne koydu. “Ben buna inanıyorum.”

Claire’in ifadesi gevşemiş gibiydi.

“Bu konuda endişeleniyor olman, içlerinde en iyisi olacağın anlamına geliyor. Şefkatlisin, hastaların senin için bir anlamı var. Onları hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum. Hem bu işte yalnız da değilsin. Birlikte çalıştığın doktorlar ve hemşireler olacak, değil mi? Siz bir ekipsiniz. Yük sadece senin üzerinde değil, bu yüzden bir kısmını omuzlarından at. Yanımda ekibim olmadan, birlikte nasıl üstesinden geleceğimize dair bir plan yapmadan yanan bir binaya girmem. Ama öyle olması gerekirse de bir yolunu bulacağımızı bilirim, çünkü o an için eğitildik. Yıllarca hemşirelik yaptın, üstüne pratisyen hemşirelik eğitimi

aldın. Hastanenin gördüğü en iyi hemşire olmak için gereken tüm donanıma sahipsin. Hazırsın, Claire.”

Claire’in yanakları kızardı, bir an gözlerini kırptırıp çenesini eğdi. “Peki.”

Graham başını yana eğdi. “Peki ne?”

“Bu... Gerçekten iyi geldi. Oldukça moral verici bir konuşmaydı.”

“Her kelimesine inandığında böyle konuşmak kolay oluyor. Bu şahane yüzü başkasının düzeltmesine izin verir miydin sanıyorsun?”

Claire gözlerini devirdi, hâlâ gülümsüyordu. “Pek bir şey yapmama gerek kalmadı.”

“Bakıyorum da *şahane* kısmını yalanlamıyorsun.”

“Orası belli.”

Graham sırtıttı, onu öpmek istiyordu ama bunun yerine masanın altından bacağına onunkine sürtmekle yetindi.

Claire tek kaşını kaldırsa da bacağına hareket ettirmedi. “Neyse. Peki, sen? Ne ile hatırlanmak istiyorsun?”

“İstesem de istemesem de ben maceracı olmamla hatırlanırım diye düşündüm. Ya da pervasız. İkisi de olabilir.”

Claire güldü. “Evet. Bir adrenalin bağımlısı olarak hatırlanacaksın, orası kesin.”

Graham onun ses tonunda bir tuhafılık seziyormuş gibi hissetse de Claire ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık verince bu durumu olurlarına bırakmaya karar verdi.

Bu gece mükemmele yakın bir şekilde sona eriyordu, bunu batıracak bir şey yapmaya niyeti yoktu.

Alıcı: PembeParıltı91@zzmail.com

Gönderen: Graham.Scott27@zzmail.com

Konu: Beş harfli kelimeler bölüm 2

Claire,

Bunları sen yanımda uyurken telefonumdan yazıyorum. Ailemin evindeyiz ve hayatımın en güzel gecesini geçirmiş bulunmaktayım. Eve döndüğümüzde, sana benim için ne kadar önemli olduğunu göstermeye çalıştım, umarım hissetmişsindir. Umarım biliyordur. Kelimeleri yüksek sesle söyleyemediğim için üzgünüm ama bir noktada söylemem gerekiyor. Öyleyse başlıyorum:

Sen. Olağanüstüsün.

Delicesine güzel ve küstah, bazense hiçbir şeye katlanamayan, istediğini talep etmekten korkmayan haşin bir kadınsın. Trajedinin en kötüsünü yaşadın ama yine de güçlü ve dirençli bir biçimde ayakta kaldın. Geçmişinin, gülümseme yetini çalmasına müsaade etmedin.

Kahkahan duyduğum en inanılmaz ses, bunu biliyor muydun?

İnanılmaz gözlerin var. Hiç böyle renk görmedim. Hani şu hisle parladıklarında... Benimleyken ne hissettiğini söylemiştin? Düşmanlık mıydı? O bakış beni harap ediyor. Aynı anda gülmek, ağlamak ve seni kollarıma almak istiyorum. Kahrolası kontrolümü kaybediyorum, Claire.

Hayatını insanları iyileştirmeye adadın. Yeni şeyler denemeyi, yeni yerler görmeyi seviyor ve kimse izlemiyor gibi dans ediyorsun. Romantiksin ama kimsenin bilmesini istemiyorsun.

Ben biliyorum. Seni görüyorum.

Ve sana âşık oldum.

Bana sadece ölümle yüz yüze geldiğimde hissettiğim şeyleri hissettiriyorsun. Bir süre önce sana dışarıda çok fazla zaman geçirdiğimi, çünkü hayatın sunduğu her şeyi deneyimlemek istediğimi söylemiştim. Ancak bu hafta sonu önemli bir şeyi kaçırdığımı fark ettim: insanlar arasında oluşan hakiki bağ ve birine karşı kendini tamamen savunmasız bırakmanın verdiği sevinç.

İnsanlar âşık olma ve evlenme nedenlerinden bahsediyorlar: fiziksel çekim (tamam), birbirine eşlik etmekten keyif alma (tamam), birbirine saygı duyma (tamam), benzer ilgi alanlarına sahip olma (tamam, yani bir bakıma tamam). Ama diğer taraftan bakınca hayatlarını tamamen ve bütünüyle birbirleriyle paylaşmak üzere açmak... Bunun benim için mümkün olduğundan hiç emin değildim. Bu kelimeyi bunca zaman lügatimden uzak tutmamın ana nedeni de bu.

Ama yaklaştım, Claire. Son birkaç haftadır beni bazı kötü anlarımda gördün, kimseye söylemediğim şeyleri seninle paylaştım. Bunların çoğunu yüz yüze konuşmak yerine burada paylaştığımın farkında olsam da şimdiye kadar attığım en yakın adım bu. Seni evime getirmek, ailemle tanıştırmak ve büyüdüğüm yeri göstermek hepsinden önemli.

Bunun kalbimi yeniden birleştiren son parça olup olmayacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. Öyleyse bil ki, sana söylemiş olsam da olmasam da kalbim tamamen senin olacak.

Umarım sen de bunu benim kadar istersin.

Graham

Claire ertesi sabahı televizyonun karşısında, Gertrude'la ve Graham'ın babasıyla pinekleyerek geçirirken Graham da annesiyle takıldı.

Graham'ın babası çok güzel bir fincan kahve yapmıştı, çok da güzel bir sabahtı. Claire pazarları tam da böyle geçirmeyi se-verdi.

Graham bir ara annesinin odasından çıkarak birkaç saniye-liğine durdu ve bu manzarayı seyretti. Claire ve Gertrude ikili koltuğa yayılmış, babası da onların yanındaki koltuğa uzanmış-tı. Graham'ın dudakları kıvrıldı, yüzündeki ifade çok... Çok halinden memnun görünüyordu.

Bu manzara Claire'in kalbini sızlattı ama bunun zevkten mi yoksa acıdan mı olduğuna emin olamadı. Buraya gelmek bilinç-li bir karardı ve bunun büyük bir mesele olduğunu da biliyor-du. Ama kendine temkinli davranması gerektiğini hatırlatmıştı. Graham'a fazla bağlanmak epik bir hata olurdu.

Dün gece, tüm sağduyusuna rağmen Claire bu bakış açısını bir kenara atmıştı. Angela'yla karşılaşmalarından sonra gecenin kalanı sanki bir randevudalarmış gibi geçmişti. Claire'se geri çekilmek şöyle dursun, kendini hepten kaptırmıştı.

Graham'ın normalde olduğundan çok daha ilgili olması hoşuna gitmişti. Belki o hep öyleydi de Claire bunu romantik anlamda hiç düşünmemişti.

Yemekten sonra bir dondurmacıya uğramış, bir bankta oturup yıldızların altında şeker yüklü öpücükler eşliğinde aynı külahı paylaşmışlardı. Arabayla Graham'ın eski lisesine gitmişler, Graham ilk gençlik yıllarından anılarını anlatırken etrafta dolaşp tribünlerin altında öpüşmek üzere durmuşlardı. Ailesinin evine dönüp yatağa girince de ortada buluşmuşlardı. Graham'ın onu öpme şekli farklı gelmişti. Claire'in yüzüne uzanmış, yanaklarını ve dudaklarını şefkatle okşamıştı. Sanki Claire, onun için gösterdiğinden daha önemliymiş gibi. Çok değerli ve tapılan biriymiş gibi.

Claire karanlıkta korkusunu ve tereddütlerini bir kenara bırakmıştı. Teslim olmuş, onu hissetmek için kendine izin vermiş, her öpücüğü ve her dokunuşu adeta ateşini harlayan oksijenmiş gibi içine çekmişti. Kuşandıkları kılıçları bırakmışlardı, birbirlerine kelimenin tam anlamıyla teslim olmak için bariyerlerini indirmiş gibilerdi.

Birlikte geçirdikleri en inanılmaz geceydi. Sabahın ilk ışıklarıyla, Claire tüm bu durum karşısında ne kadar rahatlamaya başladığını fark etti. Graham gibi inanılmaz bir adamın ilgisine alışabilirdi, asıl sorun da buydu ya. Anlaşma bu değildi.

Anlaşma şuydu: arkadaşlık ve seks.

Claire, yanında olacak ve yanında kalacak bir babayla, bir gün çocuk sahibi olmak istiyordu.

Tıpkı Mia'ya, olmasından korktuğunu söylediği gibi bunu ararken rotasından sapmıştı. Graham'la daha fazlası olmayan, sadece takılan iki arkadaş olduklarını hatırlamak zorundaydı. Onunla Santa Fe'de, ailesinin yanında, günlük hayatlarından uzakta olmak bunu unutmasını kolaylaştırmıştı.

Döner dönmez dışı Matt'e mesaj atacağına dair kendine söz vermişti ki Graham'ın babası düşüncelerini böldü.

“Demek Graham'la ev arkadaşısınız, ha?”

Arkadaşlık uygulamasıyla ilgili düşünceleri aklından uzaklaştırıp yanındaki kır saçlı, gözlerinin kenarında gülümsemekten çizgiler oluşan nazik adama odaklandı. Graham yirmi yıl sonra böyle görünecekse... Eh, buna kızmazdı. “Evet. Hemen hemen bir yıl oldu. O daha düşük kirali bir yer istiyordu, biz de yeni bir ev arkadaşı arıyorduk. İşler mükemmel gitti.”

“Ah.” Babası dudaklarını küçük, bilmiş bir gülümsemeyle birbirine bastırdı ama yine de üzgün görünüyordu. “Tam o sıralar Nancy yeni iğnesine başlamıştı. Sigorta bir kısmını ödüyor ama yine de her ay cepten birkaç yüz dolar çıkıyor. Graham da ödemekte ısrar ediyor.”

Claire'in kalbi şefkatle tekledi. Graham ona ne yapıyordu böyle? “Vay be. Gerçekten... Çok tatlı biri.”

“Onun gibi bir oğlumuz olduğu için şanslıyız.”

“Çok harika biri. Ancak mükemmel bir ev arkadaşı olmadığını size bildirmeyi görev biliyorum.”

Babası kıkırdadı. “Burada yaşarken de pek harika sayılmazdı. Ayakkabılar mı?”

“Evet! Hep *ortada*!”

Graham'm babası bilgece başını salladı. “Soğuğu da sever. Nancy'ye teşhis konmadan önce kombi yüzünden kavga ederdik. Sonrasında kavga etmeyi bıraktı ama sürekli iç ça-

maşırlarıyla dolaşıp evin ne kadar sıcak olduğundan şikâyet ediyordu.”

Graham’ın baksırlı görüntüsü Claire’in zihnini doldurdu. Buna pek aldıracağı söylenemezdi. “Biz kombinin kontrolünü evde ödül olarak kullanıyoruz.” Düşünürken Gertrude’un kulaklarını kaşıdı. “Sabahın üçüne kadar video oyunları, peki?”

“Odasında neden televizyon yok sanıyorsun? Bir şekilde düzene koymasaydık hayatta bırakmazdı.” Babası başını eğdi. “Yine de onu kampa götürmeyi teklif etmek hep işe yarardı. Ne olursa olsun dışarı çıkma fırsatını kaçırmazdı.”

“Hâlâ öyle.”

“Hâlâ nasılım?” Graham eşikte belirip koltuk değneklerini yere bıraktı ve Claire’in yanına çöktü. Bir kolunu ona dolayarak parmaklarını kızın kolunda gezdirmeye başladı. Bu sıradan temas karşısında Claire’in midesi altüst oldu. *Sakinleş.* “Yakışıklı, komik, çekici?”

Claire gözlerini televizyondan ayırmadı. “Daha ziyade kibirli, ukala ve mızımız.”

“Kibirli ve ukala olduğumu kabul ediyorum ama mızımızlığa sınır çekiyorum.”

Graham’ın babası, “Sakatlığında hemşireliğini yapma işine hiç de gıpta etmiyorum,” dedi.

“Aaa!”

Babası oğluna yan gözle bakınca ürkütücü biçimde Graham’ın o anki hâline benzedi. “Oğlum, omzunu çıkardığın zamanı hatırlıyor musun? Haftalarca parka gidememiştik. Normalde mızımız değilsin, bunu kabul ediyorum. Ama seni hareket halinde olmaktan alıkoyan her şeyde koca bir bebeğe dönüyorsun.”

Graham dudaklarını büzdü.

Claire ona merhamet edip yan tarafını çimdikleyerek, “O kadar da kötü değilsin,” diye fısıldadı.

Graham çarpık bir sırıtışla onun kulağına eğildi. “Sanırım benimle ilgilenmekten gizliden gizliye zevk alıyorsun.”

Claire omuz silkti, inkâr edemiyordu ama kabul etmek de istemiyordu. Graham da sırtarak arkasına yaslandı, başparmağı Claire’in omzunda tembel daireler çizerken kızın boynundaki tüyler diken diken oldu.

Öğle yemeğinde Graham’ın annesi odasından çıkınca dördü mutfak masasında yemek yerken Graham’la babası, Graham küçükken yaptıkları kampları ve çeşitli açık hava maceralarını anlattı. Graham garip bir biçimde sessiz kalırken babası, deneyimsiz bir dağcıyı bir kayanın yamacından kurtardığı bir hikâye anlattı.

Claire, Graham’ın arkadaşlarıyla yaptığı açık hava buluşmasında aldığı risklerden hâlâ tiksinsen de babasıyla bu konuda konuştuklarını duyarak aralarındaki bariz bağa tanık olmuş, bunun onun için neden bu kadar önemli olduğunu ve doğa sevgisinin nerede başlamış olabileceğini anlamasına yardımcı olmuştu.

“Hâlâ kampa gidiyor musun?” diye sordu Claire, Graham’ın babasına.

“Pek değil,” diye itiraf etti. “Sadece Graham evdeyken. Yalnız gitmeyi pek sevmiyorum.”

Graham, “Size Denver’da bir yer bulma teklifimi kabul ederseniz her hafta sonu gidebiliriz,” dedi.

“Taşınmak için çok yaşıyım,” dedi babası bu konuşmanın eskidiğini gösteren yorgun bir sesle.

Graham içini çekerek Claire’e doğru eğildi. “Bir gün onları ikna edeceğim.”

“Ben ikna olabilirim,” diye söze başladı annesi. “Sen evlenir, ben de torunlarımı görürsem.”

İçtiği su Graham’ın boğazına kaçtı. “*Anne.*”

“Çocuk istiyor musun Claire?” diye sordu Graham’ın annesi. *Sakin ol. Graham bunun olacağı konusunda seni uyarmıştı.* “Evet, bir gün istiyorum.”

“Yani, kusura bakmayın ama,” diye devam etti annesi. “İkinizin çok güzel çocukları olur. Dün gece pratik yaptığınıza göre yapım aşamasının çok zor olacağını da sanmıyorum.”

Graham inleyerek alnını sertçe masaya yasladı.

Claire’in yüzü güneşten de sıcak gibiydi.

“Nancy,” diye azarladı Graham’ın babası. Yüzünde zar zor zapt ettiği bir sırıtış vardı. “Çocukları utandırıyorsun.”

Kadın hiç de üzgün görünmüyordu. “Odamız hemen diplerinde.”

Graham doğrulup yumruklarını alnına bastırdı. Şaşkın gözlerle annesine baktı, sonunda Claire’e döndü. “Gitme vaktimiz geldi sanırım.”

“Ah, yok artık,” diye güldü annesi. “Takılıyorum işte! Bırak da yaşlı ve hasta bir kadın olarak biraz eğlenebileyim.”

“Burada zerre eğlence yok.” Graham, Claire’e baktı. “Sen eğleniyor musun?”

Claire için itiraf etmek garip geliyordu ama... “Biraz. Çoğunlukla garip ama azıcık da eğlenceli. Doksana on oranda.”

“Peki, dün oynadığımız remi?” diye sordu annesi. “Eğlenceydi, değil mi?”

“Bir kere seni yenmiştim, yani evet.”

Graham annesine çok etkilenmiş gibi baktı. “Seni sadece bir kez mi yendi? Ben onu daha hiç yenemedim! Bana sırrını öğret.”

Annesi ona baktı. “Öğreteceğimi sanmam.”

Graham ellerini pes edercesine kaldırdı. “Buralarda hiç kazanmıyorum.”

Claire alayla güldü. “Özellikle kâğıt oyunlarında.”

O öğleden sonra Denver’a dönmek üzere yola çıktılar. Gün ışığında Westfield Lisesi’nin önünden geçtikleri sırada Claire süslü binalara ve futbol sahasına baktı. Graham’m onu tribünlerin altındaki duvara yaslayıp dünyanın son günüymüş gibi öptüğünü hatırladıkça ürperdi.

Graham yolcu koltuğunda otursa da görünüşe göre niyeti kampüsü izlemek falan değildi. İri vücudu koltuğu doldurmuş, başını deri koltuğa yaslanmıştı.

“Graham?”

“Evet?”

“Angela’yla olanları bana anlatır mısınız?”

Graham uzun süre ona baktı, sonra önüne dönüp düşünmeye başladı.

O bir süre konuşmayınca, Claire gerçek hikâyeyi hiç duymayacağını anladı. Derinlerine işleyen hayal kırıklığı şaşırmasına sebep oldu. Anlatmaması önemli bir mesele olmamalıydı ama Claire gerçekten yakınlaşacaklarını düşünmüştü.

Claire, onun kendisini farklı gördüğünü, içini açacak kadar güvendiğini düşünmüştü. Son birkaç haftada Graham hakkında geçmiş yıllarda öğrendiğinden çok daha fazlasını öğrenmiş, onu Santa Fe’ye getirmişti ama Graham’ın hâlâ ötesine geçmeyi reddettiği bir çizgi vardı demek ki.

Claire boğazındaki yumruya rağmen sertçe yutkundu. En iyisi buydu, çünkü zaten döndüklerinde aralarına biraz mesafe koymayı planlıyordu. “Boş ver.”

Claire göz ucuyla bakınca, Graham’ın başını arkaya yatırıp koltuğa yaslandığını fark etti. “Sana o okuldaki fakir çocuk olduğumu söylemiştim. Uyum sağlayamadığımı.” Bir elini yüzünde gezdirdi. “Ortaokulda her günüm tam bir sefaletti. Öyle nefret ediyordum ki tarif bile edemem. Ama babam beni oraya sokmak için var gücüyle çalıştı. Annemle ikisi, iyi bir eğitim alırsam üniversitede ve sonrasında şansımın daha yüksek olacağından çok emindiler. İkisi de üniversiteye gitmemişi, bu yüzden onlar için çok önemliydi. Ben de dişimi sıkarak üstesinden geldim.

“Sekizinci sınıfta Angela’yla bir bilim projesinde eşleştirildik. Aslında bana karşı çok iyiydi, arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm. Fen dersinde benimle konuşuyor, hatta koridorlarda bana selam veriyordu. Popülerdi, çekiciydi, bana beş para etmez biri değilmişim gibi davranan ilk kişiydi. O kıza fena hâlde vurulmuştum, aptalca çocuksu bir hevesle onu okul dansına davet ettim.”

“Hayır mı dedi?” Kelimeler Claire’in ağzında acı bir tat bırakmıştı.

Graham’ın kahkahası tatsızdı. “Beni reddetmekle kalmadı, bunu oldukça muhteşem bir tarzda yaptı. Alay konusu oldum, o yılın kalanı eskisinden de beter geçti.”

Claire direksiyonu öyle sıkı kavradı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. Öfke, eriyen karlarla güçlenen Kolorado Nehri gibi içine aktı. Tabii ki, bu uzun zaman önce yaşanmıştı. Ama ortaokul yıllarının ne kadar belirleyici olabileceğini, öz güven kazanmak için kritik bir zaman olduğunu, çocukların kendilerini ve diğer insanları görme biçimlerini etkilediğini de biliyordu.

Genç yetişkinliğin o garip ve nazik olması gereken yıllarında açılan yaralar, diğerlerinden çok daha yavaş iyileşiyor gibiydi.

Öyle ki, Claire altıncı sınıftaki ilk erkek arkadaşının adını (Drew Nesbitt) ve ondan sadece bir hafta içinde nasıl ayrıldığını (damperli kamyon resmi çizip bir arkadaşından notu Claire'e iletmesini istemişti) hâlâ hatırlıyordu. Berbat bir durumdu ama Claire'in sırtını dayayabileceği bir sürü arkadaşı vardı. Ne yalnızdı ne de bütün sınıf ona gülmüştü.

Korkunç olmalıydı.

"Keşke dün gece onunla karşılaşmadan önce tüm hikâyeyi bilseydim," diye geveledi Claire.

Graham ona döndü. "Neden?"

"Saçma sapan bir şekilde senin seksiliğini onun yüzüne vurmaktan çok daha kötü bir şey bulabilirdim."

Graham sırtınca Claire'in öfkesi bir nebze olsun yatıştı. "Bence onu en çok rahatsız eden, senin aşırı seksiliğin. Kadınların kafası böyle çalışmıyor mu? Bir erkeğin kendisinden çok, diğer kadının kendini göstermesini önemsemiyorlar mı?"

"Bazen, evet. Kahretsin, daha sürtükçe kıyafetler getirmeliydim. Ailenle tanışmak için hazırlanmıştım, sana yamuk yapan kaltağa kendimi göstermek için değil."

"Yaptığın şey inanılmazdı, Claire. Daha önce kimse beni böyle savunmamıştı. Hele de bir kadın." Claire'in boynuna uzanıp hafifçe okşadı. "Teşekkür ederim."

Graham'ın ses tonunda bir parça şaşkınlık vardı, sanki Claire'in bunu yaptığına hâlâ inanamıyor gibiydi.

Bu durum kabul edilemezdi. "Bunu hak ettiğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu Claire, ancak bu bir sorudan ziyade açıklama gibi çıktı ağzından. "Seni, senin için savaşacak kadar önemseyen ve birinin sana zarar vermesi fikrine katlanamayan birini?"

Graham'ın başparmağı teninde aşağı yukarı gezinirken Claire, aynı anda hem durmasını hem de elini oradan hiç çekmemesini diledi.

Teslim olmaya çok yakındı.

“Bilmiyordum.” Graham yutkundu. “Bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Başka birisi hissettirmemişti yani. Hiç böyle değerli hissetmemiştim. Son zamanlara kadar.”

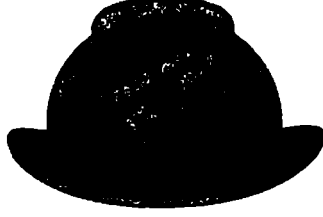
Ona yoldan çıkmadan anlık olarak bakabileceği birkaç saniyeden daha uzun bir süre bakmak istedi.

“Sanırım biraz değiştim. Kazadan beri. Düşünmek ve bir şeylere kafa yormak için çok zamanım oldu, seninle de çok zaman geçirdim. Sende bir şeyler, beni hiç bilmediğim bir biçimde değerli hissettiriyor.”

Claire'in beynindeki mantıklı taraf, bunun tehlikeli bölge olduğu hatırlatmak istercesine uyarı çanlarını çaldı. Görünüşe göre bu hafta sonu sağduyusuna rağmen birçok kez üzerinden atlamaya kararlı olduğu bir sınırdı bu ve bunu tekrar yapmak üzereydi.

Ama Graham böyle şeyler söylemezdi. Eskiden söylemezdi en azından. Bu itirafı manidardı, Graham'ın ciddi konulardan sapma eğilimi göz önüne alındığında ise Claire'in yapabileceği tek şey bu konuyu olurluna bırakmaktı. Aralarındaki şeyin sürmeyecek olmasının sebebi Graham'ın harika bir adam olmaması falan değildi sonuçta.

Claire'in eve dönüp kendini korumak için geri çekilmesine az kalmıştı ama şimdilik onun sözlerini onaylamak, Claire'in kendini korumasından önemli değil miydi?

Graham onun aklından geçenleri söyleyip söylememeye karar vermeye çalışmasını izledi. Bunu yaparken Claire hep dudaklarının sağ köşesini birbirine bastırır, sanki karara varana kadar kelimeleri tutmaya çalışırdı.

Ne olursa olsun genellikle kelimeler dudaklarından dökülürdü. Claire söz konusuysa gizli kalan çok az şey vardı.

Graham söylediklerinde ciddiydi, onun yanında farklı hissediyordu. İsim veremediği bir şeydi bu... Kendinden daha emin olabilirdi ama her zamanki gibi değildi. İnsanların onun çekici, komik ya da eğlenceli olduğunu onaylamasına ihtiyacı yoktu. Bir süredir bu türden bir onaya ihtiyaç duymamıştı.

Peki ya insan olarak Graham'ın kendine inancı ne durumdaydı? Hangi ruh hâlinde olursa olsun, etrafında kim olursa olsun, ne yaşıyor olursa olsun kendine kelimenin tam anlamıyla inanıyor muydu?

İşte bu değişmişti.

Yine de başparmağını Claire'in saçlarının başladığı o hizada aşağı yukarı gezdirerek konuşmasını bekledikçe Graham'ın içi şüpheyile doldu. Belki de bunları hiç söylememeliydi.

Nihayet Claire konuştuğunda, Graham tamamıyla yatıştı. "Çok değerlisin, Graham." Kelimeleri kasten ağır ağır söylemişti. "Umarım bunu bir daha gözden kaçırmazsın, çünkü inanılmaz bir adamsın. Nazik, tatlı ve komiksin. Güçlü, düşünceli ve özünde çok *iyisin*. Aslında sanırım senden daha iyi bir adamla tanışmadım."

Graham'ın boğazı düğümlenirken parmakları hareketsiz kaldı. "Keşke bana böyle şeyler söylediğinde nasıl hissettiğimi açıklayabilsem."

Graham onun bunu bildiğini, bir şekilde Claire'e de aynısını hissettirdiğini umuyordu. Dün gece eski odasının karanlığında Claire'in kulağına fısıldadığında, onun gözlerindeki ifade Graham'a umut vermişti. "Duyguların olayı da bu ya. Her zaman ifade edilmeleri gerekmez. Bazıları sadece hissedilmek içindir."

Graham ikisinden de uzun süre uzak durmuştu. Bazen bunları tatmakta sorun olmadığını bilmek güzeldi. Hisset, gözlemle, sindir. Belki paylaş belki paylaşma.

Elini Claire'in boynundan çekip eline uzandı ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Kesinlikle öyle."

Claire gülümsedi ama gülümsemesi beklediği kadar parlak değildi. Graham onun, damarlarında dolaşan bu saçma sevdaya tam bir karşılık vermesini isteyebilir miydi? Ya da belki bu, cinsel hünerlerinin altını çizen bir şiirle noktalanmış bir aşk ilânıydı?

Pekâlâ, çok fazla şey bekliyor olabilirdi. Uzun bir hafta sonuydu, uyanık kalma konusunda Claire'e hiç yardımcı olmadığı için yola odaklanmasına yardım etmeliydi.

Ama cinsel h nerlerden bahsetmişken...

“Ayrıca Angela’yı bir dahaki görüşümüzde giymek üzere aklından geçirdiğin her türlü sürtük kıyafetine varım. Kendini daha iyi hissedeceksen bu gece de giyebilirsin.” Graham ona ciddiyetle baktı. “Senin iyiliğin için elbette. Senin akıl sağlığını düşünüyorum, Claire.”

Claire alayla güldü. “Eminim  yledir.”

“Arada bir giyinip süslenmek eğlenceli olmaz mı?”

“ nl ğ mle ve yoga taytıyla bir derdin mi var?”

Yok artık. Karşısındaki kadın maviler içinde öyle güzeldi ki resmen can yakıyordu. “Neden hep seninle ilgili olacakmış? Belki ben, özel dikim bir pantolonla kıcımı göstermeye  alışıyorumdur.”

“İşte şimdi aynı dili konuşuyoruz.” Claire tek kaşını kaldırdı. “Smokin?”

Graham güldü. “Smokinim olduğunu mu sanıyorsun?”

“Bilmiyorum ama papyonlara zaafım var.”

“Merlin’le randevunun gizemi sonunda üzüldü.”

Claire gülünce Graham’ın ayak parmaklarına kadar bir ürperti yayıldı. “O ne demek?”

“Kesinlikle papyon takan tipte biriydi.”

“Bak, zavallı Marvin’i bel altı vurmaya çalışıyorsun ama tek yaptığın onu papyonla görmek istememe neden olmak.”

“Peki, siktiğimin papyonunu takacağım.”

“Güzel.” Claire göz kırptı. “Seni ikna etmek kolay.”

Graham onun kendisine baktığına emin olduktan sonra gözlerini devirdi. Kendisine bakması hoşuna gidiyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra, “Peki... *Sadece* papyon takmaya ne dersin?” diye sordu Claire.

“O kadar y kseksin, ha?”

Elbette, der gibi omuz silkince bu hareketi Graham' ı gülümsetti.

“Sana papyon artı alçı önerebilirim. Son teklifim.”

Claire hiç tereddüt etmedi. “Kabul ediyorum.”

Alçak, sıkıntılı bir inilti duyunca Graham irkilerek uyandı.

Gözleri birden açıldı, kendine gelmeye çalışarak karanlıkta gözlerini kırptırdı.

Evinde, yatağında, Claire'in yanındaydı.

Claire'in vücudu gergindi, başı yastığın üzerinde bir o yana bir bu yana hareket ediyordu.

“Hayır, hayır, hayır,” diye sayıklıyordu. Her kelimesinde sanki ağlamaya daha çok yaklaşıyor gibiydi.

Graham uzanıp elini Claire'in yanağına koydu. Ona dönerek dirseğinin üzerinde doğruldu, bacaklarını kıpırdatamasa da kollarını ona sımsıkı sarabilmeyi diliyordu. “Claire, şşt. Her şey yolunda.”

Graham omzuna uzanıp Claire'in saçlarını nazikçe okşarken kızın göz kapakları aralandı. Bakışları Graham'la buluşunca bir daha ondan ayrılmadı. “Graham?”

“Selam.”

“İyi misin?” Claire'in sesi titriyordu.

Graham kaşlarını çattı. O iyi miydi? “Ben iyiyim. Sen? Kötü bir rüya görüyordun sanırım.”

Bir an ona bakıp derin bir nefes aldı. Kızın bu hareketi, Graham'm dikkatinin köprücük kemiğinin hemen altına kaymasına sebep oldu, sonra gözlerini tekrar onunkilere çevirdi.

Claire yutkunup sanki bir şey söylemek istiyor gibi gözlerini kır-pıştırtarak ona bakıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Graham, parmaklarını onun yumuşak saçlarında gezdirmeye devam ediyordu.

“Ben...”

Ama Claire aklından geçeni dile getirmek yerine öne atılarak onu öptü.

Hazırlıksız yakalanan Graham sırtüstü düşünce, Claire onu takip etti. Bu süre boyunca dudaklarının sadece bir saniyeliği-ne ayrılmasına izin vermişti. Adamın yüzünü ellerinin arasına alırken Graham da onun kollarını kavradı ve Claire sanki onu yıllardır görmüyormuş gibi Graham’ı öpmeye başladı.

“Hey, ne–” Graham onun dudaklarına doğru konuşmaya ça-lıştı.

Claire başını hafifçe geri çekti.

Claire’in aklından geçenleri durdurduğuna göre Graham’ın ciddi bir sorunu olmalıydı. “İyi misin? Ne oldu?”

Claire alnını onunkine bastırdı. “Graham, sadece... Sus ve beni öp.” Durakladı. “Lütfen.”

Eh. Graham buna hayır demeyecekti.

“Peki, hanımefendi.”

Ertesi sabah Graham, sağlam bacağına banyo tezgâhına yasla-yıp dişlerini fırçalarken bir seçim yaptı.

İçindeki her şeyi dökmenin vakti gelmişti.

Claire’le aralarındaki her şey son zamanlarda biraz kafa karış-tırıcı ilerliyordu. Graham bazen onun da kendisiyle aynı şeyleri

hissettiğini düşünüyordu. İnanılmaz, dehşet verici, baş döndürücü bir aşktan başka bir şeyle tanımlanamayacak büyük duygular. Bazen de Claire kendini geri çekiyor, uzaklaşıyormuş gibi görünüyor ve Graham da çok ileri gittiğinden endişe ediyordu. Ne de olsa bir anlaşma yapmışlardı ve aşk, bu anlaşmanın bir parçası değildi.

Ama Graham hafta sonu, gelişmekte olan ilişkileri hakkında hiç olmadığı kadar cesaretlenmişti.

Claire'e çocukluğundan daha fazla bahsetmiş; onu ailesiyle tanıştırmış; eski lisesini, yani böylesine bir duygusal karmaşa yaşamasına sebep olan yeri gezdirmişti.

Claire'le orada olmak keşif yapmak gibiydi. Tıpkı Graham gibi o da oraya hiç uymamıştı, üstelik en iyi anlamda. Oradaki tipler gibi değildi. Graham genellikle sadece tırmanırken hissettiği bir inançla, ondan korkmasına gerek olmadığını fark etti.

Çok önemli olmayan ama dikkat edilmesi gereken bir konu daha vardı. Reagan akşam dönüyordu. İşlerin değişmesini ve bu konuda ne yapacaklarını konuşmak için makul bir zaman varsa o da şimdiydi.

Claire, Graham'ın ailesinin yanında pazartesi de kalabilecekleri ihtimaline karşı fazladan izin almıştı, bu yüzden yataktaydı. Graham'sa dün gece patronuna mesaj atıp bugün işe gidebileceğini söylediği için pişman olmuştu ama artık bunu değiştiremezdi. Çocuklardan biri her an onu almaya gelebilirdi. Mutfaktan hemen bir not kâğıdı alıp bir şeyler karaladı ve kâğıdı banyo aynasının tam ortasına yapıştırdı:

E-postanızı kontrol edin, Bayan Parulli.

Claire yine o rüyayı görmüştü.
Hayır, rüya değildi. Kâbustu.

Babasının ölümünü takip eden aylarda, bu öyle sık ve içgüdüsel bir hâl almıştı ki Claire uykuya dalmakta güçlük çeker olmuştu. Çoğu gece, dinlenmeye ihtiyacı olan annesini rahatsız etmemeye özen göstererek oturma odasına geçip televizyon izler, yorgunluktan bayılana kadar beynini oyalamayı umardı.

Zamanla ve terapinin yardımıyla bu gerçekçi kâbuslar daha da seyrekleşmeye başladı, nihayetinde yok denecek kadar azaldı. Yıllar içinde babasıyla ilgili bazı güzel rüyalar bile görmüştü. Bu rüyaların ardından gözlerini yüzünde bir gülümsemeyle ve aklında neşeli bir anıyla açıyordu.

Ancak bu seferki onlardan değildi. Bu rüya, göğsüne inen bir yumruk gibiydi; ciğerlerindeki havayı boşaltmış, kalbinin panik içinde hızla çarpmasına neden olmuştu. Gözleri birden açılıp da karşısındaki ani manzara değişikliğiyle evde olduğunu fark edene kadar yönünü şaşırmış, kafası karışmıştı. Yataktay-

dı. Orada değildi, ateşin içinde değildi. Ölü babasına bakmıyordu.

Üstelik işin en kötü kısmı bu bile değildi. Uyanıp her şeyin bir rüya olduğunu anlayınca beyninin, “Ah, her şey bir rüya mıydı? Babam iyi mi? Aslında ölmedi mi?” diye düşündüğü o bir anlık umut berbattı.

Ve Claire tamamen uyanıp aklı başına gelince hatırlardı.

Gördüğü şey sadece bir rüya olsa da gerçek olaylara dayanıyordu. Babası iyi değildi. Hâlâ ölüydü.

Bu kısım hâlâ gerçektir.

Bu olayla ilgili her şey korkunçtu, dün gece de öyleydi ama farklı olan bir şey vardı.

Claire bu sefer rüyasında Graham’ı kaybettiğini görmüştü.

Onun yanında uyanmayı, sıcak bedenine sokulmayı seviyordu. Graham çoktan uyanmışsa onu göğsüne çekip ikisinden biri nihayet kalkmaya karar verene ya da bir hamle yapana kadar (ki sonunun böyle olacağını tahmin etmek kolaydı) birkaç dakika boyunca onunla yatardı. Önce Claire uyanmışsa da Graham’ın yanına sokulur, kokusunu içine çeker, nefes alıp verirken teninin yavaşça onunkine değiştiğini hissetmekten memnuniyet duyardı.

Ancak bu sabah, yanaklarından birkaç damla yaş süzülürken kendini yalnız bulduğu için rahatlamıştı.

Bugüne kadar rüyasının öznesi hiç değişmemişti. Kaç kez bu rüyayı görmüş olursa olsun, gömleğinin rengi ya da onu bulduğundaki yaşı gibi küçük ayrıntılar değişse bile özne hep babasıydı.

Babasına ihanet etmiş gibi hissediyordu ama sadece birkaç saat önce, Graham’ın solgun ve cansız yüzünü görmek üzere uçağın kapısını açarken bilinçaltının o çok gerçek anlarında hissettikleri, şimdiye kadarkilerin en kötüsüydü.

Bunu hiç beklemediği için ya da yakın zamanda Graham'ın sakatlandığını gördüğü için olabilirdi. Babasını çok fazla özlemesine rağmen onsuz yaşamayı öğrendiği içindi belki de.

Mia:

Hafta sonu kaçamağı nasıldı?

Artık cevap her neyse, keder ve kalp kırıklığı üzerine öyle ağır çökmüştü ki Claire az daha yanan uçağın yanındaki çimlere yığılacaktı. Biri yüzüne dokunmuş, onunla konuşmuştu ama artık hiçbir şey, hiç kimse onu düzeltemezdi. Bu olanlardan sonra mümkün değildi.

Bir daha hiçbir şey yoluna girmeyecekti.

Yine de yatıştırıcı ses konuşmaya devam etmiş; nazik dokunuşu saçlarını, boynunu, omzunu okşamıştı. Sonra gözlerini açıp kendini burada, bu yatakta, karanlıkta bulmuştu. Graham'ın inanılmaz yakışıklı yüzü karşısındaydı. Kaşları endişeyle çatılmış, Claire'i izliyordu.

Graham ona kötü bir rüya gördüğünü söylemişti. Claire az kalsın onun burada, hayatta olduğunu ve kendisine dokunduğunu fark ettiği için "*Seni seviyorum,*" diye bağıracaktı.

Bunun yerine Claire onu öpmüş, onunla sevişmişti ve şimdi, sabahın aydınlığında bunun için minnettardı. Bunu dile getirmeden ifade ettiği için minnettardı çünkü böylesi daha güvenliydi. İkisi için de.

Çok derine inmiş, Graham'ın da derinliklere kapılmasına izin vermişti. Dün gece olanlar, işlerin böyle devam etmesine izin verirse yaşananların Claire'i yok edeceğinin kanıtıydı.

Cehennem azabı gibi olacaktı ama en iyisi buydu. İkisinin de iyiliği için yaptıkları her neyse buna bir son vermeliydi.

Ve bunu bugün yapmalıydı.

Claire yataktan kalkmadan önce birkaç dakika Gertrude'ü sevdi. Graham'ın gecenin bir yarısı yere fırlattığı askılı bluzu üzerine geçirir geçirmez komodinin üzerindeki telefonu titredti.

Claire inledi, ardından tekrar yatağa gömüldü.

Claire:

Buna kaçamak diyemem. Graham ailesine destek olacaktı, ben sadece oraya gitmesine yardım ettim.

Ve bana çocukluğunu, hayatını ve güvensizliklerinin en derin sebeplerini gösterdi. Annesine bayıldım, köpeği artık favorim. Ona âşık olduğumu fark ettim.

Tanrı'ya şükürler olsun ki mesajlaşıyorlardı. En yakın arkadaşının gözlerinin içine bakmadan ve detay vermeden yalan söylemek çok daha kolaydı.

Mia:

Noah, Graham'la New Mexico'da kamp yapmasına rağmen hâlâ Graham'ın ailesiyle tanışmamış.

Claire:

Erkek erkeğe bir kamp gezisi olduğu için olabilir. Ve eminim Noah isteseydi Graham onu da götürürdü.

Belki.

Mia:

Şüpheli.

Claire:

Eminim Graham birlikte uyuduğu birini götürmeyi daha eğlenceli bulmuştur.

Bir yalan daha. Graham'ın ailesinin evine götüreceği son kişi çok da romantik olmadığı bir arkadaşı olurdu. Artık onun annesinin çöpçatanlık merakını biliyordu. Gönlünü çelmişti. Claire'in kadını sevmesine bir hafta sonu yetmişti.

Mia:

Bu önemli bir şey değilmiş gibi mi yapacağız yani?

Claire:

Öyle yapmayı deniyoruz ama işi kolaylaştırmıyorsun.

Bana bir şey anlatmayacak mısın? Orada neler olup bittiğine dair tek bir dedikodu bile?

Annesi beni remide yendi.

Bunu anlatacak kadar yaşadı mı?

Tek sebebi kadının şeker gibi olması.

Mia:

Vay be, başka?

Claire:

Ah, annesi seks yaptığımızı duymuş.

NE

OLAMAZ

AMAN TANRIM

İşte bu yüzden, Graham'la aramda bir şey olmasını ne kadar istersen iste, asla olmayacak. Çünkü o eve bir daha asla adım atamam.

Hepsi bu kadar. Gertie'nin yürüyüşe çıkması lazım.

Claire telefonunu bırakıp yatağın ayak ucuna kıvrılan Gertrude'a baktı.

“Üstümü değiştirip dişlerimi fırçalayayım, sonra da mahallede uzun bir yürüyüşe çıkalım, olur mu? Babana ne söyleyeceğimi düşünürken biraz temiz havaya ihtiyacım var.”

Çişini yapıp dişlerini fırçalamak için banyoya gitmeden önce spor sutyeni, yeni bir tişört ve yoga taytını giydi. Ancak diş fırçasını ağzına götürüp aynaya baktığı an notu gördü.

E-postanızı kontrol edin, Bayan Parıltı.

Kaşlarını çattı, bağlantıyı kurmadan önce kendi kendine bir anlığına, “Bayan Parıltı da kim be?” diye sordu. Neden eski e-posta hesabını kontrol etmesini istiyordu ki?

Kahve bir sonraki önceliğiydi ama Graham ona sıcak yarım bir demlik bırakmıştı. Graham’ın ilişkiyi kestikten sonra da böyle jestler yapıp yapmayacağını merak etti. Eskiden sahip oldukları arkadaşlığa geri dönmeleri mümkün müydü yoksa yapmacık ve garip mi olurdu acaba?

Reagan’ın bugün dönecek olması iyi bir şeydi. Tampon görevi görürdü.

Taze bir fincan doldurup bilgisayarın başına otururken dikkatini dağıtsın diye Gertrude’ a küçük bir kemik attı. Şifreyi doğru girmesi için birkaç kez denemesi gerekmişti ama nihayet hesabına girince gelen kutusunun iki göndericiden gelen birkaç e-postayla dolu olduğunu gördü: *KöpekFavları@EvcilHayvanTasarrufları.com* ve *Graham.Scott27@zzmail.com*.

Graham ona e-posta mı göndermişti? Ne alaka?

Önce en eskisini açtı, okurken şaşkınlıkla çatılan kaşları gülümseyince hızla rahatladı:

İşe gittin, sıkıntıdan patlıyorum ve Noah’nın gelmesine bir saat var. Bu yüzden günlük tutma tavsiyene el attım. Hiç kimseye yazıyor olmak hâlâ garip geliyor, bu yüzden sana yazıyorum.

Claire sessiz evde bir kahkaha attı. Graham’ın onu bir kez olsun dinlemiş olmasına hayret etmişti. İlk e-posta birkaç hafta öncesine aitti. En sonuncusuna, bu hafta sonu attığına da şöyle bir göz attı. Bunca zamandır Claire’e mi yazıyordu?

Başını sallayarak, homurdanarak ve onun sızlanmalarına, alaycılığına ve e-postaların ne kadar da *Graham*’dan çıkma ol-

duğuna kıkırdayarak kelimeleri derinlemesine inceledi. Başlarda Graham'ın, bu egzersizin saçma olduğunu düşündüğü açıktı.

Ama Claire okumaya devam ettikçe üslup değişmeye başladı. Claire de her bir düşünceyi, her bir satırı idrak edebilmek için yavaşladı. Yazarken açıkladığı şeylerin bazıları son zamanlarda sohbet ederken ortaya çıkmıştı ancak bu denli ayrıntılı değildi. Günlük tutma konusundaki kendi deneyimi Graham için de geçerli gibiydi, bazen bazı şeyleri önce kâğıda dökmek daha kolaydı. Claire, Graham'ın daha önce üzerinde durma konusunda bile kendisine müsaade etmediği şeyleri paylaşmak için gerçekten çaba sarf ettiğini fark etmesiyle gurur duydu.

Ona ilham veren şeyler gibi:

Bir keresinde bir şey duymuştum, ona göre yaşamaya çalışıyorum:

*"Gemi limanda güvendedir
ama gemiler bunun için yapılmamıştır."*

Etrafında onu seven insanların olduğunu fark edişi gibi:

İstasyondan bazı arkadaşlarım öğleden sonra uğramak istedi ama hayır dedim, mesaj attım yani. Onlarla konuşamadığım için tuhaf hissediyorum. Düşündüm de Reagan buradayken pek rahat değildim. Ama sen ve Noah söz konusu olunca hiçbir şey umurumda değildi. Mia da öyle muhtemelen. Chris de belki.

Bu sizi benimsediğim anlamına mı geliyor?

Duygularını hissetme ihtiyacını kabul edişi gibi:

Macerayı her şeyden çok seviyorum, muhtemelen hep de seveceğim. Bütün gün bunu düşündüm, bir şey hissettiğim yegâne şeylerden birinin bu olduğunu fark ettim.

Ve onları göstermeyi ilk kez bıraktığı zamanı saptayışı gibi:

Yetişkin olarak bile insanların gerçek beni görmesine ve ailemle tanışmasına izin vermenin seçenekler arasında olmadığını iyice pekiştirdi bu.

Onun deneyimlerini yeniden yaşarken Claire bir elini kalbine dayadı. Onun kim olduğuna dair tüm resmi bir kerede özümsemi. Macera tutkusunun ne kadar derin olduğunu ve onun için ne kadar önemli olduğunu fark ettiğinde, büyülenmek ve hüznülenmek karışımı garip bir his midesinde yer etti. İnanılmaya değer olduğunu kanıtlamak için bir şeye ihtiyacı olan bir adama, bir kaçış ve nimet olarak hizmet etmişti...

Ona bunları paylaşacak kadar güvenmesi bile kendi başına çok anlamlıydı fakat sonra... Claire hakkında yazmaya başlamıştı.

Nefesini kesen ve kalbinin boğazında atmasına sebep olan şeyler:

İyi yanı: Sen yanımda kıvrılmışken uyandım.

Not: Restoranda telefonla konuşan adamı azarlayışını hatırlıyormusun? Ona numaranı vermeni istememiştim.

Sadece... Bir şeyler hissediyorum işte. Uzun zamandır hissetmek için kendime müsaade etmediğim bir şey. Bu durumun neden seninle değiştiğini de bilmiyorum.

Kendimi hiç senin tarafından yargılanıyormuş gibi hissetmedim.

Pisliğin teki olduğumu söylediğinde bile. Nedense bunu sevimli buluyorum.

Sonra sen geldin. Yanında kendim olabileceğim, gerçekten ailemle tanıştıracacağım bir kadın. Bu sefer ne hissetmiyorum, biliyor musun?

Korku.

Claire son e-postaya ulaştığında orada ne bulacağını biliyordu. Biliyordu, çünkü bu hafta sonu Graham ona farklı davranmıştı. Ona bakışındaki yumuşaklıktan ve dokunuşundaki nezaketten anlayabiliyordu.

Biliyordu, çünkü kendisi de bunu hissediyordu.

Ve sana âşık oldum.

Bunun kalbimi yeniden birleştiren son parça olup olmayacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. Öyleyse bil ki, sana söylemiş olsam da olmasam da kalbim tamamen senin olacak.

Umarım sen de bunu benim kadar istersin.

Claire ekrana bakmaya devam ettikçe gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. Kalbinin sevinçten patlamasına sebep olması gereken kelimeler ekranda bulanıklaşmıştı. Seveceği, sevgisine karşılık bulacağı, hayatını paylaşacağı bir adamı ne zamandır diliyordu? Onu olduğu gibi, kusurları ve her şeyiyle gören, onu bu yüzden daha da çok seven bir adamı?

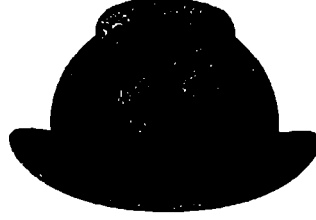
Evren ne yapmaya çalışıyordu böyle?

Her ne kadar Graham'a değer verse de, her şeyin farklı olmasını içten içe dilese de geri adım atmak zorundaydı. Sadece seks konusunda anlamakta sorun yoktu, çünkü duygular bu anlaşmanın bir parçası değildi.

Claire, onun gibi yaşıyan bir adama bağlanmayı göze alamazdı. Acile geldiği gün ve dün gece gördüğü kâbustan sonra verdiği tepkiler bu gerçeği acı bir biçimde ortaya koyuyordu.

Hıçkırığını bastırıp yüzünü kollarına gömmek üzere öne eğildi. Konuşmaları gerektiğine çoktan karar vermişti, kolay olmayacağını da biliyordu. Fakat şimdi? Kalbini Claire'e açmasından sonra?

Claire bu durumdan nasıl sağ çıkacağını bilmiyordu.

Öğleden sonra, Graham kararından pişmanlık duymaya başladı.

Claire'den tüm gün haber almamıştı. Tam olarak ne beklediğinden de pek emin değildi... Ama kesinlikle bunu beklemiyordu.

E-postalarını aldım. Eve gelmen için can atıyorum, yazan bir mesajın ardından çıplak bir fotoğraf umuyor olabilirdi.

En azından bir öpücük ya da kalp çıkartması falan.

Sessizliğinin anlamı neydi?

Graham'm arkadaşı onu eve bıraktığında midesi düğüm düğümdü. Birdenbire on üç yaşına dönmüş, medya odasında hoşlandığı kızın gelmesini beklemeye başlamıştı. Bu düşünceyi aklından attı. Bu durum farklıydı. Claire farklıydı.

Acaba Claire şifresini hatırlamadığı için e-postaları hiç okumamış olabilir miydi? Bu düşünce ona bir nebze umut verdi ama yeterli değildi.

İçeri girer girmez, sırtı kapıya dönük bir şekilde kanepede oturan Claire'i gördü. Gertrude onu selamlayarak kuyruğunu sallaya sallaya ona koştı ama o sevgili köpeğine bakamadı bile. Tek yapabildiği yüzünü görebilmek için Claire'in dönmesini beklemekte.

İşte o anda sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayarı gördü.

Yavaşça ona ilerledi, koltuk değneklerinin parke zeminde çıkardığı gürültü odanın sessizliğinde yankılanıyordu.

O yanına oturunca Claire başını kaldırıp baktı.

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı ama mutlu değildi. Yüzünde yer yer pembe lekeler vardı, gözleri kızarık ve şişti.

Her nasılsa, hâlâ Graham'ın hayatında gördüğü en güzel kadındı.

İçinde karanlık ve endişeli bir his vardı. Graham bunun son şansı olup olmadığını bilmediği için Claire'in kokusunu içine çekti. Sabırlı olup önce onun konuşmasına izin vermek istiyordu ancak kelimeler boğazında düğümlendi. "Okudun mu?"

Claire başını sallayarak gözlerini yumdu. Dudakları titriyordu.

Graham'ın sesi çatallaştı. "Aynı şeyleri hissetmiyorsun."

Bu bir soru değildi.

Claire dirseğini dizine dayayıp alnını avucuna yasladı. "Hayır. Aynı hissediyorum."

Graham eğildi, dehşete düşmüş kalbinin köşesinde minik, aptal bir umut ışığı belirdi. "Ne?"

"Ben de aynı şeyleri hissediyorum," dedi Claire burnunu çekerek. "Ama sorun da bu ya. Böyle olmaması gerekiyordu."

Yoksa Claire de mi onu sevdiğini itiraf etmişti? Hem de böylesine somurturken ve dertli bir biçimde? Sevinç ve endişe yumruk tokuşturdu.

Graham uzanıp Claire'in boştaki elini tuttu, ona dokununca teni karıncalandı. "O kadar mı kötü bir şey bu? İkimizin de korktuğu şeyler olduğunu biliyorum ama bu öncedendi. Farkında bile olmadan sorunlarım üzerine çalışmaya başlamama yardımcı oldun. Belki ben de sana yardım edebilirim, seninkileri de beraber çözebiliriz. Aşkın tüm korkuların üstesinden gelebilmesi gerekmez mi? Ya da onun gibi bir şey?"

Graham bu işte çok kötüydü.

Claire elini çekti. "Bendeki şey bir *sorun* değil Graham. Travma." Birden ayağa kalkıp kanepenin etrafında geniş bir daire çizdi.

Gertrude koridora doğru uzaklaştı.

Claire mutfak lavabosuna ilerledi, ardından gözleri ıstırapla dolu bir hâlde arkasına döndü. "O gün *oradaydım*. Orada durup uçağın yere çakılışım ve alevler içinde kalışını izledim, babamın içinde olduğunu ve kurtulmasının mümkün olmadığını bilerek hem de. Etrafımdaki seyircilerin kaosa kapıldığını hissettim ama babam, onlar için gözlerinin önünde ölen isimsiz bir pilottu. Yaşadığım şeyleri liseden bir avuç zengin puşla kıyaslama."

Claire'in yaşadığı acı bir tirbuşon misali Graham'ın midesine saplandı. Claire'in o an ya da o zamandan bu yana geçen yıllarda neler hissetmiş olabileceğini anlaması mümkün değildi. "Ben... Özür dilerim."

Claire kalçasını mutfak dolaplarına yasladı, sonra elleriyle yüzünü kapattı.

Graham koltuk değneklerini kapıp ayağa kalkmaya yeltense de Claire hemen başını iki yana sallamıştı.

"Yapma. Lütfen," dedi Claire boğuk bir sesle.

Graham, "Claire," diye mırıldanarak ona doğru ilerlemeye başladı. "Seni seviyorum"

Claire'in göğsünden bir hıçkırık koptu.

“Ve burada öylece oturup ağlamanı izleyemem. Kalbimi söküp atmanla aynı şey.”

Claire ellerini indirince yanaklarından süzülen yaşlar açığa çıktı. “Benim kalbim zaten paramparça. Son e-postayı okur okumaz parçalandı. Sen bunca yol kat ettikten, yirmi küsur yıl sonra nihayet kendini aşka açtıktan sonra bile senin kalbini kırmaktan başka seçeneğim olmadığını da biliyordum.”

Havaya ağır bir sessizlik çöktü.

Claire’in ifadesinde sezdiği bu kesinlik karşısında kelimeler kifayetsizdi. Graham’ın dünyası ekseninde dönüyor gibi oldu, mutfak sandalyesine yığıldı.

İnsanlar, Bağımsızlık Günü’nü bir gün erken kutladıkları için sokaklardan bağırış sesleri geliyordu. Normalde Graham buna aldırmazdı ama şu an birilerinin mutlu olduğunu ve güldüğünü düşünmek sinirlerini bozuyordu.

Kederinin, bedeninin içinde sıkışmış olmasının imkânı yoktu. Hissetmiyorlar mıydı? Graham’ın dünyasının dikiş yerlerinden patladığını bilmiyorlar mıydı?

“Lütfen bana inan,” dedi Claire avuçlarını karnına bastırarak. Graham’ın boğazı, bir el onu oradan kavramış gibi sıkıştı. “Umutsuzca denemek isteyen bir yanımda var çünkü seni gerçekten seviyorum, Graham. Benim için çok şey ifade ediyorsun. Bugüne kadarki tüm erkeklerden fazla. Ama içten içe benim için doğru bir seçim olmadığını biliyorum. Seninle geçireceğim anlar her türlü bedele değer görünse de senin işte olduğun, tırmandığın, bisiklete bindiğin ya da biz ölümlülere sağlıklı bir korku aşılayan herhangi bir şeyden keyif aldığın saatlerde acı çekeceğimi biliyorum. Annemi yıllarca bunu yaparken izledim, en kötüsü de ne biliyor musun? Babam tutkusundan vazgeçemediği için annemi özgür bırakan tek şey onun ölümü oldu.”

Graham ağırlaşan avuçlarını uyluklarına bastırarak ellerini yumruk yaptı. Evet, tüm bunları seviyordu ama hiçbirinin önemi yoktu. Claire’le kıyaslanamazlardı. “Ya hepsinden vazgeçersem? Tırmanmaktan ve bisiklete binmekten? Farklı bir iş bulsam?”

Daha o konuşmasını bitirmeden Claire başını iki yana sallamaya başlamıştı. “Senden katiyen böyle bir şey yapmanı istemem...”

“İstemedin.”

“Buna katiyen izin de vermem. Sen busun, Graham. Açık hava aktivitelerinin senin için ne denli önemli olduğunu her zamankinden iyi biliyorum. Bunu senden alırsam kendimle yaşayamam. Onun yerine kendimi geri çekmem gerek.”

Graham tatsız bir kahkaha attı. Claire’in gözlerinin irileşmesi bunun uygunsuz bir tepki olabileceğini gösteriyordu ama yirmi yıl boyunca duygularını bastırması, sağlıklı tepkiler konusunda çok az pratiği olduğu anlamına geliyordu. “Yani kendini feda ediyorsun, öyle mi? Bu kararı benim fikrimi almadan mı veriyorsun?”

Claire’in ifadesi gergin bir hâl aldı. Bu hiç hoşuna gitmemişti.

“Eskiden sürekli tekrar eden bir kâbus görüyordum,” dedi Claire. “Rüyamda bir uçak kazası gerçekleşiyordu ama etrafta sadece ben oluyordum. Kaza yerine koşuyor, uçak yanıyor olsa bile kokpit kapısını açabiliyordum. Rüya işte. Ve koltukta babamı görüyordum. İşin garibiyse o normal görünüyordu. Yaralanmamış, zarar görmemiş, sadece uyuyor gibi. Ama rüyamda bile onun öldüğünü biliyordum.”

Claire elini uzatıp tezgâhı kavradı. “Yıllardır bu rüyayı görmemiştim ama itfaiyeciyi sen sanmamla yaşadığım korkunun

ardından tekrar başladı. Sonra dün gece...” Sanki bunu hatırlamak fiziksel olarak canını yakmış gibi Claire yüzünü buruşturdu. “Kapıyı açtığımda oradaki kişi babam değildi. Sendin.”

Claire’in yüzündeki ve sesindeki sıkıntıyla Graham’ın göğsü sıkışmıştı. Şimdi tüm taşlar yerine oturmuştu... Dün gece Graham onu uyandırdığındaki bakışı. Claire’in onu saf bir çaresizlikle ve rahatlamaya benzer bir hisle öpüşü.

“Keşke tüm yüklerini senden alabilseydim.” Belki Graham’ın bunu söylemesi anlamsızdı ama gerçek buydu.

Onun için neredeyse her şeyi yapabilirdi.

Claire’in gözleri onunkilere kilitlendi. “Keşke alabilseydin.”

Graham nazikçe ekledi. “O zamanlar terapiye gittiğini söylemiştin. Yardımı oldu mu? Tekrar gitmen gerektiğini düşünüyor musun?”

Omuzları çöktü. “Bilmiyorum. Belki.” Diğer eliyle bileğini kavradı. “Uzun zamandır böyle bir şeye ihtiyacım varmış gibi hissetmemiştim. İyi gidiyordum... Sana kadar.”

Sözlerinin Graham’ın içine işlemesi birkaç saniye sürdü. *İyi gidiyordum... Sana kadar.*

Graham’ın beyni onun söylediklerine takılı kalırken donakaldı.

Belki de bu söylediği şeye alınması gerekirdi ama Claire bunu kötü niyetle söylememişti. Sadece canı yanıyordu.

Graham nefes almaya çalıştı ama sanki altı bin metre yükseklikte gibi hissediyordu.

Claire onlarca yıl sonra sevdiği ilk kadındı ve neticede ikisine de acı vermekten başka bir şey yapmamıştı.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.” Graham’ın göğsünün ortasından yayılan derin ağrı, neden bunca zamandır bundan kaçtığını ona hatırlatıyordu. “Bunu önerdiğim için özür dilerim.”

Claire başını iki yana sallayarak doğruldu. “Öyle söyleme. Ne olursa olsun seni tanıdığımı asla pişman olmayacağım. Seninle olduğum için asla pişman olmayacağım. Bunların hiçbirinden. Sadece daha fazla ilerlemeden bu işe bir son vermenin en doğrusu olduğunu düşünüyorum.”

Graham yutkunmakta zorlandı, reddedilmek ve hissettiği utanç onu boğuyordu. Burada daha fazla oturamazdı, ne yapacağını görmek için Claire’in kendisini bu kadar dikkatle izlemesine katlanamazdı. Ona acımasına katlanamazdı...

Kapıdan çıkıp kendi başına arabayı sürememesi, gidememesi hepten bel altı bir vuruştı. Telefonunu cebinden çıkarıp Uber uygulamasını açtı.

Ayağa kalkarken Claire’e bakamadı. “Pekâlâ. Gertrude, buraya gel kızım.”

Claire titrek bir nefes verdi. “Graham...”

Ön kapı ardına kadar açıldı.

“Döndüm!” Reagan bavullarıyla içeri girdiğinde dans ederek şarkı söylüyordu. “Önce şu muhteşem bronzluğuma bakın. Sonra da beni ne kadar özlediğinizi söyleyin.”

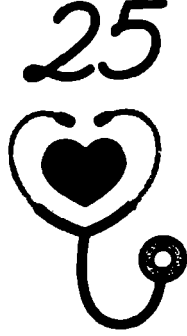
Ne Graham ne Claire cevap vermeyince Reagan durakladı, gergin atmosferi incelemek istercesine etrafına bakındı. Graham’sa o sırada köpeğini kucağına alıp göğsüne yasladı, koltuk değneklerini de diğer kolunun altına sıkıştırdı.

“Şey...” Reagan boğazını temizledi. “Sonra mı geleyim?”

“Hayır,” dedi Graham.

Kapıya yöneldi, giderken son bir kez Claire’e baktı.

“Ben de tam çıkıyordum.”

Claire hiç özür dilememişti.

Aradan beş gün geçmişti ve Claire, Graham'la konuşmasını kafasında milyonlarca kez canlandırmasına rağmen bunu ona hiç söylemediğini fark etmişti.

Çok ama çok zgnd. Aralarında böyle bir kimya olan iki arkadaşın, öylesine bir cinsel ilişki yaşayabileceklerini düşündüğü için lanet olası aklını kaçırmış olmalıydı. Kuru bir saman balyasının üzerine yanan bir kibrit atıp alev almamasını beklemek gibiydi.

Yine de Claire'in onu ptğne pişman olacak hâli yoktu. Ona dokunduğuna ya da onunla yattığına da. Hâlâ dudaklarının dudaklarında, sert ellerinin ise teninde gezindiğini hissedebiliyordu. Son sevişmelerinde Graham'ın ona bakışını yaşadığı müddetçe unutamayacaktı. O an anlamıştı. Kontrolünü kaybettiğini ve olayların ikisi için de çok ileri gittiğini anlamıştı. Ama saniyeler önce Graham'ın öldüğü bir rüya görmüştü ve ondan uzaklaşacak kontrolü kendinde bulamıyor gibiydi.

Claire yatağına kıvrılıp yatmış, onun şu an ne yaptığını merak ediyordu. Mia'ya göre Chris'in doğa sporları mağazasının üstündeki dairede, kanepede sızıyordu. Başta, Claire bunun sadece bir iki gün süreceğini düşünmüştü ama dün o isteyken Graham'la Chris gelip dairedeki eşyalarının çoğunu almışlardı.

Geriye yalnızca mobilyalar kalmıştı.

Claire, Gertrude'u bile özlemişti, daha neler.

Chris'in dairesine, sadece mağazanın arkasındaki koridordan ulaşılan merdivenlerden çıkılabiliyordu. Graham koltuk değnekleri varken merdivenlerle nasıl başa çıkıyordu? Alçısının pazartesi çıkarılması gerekiyordu, Claire orada olmayı planlıyordu aslında ama gidememişti.

Keşke o an Graham'ın yüzünü görebilseydi.

Birisi kapıyı hafifçe tıklattı ve Reagan başını içeri uzattı. "Nasıl gidiyor?"

Claire başparmağını aşağı çevirdi.

Reagan yatağa otururken şilte eğildi. Ardından arkadaşı Claire'e doğru dönerek bacak bacak üstüne attı. "Bana neler olduğunu anlatmaya hazır mısın?"

Ev arkadaşı sabırlı davranmıştı. Reagan, Claire ve Graham'ın ilişkisinin tuhaf sonucuna tanık olduğundan beri Claire birkaç gün çalışmış, çalışmadığı günlerde ise daha çok odasında kalmıştı. Roller tersine dönseydi ve Reagan tüm hikâyeyi anlatmamış olsaydı Claire çoktan onun saçını başını yolmuştu.

Claire derin bir iç çekerek kendini yarı kambur yarı oturur bir pozisyona getirdi ve sırtını yatak başlığına dayadı. Ellerinin ayasıyla gözlerini ovuşturdu. Darmadağınık görünüyor olmalıydı.

"Sen yokken Graham'la ben bir nevi... Şey, biz bir bakıma..."

"Takıldınız mı?" Reagan hiç şaşırmamış gibi onun cümlesini tamamladı.

“Evet. Yani öyle başladı en azından. Geçirdiği kazadan sonra konuşamadığı ve gece yarısı bir şeye ihtiyacı olabileceğinden endişelendiğim için yatağında uyumaya başladım. Sonra o iyileşti ama ben kalmaya devam ettim.”

Reagan bunu çok mantıklı bulmuş gibi başını salladı.

“Çok da konuştuk. Konuşamadığı zamanlarda mesajlarla anlaştık, bir hafta kadar sonra da sesi geldi. Birlikte her zaman-
kinden fazla bire bir zaman geçirdik. Bana hayatından bahsetti, daha önce hiç yapmadığı bir biçimde kafasının içine girmeme izin verdi. Bir de buna seks eklenince... Birbirimize âşık olmamız kaçınılmazdı. Yani cidden, duygularımızı bu işin dışında tutabileceğimizi düşünecek kadar safmışım.” Durakladı. “Aslında bu doğru değil. Duygularımı bu işin dışında tutabileceğimi düşünecek kadar safmışım. Ama Graham’ın *bana* âşık olabileceği düşüncesi hiç aklımda yoktu. Tamamen onun hatası, gerçekten.”

“Genelde öyle olur,” diye onayladı Reagan. “Ama eee, seni doğru anladığımdan emin olmalıyım. Graham’la birbirinize *âşık olduğunuzu* mu söylüyorsun?”

Claire gözlerini kapatarak başını salladı. “Maalesef.”

“Vay be... Bunu beklemiyordum.”

“Değil mi!” Claire elini yorgana çarptı. “Ben de. Şimdi de her şey berbat oldu ve bu benim hatam, çünkü en başta kalbini açmamaya yemin etmiş bir adamın kalbini kırdım. Bunu bir daha asla yapmayacağından çok emin. Esasen yaralı ve yalnız bir şekilde yaşlanacağını garantilemiş oldum.”

Reagan bir sorusu varmış gibi elini kaldırdı. “Peki, aklım karıştı. Verandada oturup evlilikten sekse geçen anlaşmanız hakkında konuşurken, onunla evlenmeyi düşünmeme sebebinin onun bağlanma ve yakınlaşma korkusu olduğunu söylemiştin. Nasıl olduysa bunu seninle aşmış gibi görünüyor, değil mi?”

Claire'in kalbi bu sözleri başkasının ağzından duyunca parparça oldu. "Aştı."

"Peki, neden beraber olamıyorsunuz?"

"Bundan fazlası var."

Şimdiye dek Reagan'a babasının ölümü hakkında hiçbir şey anlatmamıştı, sadece o on bir yaşındayken öldüğünü söylemişti. Bu yüzden en başından başlayarak, ev arkadaşına babasının akrobasi pilotluğunu ve bunun hem Claire'i hem de annesini nasıl etkilediğini anlattı. Onun ölümüne tanık oluşunu, sonrasında uzun süre evlerinin kedere boğulduğunu anlattı. Tekrarlayan kâbusları, Graham eve taşındığında eski endişe ve korkularının nasıl da yeniden su yüzüne çıktığını ve onun işte yaralandığını düşündüğünde tüm bunların daha da şiddetlenişini.

Reagan, Claire'in söylediği her şeyi sabırla dinledi. Yüz ifadesi dehşet ve sempati arasında gidip geliyordu. "Vay be. Hiç... Hiç bilmiyordum. Bu çok korkunç. Bunları yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemem."

Claire başını öne eğdi. "Çok bencil biriymişim gibi hissediyorum ama kendimi bu duruma sokamam. Annem bunu bir türlü içinden atamıyordu, ne zaman uçması gerekse endişesi tavan yapıyordu. Graham'la kalsam o evdeyken ve benimle birlikteyken dünyanın zirvesinde olurum. Ama işe gittiğinde ya da geçen yılki buz tırmanışı gibi gözü pek tırmanış gezilerinden birine çıktığında en dibe düşerim. Hayatımda bir kez olsun istikrar istiyorum, anlıyor musun?"

Reagan yavaşça başını salladı, kaşları hafifçe çatıldı. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum."

Kızın yüz ifadesindeki bir şey Claire'i duraklattı. "Ama?"

Reagan gözlerini kısarak burnunu buruşturdu. "Yanlış anlaşılacak istemiyorum, bu yüzden bana siktirip gitmemi ya da ney-

den bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim olmadığını söylemekten çekinme. Ama... Bu korkunç, travmatik deneyimi yaşadığım ve korku duymak için her türlü nedene sahip olduğunu anlamakla birlikte, bunun hayatını böyle yönetmesine izin vermenin sağlıksız olabileceğini de düşünüyorum. Uçmaktan korkmak ya da hayatının kalanında hava gösterilerinden kaçınmak? Evet, anlıyorum. Hem de hiç şüphesiz. Ama bu korkuyu, en ufak risk taşıyan bir şey yapmak isteyen değer verdiği birine yansıtmak? Pek adil olduğundan emin değilim. Ne onlara ne sana.”

Claire bunu bir an için düşünüp otomatik olarak savunmaya geçmemeye çalıştı. “Bunu değer verdiğim herkese yansıttığımı sanmıyorum. Graham’ın ya da bir başkasının sorunlarını yüzünden sevdikleri şeyleri yapmaktan vazgeçmesini beklemiyorum. Sadece bu şeylerin bağlanmayı ve bir aile kurmayı seçtiğim kişiyi etkilediğini söylüyorum. Bu çok mu yanlış? Konu eş aramak olduğunda hepimizin pazarlık edemeyeceği şeyler yok mu?”

“Elbette. Hep, et yiyen biriyle asla evlenmeyeceğimi söylerim. Vegan bir yaşam tarzını seçmemin nedenleri hakkında güçlü hislerim var ve bu inançları paylaşan birini bulmak istiyorum. Ama doğru adam karşıma etobur çıkarsa onu geri çevireceğime yüzde yüz söz verebilir miyim?” Reagan başını iki yana salladı. “Bazen aşk bizimle kafa bulmayı sever, kontrolün bizde olmadığını hatırlatır.”

Claire kaşlarını çattı. “Aşk kulağa tam bir göt gibi geliyor.”

“Bazen öyle.”

“En başından beri Graham’la evlenmeyeceğimi söyledim, aksini de hiç söylemedim. Geçen ay boyunca duygularımız değişmiş olabilir ancak bu kararımın değiştiği anlamına gelmiyor. Tek yaptığım en başından beri söylediklerimin arkasında durmak. Bu çok mu kötü? Dünyanın en bencil insanı mıyım?”

“Saçmalama,” dedi Reagan. “Biri sana âşık olunca belli bir biçimde karşılık vermek zorunda değilsin. Birini incittiğini bilmek berbat bir şey ama doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmalısın. Konfor alanından dışarı koca bir adım atmış olsa bile Graham’ı yatıştırmak için onunla olman gerektiğini söylemiyorum. Sadece senin için endişeleniyorum. Perişan görünüyorsun. İstedığinin bu olduğuna emin misin?”

Perişandı.

Ama Graham’la gittikleri yolda devam etmeleri bambaşka bir sefaleti besleyebilirdi. Başından geçmiş ve bir daha asla tecrübe etmek istemediği bir acıyı...

Zihninin gerisindeki küçük bir ses artık çok geç olduğunu seziyordu. İlişkileri olsun olmasın, Graham hayatındaki en önemli kişiydi ve zaten bir şekilde onun iyiliğine ve mutluluğuna yatırım yapmıştı.

Claire bacaklarını göğsüne çekerek, “Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Sanırım?”

Reagan tek kaşını kaldırdı.

Claire inledi. “Neden bunlar olmadan önce başka bir adamla tanışamadım ki? Flört uygulamasına falan da üye oldum. İyi birini bulsaydım bunlar hiç yaşanmazdı belki.”

“Graham’la geçirdiğin son birkaç haftanın hiç yaşanmamış olmasını mı tercih ederdin?”

Lanet olası Reagan ve onun kurnaz soruları. Mia kadar kötüydü.

“Hayır.” Bu haftaları daima hatırlayacaktı. “Yine de işleri kolaylaştırırdı.”

Reagan bacaklarını uzatıp ayak parmaklarına doğru esnemek üzere öne eğildi. “Flört uygulaması ha? Hangisi?”

“GerçekKimya.”

“Buluşmaya değer birini bulamadın mı?”

“Bir kişi vardı ama tam bir felaketti. Bir de umut verici görünen bir dişi vardı ama ona hiç mesaj göndermedim.”

“Neden?”

Claire omuz silkti. “Graham’la ailesini ziyaret etmeden hemen önce eşleşmiştik. Kendime bunu döndükten sonra yapacağımı söyledim ama yapmadım. Berbat bir fikir olduğunu bile bile Graham’a olan duygularıma kendimi kaptırdım. Cidden, darmadağınım.”

“Âşık olmayacağına dair kendine söz verdiğin birine âşık oldun. Diziler işte böyle şeyler için var.”

Claire kalbini göstererek, “Burası pembe dizi gibi,” dedi.

Reagan ürperdi. “Ah. Pembe dizilerden oldum olası nefret ettim.”

“Ben de. Nedenini şimdi anlıyorum.”

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Reagan dudaklarını araladı. “Neden dişiye mesaj atıp ne olacağına bir bakmıyorsun? Graham’ı bir süreliğine aklından çıkarmana yardımcı olabilir, belki bu yeni adam tam da aradığın kişidir.”

“Tam bir ucube de olabilir.”

“Bu durumda geri adım atıp Graham’la ilgili tutumunu yeniden gözden geçirebilirsin.”

Bu Claire’in sinirine dokundu. “Ben başka erkeklerle çıkarırken onun oturup beklemesini istemiyorum.”

“Seni beklediğini kim söyledi?” Reagan’ın ses tonu sert değildi ama yine de sözleri Claire’in karnına bir yumruk inmesine sebep oldu. “Öyle birine benzemiyor.”

Reagan haklıydı. Eski Graham öyle birine benzemiyordu. Ama son birkaç hafta içinde değişmemiş miydi? E-postalar değiştiğini gösteriyor gibiydi ama Claire nereden bilecekti ki?

“Bu adamla, Graham’a inat olsun diye ya da onları kıyaslamak için çıkmayı önermiyorum. Daha birkaç hafta önce yeni insanlarla tanışmakla ilgileniyordun, o zaman neden uyumlu olduğun varsayılan biriyle bunu denemiyorsun? Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmana yardımcı olabilir. Gerçekten ne istediğini anlamana yardımcı olur, anlıyor musun?”

Claire ellerine baktı. “Belki de haklısın.”

“Tabii ki haklıyım.” Reagan ayağa kalkarak ellerini kalçasına koydu. “Kafanı başka ne açar biliyor musun? Alkol.”

“Bu işlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum.”

Reagan güldü. “Ama geçici olarak kendini daha iyi hissetmeni sağlarken aynı zamanda yarın kendini bok gibi hissedeceğini de garanti eder.”

“Bu daha uygun.”

“Bence dışarı çıkıp biraz eğlenmeye çalışalım.”

Claire burnunu kıvrarak üstündeki rahat kıyafetlere baktı. “Bilmiyorum...”

“Şu İspanyol meyhanesine gidebiliriz diye düşünüyordum. Margarita eşliğinde salsa ve cips yaparız?”

“Konuyu cipse getirmek zorundaydın, değil mi?”

“Ne diyebilirim ki? Ev arkadaşımı tanıyorum.”

“Tamam, varım.”

Reagan alkışlayıp dans ederek odadan çıktı. Omzunun üzerinden, “On dakikaya hazır ol!” diye seslendi.

Claire derin bir iç çekti, yerinden kıpırdamıyordu. Gözü komodinin üzerinde duran şarjdaki telefonuna takıldı.

Telefonu alıp GerçekKimya uygulamasını açtı, Matt’in hâlâ son eşleşmelerinde aktif olduğunu gördü.

Adına tıklayıp bir mesaj yazmaya başladı.

26

Alıcı: PembeParıltı91@zzmail.com

Gönderen: Graham.Scott27@zzmail.com

Konu: Senden nefret mi ediyorum?

Claire,

Nasılsın? Yalan söylemeyeceğim, seni en azından biraz perişan hayal ediyorum. %25 perişan, %75 iyi gibi. Bu beni hıyarın teki mi yapar?

Fark edecekse ben 60'a 40 gibiyim, her gece dışarıda dans edip eğlendiğini ve beni hiç düşünmediğini aklımdan geçirecek olursam hemen 80'e 20'ye geçerim. Biraz öfkeyle konuşuyor gibiyim ama ağırlıklı olarak acı var. (Bir de burada durup şu an söylediğim şeyleri kabul edebilir miyiz? Görünüşe göre duygu selimin kapıları açık, çünkü az önce perişan, kızgın ve incinmiş olduğumu itiraf ettim ki yirmi yıldan uzun zamandır yapmadığım bir şey bu.)

Ne olursa olsun, seçimini anlıyorum. Bu, durumu daha az berbatlaştırmıyor çünkü kendimi bundan kurtarabileceğimi sanmıyorum. Başka kadınlarla çıkacak mıyım? Elbette ama seni öpmeden önce çıktığım şekilde olacak. Başka bir kadına kalbimi vermeye asla yanaşmayacağım.

Çünkü sen istemesen de kalbimi asla geri almayacağım. Seni zavallı, kayıp bir köpek yavrusu gibi takip ediyor. Gertrude'un ben taşındıktan sonraki ilk haftası gibi. Sana gerçekten bağlandığını düşünüyorum.

İkimiz de bağlandık.

Neyse, konu dışına çıktığım için özür dilerim. Seni suçlamadığımı ve hâlâ seviyor olsam da aradığını bulmanı umduğumu söylemeye çalışıyordum. Birlikte geçirdiğimiz zamandan asla pişmanlık duymayacağım, yaralandığımda benim için yaptığın her şey için de sana çok minnettarım. Ailem dışında kimse (ama KİMSE) benimle böyle ilgilenmemiştir. Her nasılsa bana kendimi özel hissettirdin. Senin gibi bir kadının benimle bu kadar zaman geçirmek için kendi yolundan çıkması... Uzun bir süre insanları etkileyen ya da eğlendiren bir şey yapmadığım sürece kendimi pek değerli hissetmedim. Ama odamda önemli bir şey konuşmamamıza rağmen o sessiz günlerde ve gecelerde bile benimle kaldın.

Seni görmeyeli dört hafta oldu. Merak etme; saçların, gözlerin ve gülüşün sonsuza dek beynime kazınacak. Ama seni yüz yüze değil de sadece anılarımda görmek, içinde olacağımı hiç düşünmediğim bir tür cehennem.

Bununla nereye varacağımı bilmiyorum ama (1) bir şeyler yazma alışkanlığı edindim (sayende), (2) bunun sonucundan dolayı senden ne kadar nefret ettiğimi söylemek istedim ama (3) senden nefret etmiyorum. Seni seviyorum.

Siktir. Şimdi de ağlıyorum.

Graham

Graham e-postayı göndermeden dizüstü bilgisayarını kapattı. Yazmaya başladığı an bunu Claire'e gönderemeyeceğini anlamıştı ama yine de yazmak istemişti.

Öfkeyle yanaklarını sildi. Chris, bu çöküşe tanıklık etmek üzere evde olmadığı için Graham rahatlamıştı. Öne eğilip bilgisayar sehpanın üzerine koydu. Gertrude, köpeklerin altıncı hissini kullanarak kucağına sokuldu. O da kanepeye, namıdiğer geçici yatağına çöküp minik köpeğini kucakladı ve onun teselli teklifini kabul etti.

Ayağa kalkmadan önce birkaç dakika daha debelenmek üzere kendini serbest bıraktı. Alçısı çikalı günler olmuştu, fizik tedaviyi alınının akıyla atlatmak için bir hayli hevesliydi. Önerilen günlük egzersizleri yapma konusunda çok katıydı, üst vücut rejimine ve Chris'in oturma odasına kurulan sabit bisiklete binmeye devam etmişti. Bacaklarında çok fazla kas kaybı vardı, bu beklenen bir şeydi ama yine de sinir bozucuydu.

Yeniden tırmanabilmesi için bir ay daha geçmesi gerekecekti. O zaman geldiğinde de bir süre kolay rotalara bağlı kalması gerekecekti. Ne olursa kârdı, doktorunun izin verdiği gün dağlara gitmeyi planlıyordu.

Chris'le kalmak çoğunlukla harikaydı. İyi anlaşıyorlardı ve Chris, Graham'ın köpeğiyle gelmesine aldırmamıştı. Ama Chris'in birkaç günde bir dağa gidişini izlemek, kaza geçirmeseydi Graham'ın da onunla olacağını bilmek zordu. Graham

onun misafirperverliğinin sınırlarını zorlamak istemiyordu, bu yüzden başka yerler aramaya başlamıştı.

Karşısına çıkan hiçbir fırsat Claire ve Reagan'la yaşaması kadar iyi olamazdı, bu onu daha da sinirlendiriyordu. Öfkesini üçüncü bir şahsa yöneltmeye çalıştı, mesela annesinin ilaçlarını bu kadar yüksek fiyatlandırarak aylık gelirini birkaç yüz dolar azaltan ilaç şirketine.

Yine de yeni ilaca başladığından bu yana annesi daha az atak geçiriyordu, yani her kuruşuna değeri.

Annesinden bahsetmişken, o da bambaşka bir sorun teşkil ediyordu. Son birkaç haftada, birkaç kez Claire'i sormuştu.

Hatta babası da ona katılmıştı. Graham daha önceki kız arkadaşlarıyla hiç ilgilenmedikleri halde neden birdenbire özellikle onunla bu kadar ilgilendiklerini sorduğundaysa annesi Graham'ı mahvedecek bir şey söylemişti.

O yanındayken farklıydın, demişti. Bir kadının sana ilgiyle baktığını ilk kez görmüyordum ama bakılmaya değer olduğunu ilk kez fark etmiş gibiydin.

O telefon görüşmesini Graham çok çabuk bitirmişti.

Şimdiye kadar Claire'le aralarının bozuk olduğunu ve ilişkilerini fiilen sona erdirdiklerini söylemekten kaçınmayı başarmıştı, tabii buna öyle denebilirse. Ama ailesinin bunu fark etmesi uzun sürmeyecekti.

Kapı çalındı, Graham ayağa kalkarken kaşlarını çattı. Daireye tek giriş aşağıdaki dükkândandı, yani Chris içeri birini almış olmalıydı.

Graham kapıyı açtığı anda karşısında Noah'yı buldu.

"Selam dostum," dedi Noah.

Graham arkadaşını içeri almak üzere kenara çekildi. "Selam. Burada ne yapıyorsun?"

“Motosikletimi bakıma bırakmam gerekiyordu, bir merhaba diyeyim dedim. Bira içme tekliflerimi hiç kabul etmedin, Chris de iş ve fizik tedavi dışında pek bir yere gitmediğini söyledi.”

Graham gözlerini kaçırarak küçük mutfak masasına oturdu. “Gücümü geri kazanmaya odaklanmaya çalışıyorum, o kadar.”

“Hepsinin bu kadar olduğuna emin misin?”

Kollarını kavuşturup tezgâha yaslanan Graham, Noah’yı görmek üzere başını kaldırdı. “Ne söylememi bekliyorsun?”

“Bir şey beklediğim yok. Konuşmak istersen burada olduğumu bilmeni istiyorum sadece.”

“Müteşekkirim,” dedi Graham. Gerçekten öyleydi. “Aslında şey... Günlük tutuyorum. Başka bir kişiye olmasa bile bir nevi içimi döküyor gibi hissediyorum.”

Graham, Noah’dan zaten böyle bir şey beklemezdi ama yine de arkadaşının gülmemesi onu rahatlatmıştı.

“Harika. Daha önce hiç böyle bir şey yapmayı düşünmemiştim,” dedi Noah. “On yıl önce işime yarayabilirdi.”

Graham da bunu düşünmüştü. Kendisinin günlük yazma işini bu kadar benimsemesine şaşırmıştı. Hatta Nathan’ın öldüğü zamanlar böyle bir çıkış noktası olmasını dilemişti. “Claire önerdi aslında. Hastaneden çıktıktan sonra başladım ve o zamandan beri devam ediyorum.”

“Yardıma dokunan bir şey bulmana sevindim. Dinlemekten her zaman mutluluk duyacağımı bil yeter, tamam mı?”

“Teşekkürler.”

“Fizik tedavi nasıl gidiyor? Şu anda ne yapmaya iznin var?”

Graham bacaklarını masanın altına uzattı. “İyi. Haftada üç kez gidiyorum, gelişimimden memnunlar. Kısıtlama olmadan üzerine basabiliyorum ama koşmak gibi zorlayıcı şeyler yapamıyorum. Dağ bisikleti de hâlâ çok ağır kalıyor.”

“Yürüyüşe çıkabilir misin? Kolay bir rotada?”

“Sanırım.” Böyle bir şey yapmak için dağlara çıkmayı düşünmüştü ama gitmemek için nedenler bulmaya devam ediyordu. Yalnız gitmek ve kolay bir rota izlemek aynı çekicilikte değildi, arkadaşını da kendisiyle aşağı çekmek istemiyordu.

Hevessizliğinin muhtemelen depresyonla da ilgisi vardı ama bunun geçici olmasını umuyordu. Noah ile takılmak ya da Chris ile yemeğe çıkmak yerine evde kalmak için pek çok neden buluyor gibiydi.

“Yarın Waterton Kanyonu’nda yürüyüşe çıkmak ister misin?”

Graham iç çekti. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Neyi yapmak?”

“Acıma gezisi teklif etmek. Daha zorlu bir patikada tırmanmayı ya da yürüyüş yapmayı tercih edeceğini biliyorum.”

Noah başını iki yana salladı. “Evet. O tür şeyleri seviyorum elbette. Ama sensiz çok daha az eğlenceli.”

Graham göğsüne yerleşen sıcaklığı görmezden gelerek çenesini kaşıdı. “Gerçekten mi?”

“Evet. Turistik yerdeki o molamız hariç, birlikte dışarıda bir şeyler yapmayalı iki ay oldu. Seninle takılmayı özlemişim meğer. Kim bilebilirdi ki?”

“Neden bu kadar şaşırdığını anlamıyorum. Lokum gibiyimdir.”

“Gün ışığının vücut bulmuş hâli,” dedi Noah ciddi bir yüz ifadesiyle. “O yüzden beni bu ıstıraptan kurtarıp yarın benimle yürüyüşe gel, olur mu?”

Graham gözlerini devirdi. “Peki.”

“Güzel. Saat dokuzda gelip seni alırım.”

Graham yine, “Peki,” dedi.

Noah gülümsedi.

“Güzel.”

Bir ay sonra

O günlerden biriydi.

Acil, Claire'in içeri girdiği andan arabasına döndüğü ana kadar tıklım tıklım doluydu. Artık resmî olarak geçiş yapmıştı ve pratisyen hemşire olarak sorumlulukları, eskiden hemşire olarak yaptıklarından farklıydı ama kesinlikle daha kolay değildi.

Meşgul olmayı dert etmiyordu ama bugün ona Graham'ı hatırlatan birkaç şey olmuştu ve bu da dengesini bozmuştu.

Geçen ayı düşünerek, iyileşerek ve dışçı Matt'le ilişkilerine bir şans vererek geçirmişti.

Matt, gerçekte de fotoğraflarında görüldüğü kadar seksiydi. Daha da iyisi, mesajlaşırken olduğu gibi yüz yüze de nazik ve komikti. Bir yıl önce sonuçlanan boşanması hakkında da çok dürüst davranmıştı. İlk randevularını bölmeye bir kız arkadaşı da gelmemişti. Şaşırtıcı biçimde iyi gidiyordu.

Graham'ı unutmak, bazı günler diğerlerinden daha kolaydı. Ama Claire özellikle geçen hafta, olanları geride bırakabileceğini gerçekten hissetmişti.

Bugün yaşananların bu kadar sinir bozucu olmasının nedeni de buydu. Evren, hayatına devam etmesine izin veremez miydi?

Önce Marvin'i görmüştü, bu da onu Graham'ın ikisinin iyi geceler öpücüğüne tanık olduğu geceye geri götürmüştü. Bu da hafızasını Graham'la ilk öpüşmesine kaydırmıştı ki inanılmazdı. Hain kalbi bu öpücüğü Matt'le ilk öpücüğüyle karşılaştırmıştı. Matt'le öpüşmeleri tatlı ve şaşırtıcı biçimde hoş olsa da Graham'ı En İyi Öpücükler listesindeki birinciliğinden indirme şansı yoktu.

Kazanın olduğu gün Graham'ın ameliyatını yapan ortopedi cerrahı Dr. Mackey'i görmüştü, doktor durup Graham'ın nasıl olduğunu sormuştu. Bilmediğini söylemekten çok utandığı için Claire yalan söyleyerek onun harika olduğunu söylemişti.

Harika olup olmadığını bilmiyordu. Mia'ya onu görüp görmediğini ya da onunla konuşup konuşmadığını bile sormamıştı. Sadece taşındığı hafta sormuştu ve bu ona çok acı vermişti. Graham alçıdan kurtulalı iki ay olmuş olmalıydı. Normal yürüyor muydu? Yüzünde o nefes kesici gülümsemeyle dağlara çıkıyor, temiz havayı ve macerayı onu ve olanları unutmak için mi kullanıyordu?

Sonra bir itfaiyeci gelmişti. İstasyonda voleybol oynarken bileğini burkmuştu ama ne zaman o lacivert üniformayla getirilen birini görse Claire'in kalbi geçici bir süreliğine duruyordu.

Graham'la olsan da olmasan da hayatının kalanında hep aynı tepkiyi vereceğini hiç düşündün mü? Kendini çok derinlere kaptırırsan bir daha asla geri dönemezsin.

Arabasına yürürken bu düşünceyle kaşlarını çattı ve bilinçaltına çenesini kapamasını söyledi. Çantasını yolcu koltuğuna atar atmaz telefonu çalınca kontağı çalıştırmadan telefonunu çıkardı.

Ekranı bakarken en yakın arkadaşından kaçmaya devam edemeyeceğini bildiği için yüzünü buruşturdu.

“Selam, Mia.”

“Vay canına, özür dilerim,” dedi Mia’nın sesi. “Canlı bir insanla etkileşime geçmeye hazır değildim. Standart bir şekilde, *Selam, ben Mia, beni hatırladın mı? Beni ara,*’ demek üzereydim.”

“Aramadığım için üzgünüm.” Claire, *işler yoğun* ya da *birkaç gündür kendimi iyi hissetmiyordum* gibi bahaneler üretmekten kaçındı çünkü bunlar saçmalıktı, ikisi de bunu biliyordu.

Mia’yla konuşmayı neden ertelediğini tam açıklayabileceğinden emin değildi. Arkadaşının dostluğunu özlemişti ve onunla vakit geçirdikten sonra kendini hep daha iyi hissediyordu.

Ama Mia, Claire’i herkesten iyi tanıyordu. Çok fazla şeyi görebilir, Claire’in cevaplamaya hazır olmadığı sorular sorabilirdi. Bir kez olsun olayları kendi başına çözmeye çalışıyordu.

Bugün işte yaşadığı duygusal gelgitler her şeyin planladığı gibi gitmediğini gösteriyordu. Arkadaşlıkları boyunca sayısız kez yaptıkları gibi, konuyu Mia’yla ele almanın zamanı muhtemelen gelmişti.

En başta bunu ertelemekle korkaklık etmişti.

“Sorun değil.” Claire’in Mia’da sevdiği bir başka şey de kin tutmamasıydı. “Ama bu akşam seninle görüşüyoruz ve hayır cevabını kabul etmiyorum. Bir yere gitmek istemezsen sana gelirim.”

Claire’in aklı son iki dakikada başına gelmemişti elbette ama Mia’nın konuyu zorlayacağını bilmek güzeldi. Bazen iyi arkadaşların bir şeyleri halletmek için davetsizce içeri dalmaları gerekirdi.

“Bir yere gidebiliriz,” dedi Claire. “Ama önlüğümde bazı şüpheli lekeler var, gördüğüm hastaların niteliklerine bakılırsa eve gidip önce üstümü değiştirmek isterim.”

Mia iğrenmiş bir ses çıkardı. “Lütfen değiştir.”

Evlerinin ortasında kalan bir kafede buluşmaya karar verdiler, yarım saat sonra kafenin verandasında karşı karşıya oturu-

yorlardı. Yemeklerini yerken hafif konuları konuştular, Claire'in aç midesi buna minnettardı. Açlık, sakin ve mantıklı bir zihniyeti teşvik etmezdi.

Ama garson tabaklarını, yemekten sonra latte ve tatlı siparişlerini aldığı anda Mia, Claire'e bir bakış attı.

“Peki. Dökül bakalım.”

Claire tamamen acınası olsa da yarım yamalak bir konuyu saptırma girişiminde bulundu. “Neyi?”

“En son konuştuğumuzda Graham'la birbirinize âşık olduğunuzu itiraf etmiş, büyük bir kavga etmişsiniz, sen de seksi dişçiyle konuşmaya başlamıştın. Sonra bir anda yer yarıldı içine girdin, benden kaçmaya başladın.”

“Çünkü bana nasıl olduğumu soracağını biliyordum. Yani, *gerçekten* nasıl olduğumu.”

“Evet, bunu yapmamla bilinirim.” Mia uzun, siyah saçlarını parmağına doladı. “Öyleyse bana nasıl olduğunu söyle. *Gerçekten*.”

“Bilmiyorum!”

Mia peygamber sabrıyla masanın karşısından ona bakıyordu.

“Ciddiyim. Gerçekten bilmiyorum.” Claire avucunu alnına bastırdı. “Sorun da bu ya. Bazı günler harika hissediyorum. Olumlu, mutlu ve Matt'le işlerin gidişatından çok memnunum. Diğer günler ise Graham'ı düşündüğüm, hata yapıp yapmadığımı merak ettiğim bir boşluğa düşüyorum. Tekrar ve tekrar. Sonsuza kadar böyle mi gidecek?”

Mia, her zamanki makul tavrıyla, konuyu bölerek çözmeyi önerdi. “Matt'le başlayalım. Bana nasıl gittiğini anlat. Birkaç hafta önce onunla ilgili heyecanlı görünüyordun, bu yüzden hâlâ konuşuyor olmanız iyiye işaret sanırım. Ondan hoşlanıyor musun? Onu görmek için sabırsızlanıyor musun? Onunlayken kendini nasıl hissediyorsun?”

“Evet, evet ve mutlu.”

“Harika, Claire,” dedi Mia içtenlikle gülümseyerek. “En çok nesini seviyorsun?”

“Her şeyini. Cidden. Boşanmış olması umurumda bile değil. Eski karısıyla aşırı dindar bir ailede büyümüşler, kim olduklarını ya da hayattan ne istediklerini gerçekten bilmeden çok genç yaşta evlenmişler. Evliliklerini bitirmek ikisinin de yararına, ortak bir karar gibiymiş.” Claire dirseklerini masaya yasladı. “Çok iyi biri. Düşünceli. Komik ama alçakgönüllü bir biçimde... Komik olmak için zorlamıyor. Acayip zeki. Tıp alanında olması güzel, çünkü işte uğraştığım bazı şeyleri anlıyor. Kulağa çok klişe geliyor ama onda bulabildiğim tek kusur, neredeyse fazla mükemmel görünmesi. Düşünmeden konuşan, uygunsuz olsa bile her duygusunu yüzünde gösteren bir kız olduğumu ne zaman fark edecek diye merak edip duruyorum.”

“Bunu zaten bildiğini düşünmüyor musun?”

Claire omuz silkti. “Yanında hep kendim oldum. Sadece... Onun gibi iyi adamlar genelde uzun süre buralarda kalmazlar. Ama oldukça ilgili görünüyor. Gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor, anlıyor musun?”

“Hayır. Sen harika bir avsın, kusur olarak gördüğün şeyler sende en sevdiğim şeyler.”

Claire gülümsedi. “Teşekkürler, arkadaşım.”

“O iyi adamlardan bazıları senin gibi bir kadın istiyor, biliyorsun.”

“Belki.”

“Kişisel bir soru sorabilir miyim?”

“Hayır, henüz yatmadık.”

Mia güldü. “Bunu soracağımı nereden bildin?”

“Kızardın.” Claire başını salladı. “Noah’yla nasıl olduğunuzu bildiğim için bu çok komik geliyor. O kadar da masum değilsin.”

Mia’nın kızarıklığı arttı. “Senden bahsediyoruz, benden değil. Ve bence yapmamış olmanız harika. Sadece merak ettim.”

Matt ilişkilerini o noktaya taşımakla kesinlikle ilgileniyordu ama Claire şimdiye kadar bunu ertelemişti. Bu konuda aşırı muhafazakâr olmamakla birlikte, seks onun için anlam ifade eden bir şeydi. Graham’la anlaşmaları tamamen karakterinin dışındaydı ama bir anlık tuhaf bir anlayışa dayanıyor olsa bile yine de yıllardır tanıdığı, sevdiği (çoğu zaman), güvendiği bir adamdı. Aralarındaki kimya, bir dokunuşla alışılmışın ötesine geçmişti.

Belki de içten içe bir yanı bunun böyle olacağını başından beri biliyordu. Aralarında ne kadar güzel bir uyum olduğuna çok şaşırdığını söylese yalan olurdu.

Graham’ın kalbinde nerededir durduğundan hâlâ emin değiken Matt’le yatmak doğru gelmiyordu. Her ne kadar mantıklı yanı yoluna devam etmiş ve geri kalan yanının da sabırsızlıkla ona yetişmesini bekliyor olsa da...

Matt ne tatlı bir adamdı, Claire’i beklemeyi dert etmiyor gibiydi.

“Graham’la konuştun mu?” diye sordu Mia.

“Bir kere bile konuşmadım.”

Arkadaşının kaşları çatılmıştı. “Nasıl yani? Bir yıldan uzun süredir birlikte yaşamamış, yakın arkadaş olmamış ve sonra sevgiliyken hiçbir şey yaşamamış gibi mi?”

“Yaptığım doğru değil,” diye itiraf etti Claire. “Sevgili kısmı bir yana, onun arkadaşlığını özlüyorum. Onunla berbat diziler izlemeyi, zor günlerimizde bira içmeye gitmeyi özlüyorum. Alaycılığını özlüyorum. Aptal köpeğini bile özlüyorum.”

“O da seni özleyor.”

“Nereden biliyorsun?”

“Tıpkı senin bana yaptığın gibi o da bir süre Noah’dan kaçtı. Sanırım aynı nedenlerden.”

Claire buna şaşırılmazdı. Dördü de birbirlerinin savunma mekanizmalarını çok iyi biliyordu.

“Onu inciten benim,” dedi Claire. “Ve bunu düzeltmek için yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden sadece kaçıyorum.”

Garson kahvelerini getirdi. Mia ellerini fincanına sardı. “Sen de acı çekmiyor musun?”

“Elbette çekiyorum. Bundan nefret ediyorum. Ama her şeyi ortaya koyan oydu. Ki muhtemelen bildiğin üzere Graham için muazzam bir adımdı bu, *hayır* diyen de benim. Bu bizi ringin farklı köşelerine koyuyor, bence ringe ilk çıkan da ben olmamalıyım. Rollerimiz tersine dönseydi yalnız kalmak isterdim. Beni reddettikten sonra benimle konuşmaya çalışması beni sadece sinirlendirirdi.”

“Sadece zamana ihtiyacı var muhtemelen. İkinizin de.”

Claire kahvesinin üstündeki köpükten bir kaşık alıp ağzına attı. İçindeki o kaltak, orada kaldıkları hafta sonu Graham’ın babasının yaptığı kahvenin ne kadar güzel olduğunu hatırlamak için iyi bir zaman olduğunu düşündü. *Starbucks’tan daha iyi*, demişti Claire.

“Bir sorum daha var,” dedi Mia. Sesi tereddütlüydü, bu da Claire’in hem ilgisini çekmiş hem de onu germişti. “Söz veriyorum, sadece bir kez soracağım ama sormam gerek. Graham’dan ayrılma nedenlerini anlıyorum. Elimden geldiğince en azından... Kimse olaya gerçekten senin gözünden bakamaz ve yaşadıklarını yaşamamanın nasıl bir his olduğunu bilemez. Ama şimdi,

aylarca ayrı kaldıktan ve onu hâlâ çok özledikten sonra, bu seçimin doğru olduğundan emin misin? Yani hiç şüphesiz ve yüzde yüz bu seçimden asla pişman olmayacağına emin misin?”

Claire’in gözlerinde yaşlar birikti, gözlerini kırpıştırarak bu hissi bastırdı. “Bu ne biçim soru böyle?”

Mia’nın gözleri anlayışla parlıyordu. “Özür dilerim. Sadece... Noah’dan o kadar uzun süre uzak dururken ne yaptığımı bildiğimi sanıyordum. Ben de bunun en doğrusu olduğunu düşünmüştüm. Çok yanılmışım, bunu fark ettiğimden beri de hiç olmadığım kadar mutluyum. En yakın arkadaşın olarak senin de aynısını yapma şansını kaçırmadığından emin olmak istiyorum, o kadar.”

Hüsrân, Claire’in omurgası boyunca ilerleyerek ürpermesine sebep oldu. “Aldığımız kararların uzun vadede doğru olup olmadıklarını kesin olarak bilebilir miyiz ki? Bildiğim tek şey yaşadıklarına ve şu anda bulunduğum yere bakıp bu bilgilere dayanarak karar vermek. Medyum değilim. Gelecek hafta, gelecek ay, gelecek yıl ne hissedeceğimi bilemem.”

Bu keşke mümkün olsaydı.

“İyi bir noktaya değindin ama bunun Graham’la ilişkini kesmek için kullandığın argümanı geçersiz kıldığının farkında olduğundan şüpheliyim.”

“Nasıl?”

“Az önce kararını gelecekteki duygularına dayandıramayacağını söyledin ama tam da bunu yaptın.”

Claire kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. “Hayır, ben...”

“Graham’la geçmişinizi düşündüğünde aklına ilk gelen kelime ne?”

“Sinir.”

Mia alayla güldü. “Başka?”

“Eğlence. Sadakat. Arkadaşlık.”

“Şimdi, onunla en son birlikte olduğun zamanı düşün, kav-
gadan önceyi. Her şey yolundayken. O an nasıl hissettiğini ha-
tırlıyor musun?”

Claire gözlerini kapattı, ulu orta ağlamamak için bir kez daha
kendini tuttu. Böylesi bir gösteri, tarzı değildi.

Kelimelerin hiçbirini yüksek sesle söylemedi. *Şefkat. Sevil-
mek. Bağlanmak.*

Sadece başını sallayabildi.

“Evet, nasıl hissettiğimi hatırlıyorum.” Claire’in sesi titredi,
bundan nefret ediyordu.

“Sıradaki soruya cevabın *evetse* tamam. Senin için neyin doğru
olduğunu biliyorsun. Ama bunu kendi içinde halletmeden iler-
leyebileceğini sanmıyorum. Onun hakkında ne hissettiğini ve
onunla nasıl hissettiğini biliyorsun. Bunun ötesindeki her şey saf
spekülasyon. Yolun sonunda nasıl hissedeceğine dair varsayımlara
dayalı tüm bu düşünceleri bir kenara bırakmaya var mısınız?”

Claire’in kalbi hızla çarpıyordu. Kararını savunmak ve
Mia’nın söylediği mantıklı noktaları kabul etmek arasında kal-
mıştı. “Tam olarak spekülasyon sayılmaz,” diye zayıfça ona karşı
çıktı. “Yangında yaralandığını sandığım gün öyle korktum ki
eve gidip onu ölesiye öptüm.”

Mia gülümsememek için dudaklarını ısırıldı. “Kulağa kötü bir
şey gibi mi gelmesi gerekiyor?”

“Korku kötüydü. İnsanı elden ayaktan kesiyor.”

Mia bir anlığına dalgınlaştı. “Bilmez miyim? Ben de Noah
için endişeleniyorum, malum.”

“Öyle mi?”

“Elbette. Graham’ın gittiği hemen hemen her tırmanışa o da
katılıyor.”

“Doğru.” Mia bu konuda çok soğukkanlı görünüyordu. Claire ona imrendi. “Nasıl yapıyorsun?”

Mia omuz silkti. “Sanırım onunla olan vaktimin ne zaman biteceğine takılmak yerine onunla geçirdiğim zamana odaklanmaya çalışıyorum. Kardeşi trafik kazasında öldü, hepimizin başına gelebilir bu. İnsanlar aniden kalp krizi geçirir, anevrizma olur, kanser olur. Merdivenlerden düşer ya da yanlış zamanda yanlış yerde bulunurlar, birisi silahla içeri girer. Korkunç şeyler hep olur, herkesin başına gelebilir. Noah’ı benden alabilecek her küçük şeyi düşünmek için kendime izin verseydim, her gün her dakika ayaklı bir tabut gibi gezerdim.” Sesi fısıltıya yakındı. “Hayatımdaki en iyi şeyi kaçırarak yaşamak ne korkunç bir seçim.”

Claire yanaklarını sıvazladı. “Siktir, Mia.”

Mia özür dilemedi. Aksine, masanın üzerinde duran telefonuna bakıp ekrana dokundu. Kilit ekranı, yüzleri birbirine yapışmış ve gülünç bir gülümsemeyle dudakları kıvrılan Noah ile kendisinin bir görüntüsüyle aydınlandı. Titrek bir nefes alıp gülümsedi. “Aşkın korkuyu defettiğini söylerler. Karanlığa ışık getirdiğini. Seçme şansım olduğu müddetçe, aşkı ve ışığı seçeceğim; bu seçimin gücünün ve beraberinde getirdiği kişinin gerisini halletmesini umacağım.”

Claire kafeden, geldiğinde olduğundan daha da kafası karışık bir hâlde ayrıldı. Mia’yla yaptığı zorlu bir konuşmadan en son ne zaman, bundan sonra nereye gideceğine dair kafasında kesin bir fikir olmadan ayrıldığını hatırlamıyordu.

Vedalaşıp arabalarına yürürken saat onu geçiyordu. Yemek sırasında Claire telefonunu sessize almıştı, kontağı çevirmeden ekrana baktı.

Matt aramış, ardından mesaj atmıştı.

Matt:

Selam, güzellik. Bugün işte iyi bir gün geçirdiğini umduğumu söylemek istedim. Cuma boşsan sana yemek pişirmek isterim. Sonra ararsın.

Claire cevap vermedi, telefonu çantasına geri koydu. Bir eliyle ensesini kavrayarak başını arkaya yasladı, iç çekti.

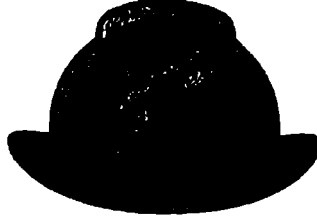
Bundan *gerçekten* nefret ediyordu.

Kocaman bir esneme onu gafil avladı. *Bir ara ver. On iki saatlik vardiyada ayakta çalışıp Mia ile duygusal açıdan yıpratıcı bir konuşma yaptın.*

İyi birer noktaya değinmişti. Arabayı çalıştırıp ana yola çıkarak kendisine erkekler, ilişkiler ve uçak kazaları hakkında düşünmeyi yarına erteleme izni verdi.

Restoran evinden sadece birkaç blok ötedeydi, beyninin onu eve götürmek üzere otomatik pilota geçmesine izin verdi. Radyoyu açmak için aşağı uzandı, başını tekrar kaldırdığında üzerine gelen parlak ışıklar gözlerini kör etmişti.

Ne yapacağını şaşırılmış hâlde iki eliyle direksiyonu kavrayıp sertçe frene bastı. Arkadan bir şey ona çarparak vücudunu öne itti. Önünde bir yerden bir çatırdama daha duyuldu ve her şey karardı.

“Dört aydır kamp yapmamış olduğuma inanamıyorum.” Noah patikanın birkaç metre yukarısında bulunduğu yerden geriye doğru baktı. “Hiç bu kadar uzak kalmış mıydın?”

Graham bakışlarını ayaklarına indirdi, adımlarına dikkat ediyordu. Bacağını tekrar sakatlama endişesinden kurtulması ne kadar sürecekti acaba? Her ne kadar alçıyı çıkarıp normal hayatına dönmek için sabırsızlanmış olsa da işleri berbat edip en başa dönmeye niyeti yoktu.

“Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. On yaşımdaki ilk seferimden beri devam ediyordum.”

“Bunu önerdiğime sevindim o zaman.”

“Ben de,” dedi Graham.

Temiz dağ havasını ciğerlerine çekerek derin bir nefes aldı. Daha güzel kokan tek bir şey vardı, o da burada değildi.

On dakika daha nispeten düz ve kolay bu yürüyüşe devam ettikten sonra Noah yavaşladı. “Geldik sayılır.”

Bunu söylemesine gerek yoktu. Graham nerede olduklarını çok iyi biliyordu. Burası en sevdikleri kamp yerlerinden biriydi. Balık tutmak için nehre yakın, daha az bilinen birkaç tırmanma noktasına da yürüyüş mesafesindeydi. En iyi yanıysa trafiğin az olması ve gürültülü, çoğu zaman düşüncesiz turistlerin burada olmamasıydı.

Küçük bir açıklığa ulaştıklarında tanıdık bir ses onu durdurdu.

“Gelmeniz çok uzun sürdü.”

Graham başını kaldırınca Claire’in yürüyüş botu, şort ve askılıyla yarı kurulmuş bir çadırın önünde durduğunu gördü. Saçları dağınıktı, kollarını göğsünde kavuşturmuş öylece dikiliyordu.

Kalbi birkaç saniyeliğine durdu, o an istediği tek şey soğukkanlılığını korumaktı. Bunun yaşanma ihtimali düşüktü, çünkü orada dikilip ortada hiçbir neden yokken kızgın ve gururlu durması çok seksiydi. İşte bu Claire’in ta kendisiydi ve en başta âşık olduğu her şeyin vücut bulmuş hâliydi.

Graham onu en son görelî iki ay bir hafta olmuştu. Bir şekilde kendini toparlayacağını söyleyip durmuştu.

Ama iyi değildi.

Graham, “Neler oluyor?” diye sormayı başardı sonunda.

Noah çantasını çadırın yanına bıraktı. “Yardım ister misin?” diye sordu Claire’e.

Claire ona ters ters bakınca Noah ellerini kaldırdı.

“Boş ver.” Noah patikaya ilerlerken Graham’a döndü. “İyi şanslar, dostum.”

“Ne?” Graham ikisine baktı. Claire öylece ona bakıyordu, buna daha fazla dayanamadı. Bakışlarını, yüzünde ukala bir sırıtış olan Noah’ya çevirdi. “Nereye gidiyorsun?”

“Evet. Şey, yalan söyledim. Kamp yapmak Claire’in fikriydi, benim değil. İkinize iyi eğlenceler, pazar arabayla döneceğim. Umarım o zamana her şeyi çözmüş olursunuz.”

Noah göz kırparak patikadan aşağı koşmaya başladı, sık ağaçların arasında hızla gözden kayboldu.

Graham tekrar Claire’e dönüp gözlerini kırptırdı. Bir şey söylemesini bekliyordu. Kendini ve tüm bunların ne anlama geldiğini açıklardı belki?

Ama Claire açıklamadı. Graham’ı ona ait olmadığını bile bile sevdiği bu muhteşem yüze bakmaya dayanamıyordu. Üstelik Graham da Claire’e ait değildi.

Bakışlarını birkaç santim aşağı indirdi.

“Göğüslerime mi bakıyorsun?” diye sordu Claire sertçe.

“Daha güvenli olur gibi geldi.”

“Ne için daha güvenli?”

Graham boğazını temizledi. “Akıl sağlığım için.”

“Bunu iltifat olarak mı yoksa hakaret olarak mı anlamalıyım?”

“Ben de pek emin değilim.”

Graham iç çekerek öne bir adım attı, kendi çantasını sırtından indirerek Noah’ninkinin yanına yere bıraktı. Aslında belli ki Noah’nın değil, Claire’in çantasıydı.

Claire’in çadırı kurma girişimi gibi görünen şeyi görünce gülümsemekten kendini alamadı. Claire’in, Noah’nın yardım teklifine verdiği yanıtı tanık olduktan sonra şimdilik bu işin peşini bırakmaya karar verdi.

Graham doğrulunca onunla yüz yüze geldi, ellerini ceplerine soktu. “Bana neden burada olduğumu söyleyecek misin?”

Neden burada olduğumuzu?

Elbette aklında birkaç fikir vardı.

Claire'in bakışları yavaşça Graham'ın vücudunda gezinip sağ bacağında durdu. "Eee, oturmaya falan ihtiyacın var mı?"

Graham başını iki yana salladı. "Yok. Harika hissediyorum."

Claire başını salladı, ifadesi gevşedi. "Güzel."

Birdenbire, Claire'in ilk geldiklerinde yansıttığı kibirli tavır gitmiş, yerini daha yumuşak bir ifade almıştı.

Claire ellerini önünde kavuşturarak, "Gayet açık olmalı," diye söze başladı. "Seni geri kazanmaya çalışıyorum."

Graham'ın dizlerinin bağı çözüldü.

Belki de şanslı varken oturmalıydı.

Sakin ol. Toparlan. "Beni geri kazanmak mı?" Sesi güçlü ve sağlam çıkmıştı. *Böyle devam, dostum. Bu iş sende.*

"Bildğin üzere, pek kampçı bir tip değilim. Ama sen bunu o kadar çok seviyorsun ki senin gözünden deneyimlemenin farklı olabileceğini düşündüm. Bana neyi kaçırdığımı gösterebilirsin belki."

Graham onun gözlerine odaklandı. Birkaç metre öteden bile o ela derinliklerdeki endişeyi görebiliyordu.

"Hem sana biraz yağ çekmekten zarar gelmeyeceğini, mutlu olduğun yerde olursan beni affetme ihtimalinin daha yüksek olacağını düşündüm."

Graham'ın mutlu olduğu yer oydu ama henüz bunu bilmesine gerek yoktu.

Claire'in söyleyeceği şey muhtemelen Graham için olduğu kadar kendisi için de önemliydi.

"Şu anda ne düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yok ama sessizliğin benim için ideal, ben de buna uyacağım. Söylemek istediğim hiçbir şeyi unutmak istemiyorum. Başlıyorum." Ellerini sallayarak derin bir nefes aldı. "Açıkçası son iki aydır düşünmek için çok zamanım oldu. Biz ve olanlar hakkında. Kararımda

haklı olduğumu hissettiğim günler de oldu; ikimizin hayatını mahvettiğimi, resmen gezegendeki en aptal kadın olduğumu idrak ettiğim günler de. Ama kendimi gerçekten toparlamak ve bir şeyleri çözmek için biraz zaman ayırmak istedim. Annemle konuştum, Mia'yla konuştum ve hatta birisiyle çıkmaya başladım.”

Graham, onun bu noktanın üstünde uzun süre durmayacağını umarak dikleşti.

“Tüm bunlar olurken tek bir şey sabit kaldı. Seni özledim. Sadece kalbimi durduran gülüşün ya da öpüştüğümüzde dilinle yaptığın o şey gibi bariz şeyleri de değil. Alaycılığını ve dışarı çıkmaya daima hazır oluşunu özledim. Seninle dışarıdan yemek sipariş etmeyi ve benim için sen yap diye evde bir şeyleri beceremiyormuşum gibi yapmayı, kollarının hareketini izlemeyi özledim. Bana bakışını, kendim olabileceğimi ve beni yine seveceğini hissetmeyi özledim.

“Ama yine de korktum. Hâlâ korkuyorum. Bu kısma birazdan geleceğim ama fikrimi değiştirme kararım, senin için her siktiğimin ânı endişelenmeyeceğim anlamına gelmiyor. Bu konuda kavga edeceğimizi baştan bilmen önemli olabilir. Dikkatsiz bir şey yaparsan ya da itfaiyede vardiyadayken beni araman saatler sürerse sana bağırırım. Bu konuyu öylece kapatamam. Kolay da olmayacaktır. Ama senin hakkında bildiğim bir şey varsa o da zorluklardan kaçmadığın. Normalde direkt yüzleşsin, umarım bunu benimleyken de yaparsın.”

Graham'ın göğsü öyle sıkışmıştı ki güç bela nefes alabiliyordu. Tam fikrini neyin değiştirdiğini soracakken Claiare devam etti.

“Birkaç gün önce bir trafik kazası geçirdim ve—”

“Ne?” Graham öne atıldı ve onun vücudunu süzerek bir yara izi aradı. “Ne oldu?”

Claire, o bir metre ötedeyken elini kaldırdı. “İyiyim, Graham. Dokunma bana. Lütfen, henüz değil; bu faslı geçmek istiyorum. Bana dokunursan devam edemem.”

Ah. Çok zordu.

“Adamın biri şeridinden çıktı, ben de direksiyonu kırmak yerine frene bastım. Garip bir tepkiydi belki ama düşünmedim bile. Çok hızlı durduğum için arkamdan çarptılar, önden gelen adam da sürücü tarafından çarptı. Hava yastığı beni bayılttı. Biraz ağrım var ama onun dışında tamamen iyiyim. Yemin ederim, tamam mı? Bana öyle bakmayı kes.”

Graham çenesini gevşetmeye çalıştı ama muhtemelen Claire’in, gözlerinde gördüğü vahşi bakışı kontrol edemiyordu. Tanrı’ya şükür o iyiydi. Daha beteri olsa ne yapardı düşünemiyordu bile...

“Bunu şunun için söyledim, kaza o kadar kötü olmasa da bazı şeylere açıklık getirdi. O gecenin erken saatlerinde, Mia hayatın ne kadar kırılgan olduğundan ve hepimizin başına her an bir şeyler gelebileceğinden bahsetmişti. Sonra annem acilde başucumda kamp kurmuş taburcu olmamı beklerken nihayet ona her şeyi anlattım. Bizim hakkımızda olan. Yaşadıkları yüzünden ne kadar korktuğum kısmına gelince beni durdurdu. Beynimin sadece kötü kısımlara odaklandığını, çünkü babamla geçirdiği yılları düşününce aklına onu kaybettiği günler gelmediğini söyledi. Onun için endişeleniyormuş elbette ama anıları onun yanımda olduğu, birlikte olduğumuz ve hepimizin nasıl da mutlu olduğu zamanlarla doluymuş. Nasıl sonuçlanacağını bilse bile, sırf onunla olmak için tüm bunları yine yapacağına yemin etti. Bu... Gözlerimi açtı. Dürüst olmak gerekirse rahatlatıcıydı da çünkü bunun bizim için de geçerli olmasını istiyorum ama çok korkuyorum.” Yutkundu, avucunu köprücük kemiğinde gezdir-

di. “Ah, terapiye dönmek de yardımcı oldu. Yani evet, midemi ekşitiyor olabilirsin ama seninle geçirdiğim güzel zamanların buna değeceğini biliyorum. Her şeye değer.”

Graham gözlerini sımsıkı yumdu, onu kollarına çekmemek için tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Claire’in ona yaklaştığını hissetti, parmakları tüy kadar hafif bir dokunuşla Graham’ın saçlarına uzandı.

“Söylemek istediğim son şey de şu, neyle hatırlanmak istediğime karar verdim. Terk edilme duygusu ve macera arzusuna rağmen sevmeye, yaşamaya devam etmek ve hayatımın en kötü ânının, hayatımın kalanında nasıl yaşadığımı belirlemesine izin vermemek. Bunu seninle yaşamak istiyorum.”

Birkaç damla gözyaşı Claire’in yanaklarından süzülürken Graham gözlerini açtı. Yavaşça uzanıp başparmağıyla onun gözyaşlarını sildi, yüzünü avuçlarına aldı.

“Benimle hayat kolay olmayacak,” dedi Graham yumuşak bir sesle. “İlerleme kaydettiğimi biliyorum ama hâlâ bazı şeyleri konuşurken rahat değilim. Bunun üzerine çalışmaya devam edeceğim ama bana karşı biraz sabırlı olman gerekecek.”

Claire gözlerini kırptırdı, bir damla gözyaşı daha aynı yolu takip etti. “Kolay olsun istemiyorum. Tanrı biliyor, bu beni tanımlamak için kullanılacak en son kelime. Sadece seni istediğimi biliyorum. Ben çıldırmadan her şeyi gayet iyi ilerlettik, bunu yapmaya devam edebileceğimize de inancım var. Bu işte birlikte olduğumuz sürece önemli olan tek şey bu.”

Graham parmaklarını onun saçlarına daldırdı. “Ben de seni istiyorum. Meğer tek istediğim senmişsin.”

Claire’in dudakların yumuşak bir iç çekiş dökülürken alnını onunkine bastırdı.

“Tanrı aşkına, lütfen artık seni öpebileceğimi söy–”

Claire onun sözlerini dudaklarıyla böldü. Graham aylar sonra ilk kez kendini bütün hissetti. Kollarını onun beline doladı, dudaklarına doğru gülümseyerek Claire'in ayaklarını yerden kesti.

"Özür dilerim," dedi Claire ona bakarak. "Seni seviyorum."

Graham ne olup bittiğini tam anlayamamıştı. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldamaktan başka ne yapabileceğini bilemedi. Onu tekrar öptü, sonra Claire'i kucağından indirip başıyla çadırı işaret etti. "Bunu düzeltebilir miyim?"

Sanki Graham yanlış düğmeye basmış gibi Claire'in duygusa ve arzu dolu ifadesi birden sinirli bir hâl aldı. "İşim bitmemişti. Biraz ara verdim, hepsi bu."

Graham ellerini indirip geri çekildi. Onun vücudunu ve kokusunu hemen özlemişti. Omuz silkti. "Sadece içeri geçip bir şeyler yapabileceğimizi düşünmüştüm, üç dakika içinde halledebilirim de. Ama kendin halletmek istersen, işin bitene dek burada beklerim."

Graham, ateş çukurunun yanındaki katlanır sandalyeye doğru iki adım atmıştı ki Claire ona seslendi.

"Graham." Sesi biraz soluk soluğaydı.

Graham omzunun üzerinden, tek ayağının üzerinde dengede durarak yürüyüş botunun bağlarını çözen Claire'e baktı.

"Çadırı düzeltir misin?"

Graham sırtıttı. "Memnuniyetle."

Hayatında hiç bu kadar hızlı çadır kurmamıştı.

"Prezervatif getirdin mi?" diye sordu Claire, Noah'nın getirdiği çantayı karıştırıp uyku tulumunu çıkarıyordu.

Graham çadırın köşesindeki tüneğinden ona baktı. "Noah ile kamp yapacağımı sanıyordum. Yani... Hayır."

Claire'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Siktir. Bunu hiç düşünmemişim."

Noah bu konuda yardımcı olmuş olmasa, Graham ana yola kadar yürüyüp önüne çıkan sürücülere otostop çekerek kendisini en yakın markete bırakmalarını isteyecekti. Yerinden kalkıp Claire'in elinden çantayı kapıldığı gibi hızla her bir bölmeyi aramaya koyuldu. Eli tanıdık kare paketlere dolanınca rahatlayarak başını geriye attı. Arkadaşına çok şey borçluydu.

"Gir şuraya." Graham'ın sesi amaçladığından daha sertti ama Claire'in gözlerindeki parıltı ve aceleyle çadırın içine dalışı bunu sorun etmediğini gösteriyordu.

Graham botlarını çıkarıp başını eğerek çadıra girdi.

Claire uyku tulumunu sermiş, kollarını başının üzerine uzatarak uzanmış ve uzun, kıvrık kirpiklerinin altından ona enfes bir işveyle bakıyordu.

"Buraya gelip üstüme çık. Çabuk, lütfen. Nihayet vücudunun ağırlığını üzerimde hissedebileceğim."

Graham çadırın fermuarını içeriden çekip dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini Claire'in başının iki yanına sabitlemek için öne eğilirken neredeyse sevinçten ağlayacaktı. Gövdesini dikkatle, acı verici bir yavaşlıkla alçalttı. Vücutlarının her bir parçasının birbirine temasıyla Claire iç çekiyor, inliyor, dudaklarını yalıyordu.

Graham onu kendini kaybetmişçesine öptü, dokunuşuyla onu ne kadar özlediğini, ne kadar istediğini anlatmaya çalıştı. "Ah, evet. İşte bu..." Arzuyla kalınlaşmış seksi sesiyle kesik kesik konuşuyordu.

Ağırlığını ona vermek istemiyordu ama Claire onun vücudunu daha da aşağı çekti. Tatlı iç çekişleri ve mırıltıları keyif aldığıнын işaretiydi.

Graham başını eğdi, dudaklarını Claire'in boynu boyunca diliyle takip etti. "Böyle iyi mi?"

“Mmm,” diye mırıldandı Claire. Dudakları aralanırken başını yukarı kaldırdı. “Bayıldım. Bayıldım. Lütfen orada kalabilir misin? Üstümde? Sonsuza dek böyle yatmak istiyorum.”

Graham kendini ona bastırınca Claire ciyakladı, bu bağıırışı boğazından kopan bir inilti izledi.

“*Tam* böyle mi?” diye takıldı ona Graham.

Claire’n tırnakları sırtına battı, bir bacağı onun beline dolanıverdi. “Belki daha az kıyafetle. Birkaç kısmın da duruşunu değiştiririz.”

“Kamp yapmak artık o kadar da kötü görünmüyor, değil mi?”

“Nihai kararımı birkaç dakika içinde vereceğim.”

Graham başını kaldırdı. “Birkaç dakika mı? Bana biraz güven ama.”

“Birkaç saat?”

Graham göz kırparak elini Claire’in vücudundan aşağı doğru kaydırды, o altında titrerken vücut ısısının yükseldiğini hissediyordu.

“Bak bu daha iyi işte.”

“Kamp yapmanın iyi olduğuna karar verdim.”
Graham bir üst basamakta durup ona baktı. “Sadece iyi mi?”

Claire belli ki onun egosunu şişirmekle vakit kaybetmeyecekti. Seks inanılmazdı, Graham da bunu bal gibi biliyordu. “Gerçek kamp kısmını kastettim, Graham Balım. Bir dahakine karavan bakmaya ne dersin?”

Graham alayla gülüp merdivenlerden çıkmaya devam etti. Chris’in dükkânındaki kısık sesler yükseliyordu. “Birincisi, çok pahalılar. İkincisi, o kampçılık olmaz.”

Claire onun arkasından göz devirdi.

“Bana göz devirme.”

Claire onun yanında geçip dirseğiyle kaburgalarına vurdu. “Nereden bildin?”

“Bana baktığında hissediyorum.” Graham omuz silkti. “Her zaman hissettim.”

“Gerçekten mi?”

Başını salladı. “İlk başta bana kibirli bir götmüşüm gibi bakıyordun. Beni tanıdıkça, olağanüstü zekâm ve dünya hakkındaki derin içgörülerim için gönülsüz de olsa saygı ve hayranlık bakışı kazandım. Öfke bakışları daima çoktu, arada bir de mutluluk bakışları. Bunlar en sevdiklerimdi.”

Claire gülümsemesini kontrol etmek için alt dudağını ısırды. “Sevdiklerindi?”

Graham hafifçe gülümsedi, uzanıp başparmağıyla onun dudağını dişlerinden kurtardı. “Hı hım. Beni istediğinde bana bakışın hemen en tepeye yerleşti. Ama o bile bir çentik aşağı indi. Şu an en sevdiğim ve sanırım sonsuza dek en seveceğim, beni seviyormuş gibi bakman. Bundan hiç bıkmayacak, bunu hiç üzerimden atamayacağım.”

“Beni ağlatmaya mı çalışıyorsun?”

“İşte! Bu, öfke. Sevgiye dön lütfen.”

Claire gülerek kollarını onun boynuna doladı. Elinde değildi. “Seninle ne yapacağım ben?”

Graham ona sıkıca sarılıp yüzünü saçlarına gömdü. “Eşyalarımı alayım da beni evine götür, ben de üç sikik aydır hayalini kurduğum gibi seni duvara yaslayabileyim.”

Ah.

Claire onu itip kapıyı tıklattı. “Ağdalı konuşmayı bırak da eşyalarını al o zaman. Hadi, *gidelim*.”

Graham göz kırptıktan sonra kapıyı açtı ve onun geçmesi için tuttu. Oturma odasında bir yerden küçük bir sevinç havlaması geldi, Claire daha ne olduğunu anlayamadan kahverengi bir tüy yumağı hızla gelip kollarına atıldı.

Gertrude heyecanla kıpırdanıp Claire’in yüzünde ulaşabildiği her yeri yalarken Claire şaşkınlıkla köpeği tutmaya çalıştı. “Vay, Gertie. Merhaba. Evet, seni görüyorum! Ben de seni özledim.”

Claire sonunda Gertrude’u sabit tutup aynı zamanda çenesini kaşıyabileceği bir yere yerleştirdiğinde kapının dibinde kalan Graham’a baktı.

Graham bir eliyle ağzını kapatmış, öylece onlara bakıyordu. Claire’in kalbi sıkıştı. “Ağlıyor musun?”

“Hayır.”

“Emin misin?”

“Hayır.”

Claire ona yaklaşıp Gertrude’la kendini onun göğsüne yasladı. Sıcak ve mutlu hissediyordu. “Artık böyle mi olacak? Duygularınla uyum içinde olduğundan etrafta sürekli ağlayarak mı dolaşacaksın?”

“Hayır. Belki.”

Claire başını onun omzuna yaslayarak iç çekti. “Şu hâlimize bak. Sen, ben, Gertrude. Büyük, mutlu bir aile. Kimin aklına gelirdi ki?”

“Benim değil.”

“Benim de.”

Graham göz göze gelmek için başını eğdi. “Mutlu musun, bal dudak?”

“Mutluluğa evet, lakaba hayır.”

Graham öfkeyle ofladı. “Bunu olması gerekenden çok daha fazla zorlaştırıyorsun. Gerçek bir ilişki yaşayacaksam kız arkadaşıma özel bir lakap takmak isterim. Dışarıda dikkatini çekmem gerektiğinde, sadece *Claire* demem kimseye birlikte olduğumuzu düşündürtmez. Pekâlâ kız kardeşim ya da eski bir arkadaşım da olabilirsin. *Gel buraya, minnoşum*, diye bağırırsam herkes benim olduğunu anlar.”

Claire bir erkeğin onu sahiplenmesinden hoşlanacak bir kız olacağını düşünmezdi ama işte bu noktadaydı. “Neden bağır-sın ki?”

“Öyleyiz. Gürültücüyüz.”

Hakkı vardı. “Peki. Yine de *minnoşumu* reddediyorum.”

Graham uzun uzun iç çekip eşyalarını toplamaya koyuldu. Yarım saat sonra merdivenlerden inerlerken omzunun üstün-den, “Aşk çöreği?” diye sordu.

“Hayır.”

“Kıvılcım?”

“Hayır.”

“Wonder Woman?”

Claire durakladı. “Gelişme var ama yine de hayır.”

Graham hiç tereddütsüz devam etti. “Dur, buldum. Kuzu pırzolası.”

Claire alayla güldü.

Graham mağazanın arka tarafından çıktıkları sırada da eve giderken de yol boyunca her biri bir öncekinden kötü önerilerde bulunmaya devam etti.

Claire yol boyunca gülüp gözlerini devirdi.

Graham arabayı her zamanki yerine çekip park ettiğinde, Claire inmeye yeltenmedi. Elini nazikçe Gertrude’un kürkünde gezdirip Graham’a bakarak sürücü koltuğunda oturan iri vücu-dunu hayranlıkla seyretti. Koyu renk, seksi gözleri merakla onu süzdü. Hafta sonunu çadırda geçirdikleri için saçları dağınıktı.

“Ne?” diye sordu Graham.

Claire çenesini kaldırıp onun gözlerine baktı. “Geleceğimiz bu mu? Bana mükemmel lakabı bulmak için bitmek bilmeyen arayışın ve sürekli beni kışkırtıp çıldırtışın mı?”

“Muhtemelen.” Sırıttı. “Özellikle de seni çıldırtma kısmı.”

Claire gülümseyerek başını iki yana salladı.

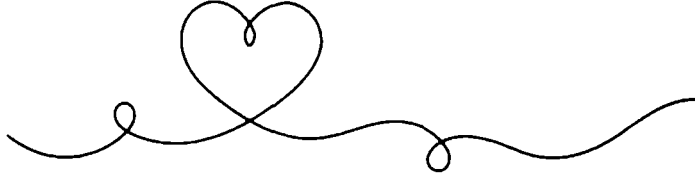
“Bu senin için sorun yaratmaz, değil mi?” diye sordu.

Claire seçeneklerini değerlendiriyormuş gibi yapıp burnunu kırıştırdı ve ardından omuzlarını kaldırdı. İkisi de cevabı biliyordu, tabii ki.

“Evet,” dedi Claire, çünkü öyleydi.

Kesinlikle öyleydi.

SON SÖZ

Bir Yıl Sonra

Bir terslik vardı.

Ruthie'de bir tuhafılık vardı, gün boyu göz temasından kaçınmış ve saatini kontrol edip durmuştu. Claire fark etmemiş olabilirdi ama acil alışılmışın dışında sakindi. Normalde aksilik olmasın diye bunu *hiç* yüksek sesle söylemezdi. Kahvesini devirmemeye dikkat ederek ayaklarını masaya uzatırken arkadaşına baktı.

“Senin neyin var?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Tuhaf davranıyorsun.”

“Tuhaf davranmıyorum.”

Claire gözlerini ona dikti. Ardından yavaşça göz kırptı.

Ruthie oflayıp puflayarak oturdu. “Peki. Bu gece bir randevum var ve gerginim, tamam mı?”

“Ne var, ne var?” Claire ayaklarını yere indirerek elini kaldırdı. “O kaltak eski sevgilini geride bırakmanın zamanı gelmişti.”

Ruthie, Claire’in eline tiksintiyle baktı. “Ben beşlik çakmam. Ve o hiç de...” Durakladı. “Tamam, biraz öyleydi. Neyse, bugün biraz keyifsizim işte.”

Claire elini indirdi. “Eskiden ben de randevulardan önce gerilirdim. Ama sen bir cevhersin ve buluşacağın kadının bu dünyada neyin iyi ve harika olduğuna dair bir bilgisi varsa bunu hemen görecektir. Hiç şüphem yok. İşler yolunda gitmezse de beni ara, içki ve yağlı bir hamburger yemek için yanına gelirim.”

Ruthie güldü. “Anlaştık.” Bir uyarı sesi gelince telefonunu cebinden çıkardı. Yüzünde garip bir ifade vardı, telefonu cebine koydu. “Benim 7 numaradaki hastayı kontrol etmem gerekiyor, bana büyük bir iyilik yapıp arkadaki malzeme odasından küçük eldiven getirebilir misin? Buradakilerin bittiğini fark etmemiştim.”

Claire, onun yerine bir teknisyenin ya da asistanın bu işi yapıp yapamayacağını görmek için etrafına şöyle bir bakmadı bile. Üçüncü bölmenin tarama sonuçları gelene kadar yapacak bir şeyi de yoktu zaten. “Tabii.”

Malzeme odası kısa bir koridorun sonundaydı, sakın günlerde her zamankinden daha da sessiz olurdu. Ana mekânda işler iyice karıştığında nefes almak için kaçtığı yerlerden biriydi burası.

Kartını okuttu, kilit tık diye açıldı. Tepe lambası açıktı, yalnız olmadığını anlayana kadar bir süre sol tarafta lego gibi dizilmiş eldiven kutularına baktı.

İlk fark ettiği şey, Graham’ın enfes kokusuydu. Bu iyi bir şeydi, yoksa avazı çıktığı kadar bağırabilirdi. Arkasını döndüğünde ise karşı rafa yaslanmış Graham’ı buldu. Sırtını metale dayamış,

bir ayağını öbürünün üzerine atmıştı. Bronz, kaslı kollarını göğsünün önünde kavuşturmuştu. Dudaklarının bir köşesi ukala bir sırıtıyla kıvrılmıştı.

“Burada ne halt ediyorsun?”

Graham doğrulup ona doğru iki yavaş adım attı. “Seni özledim.”

Claire aynı şeyi hissediyordu ama bu ilişkide koruması gereken bir itibarı vardı. Bir elini kalçasına koydu. “Yani bana iş yerindeki malzeme odasında sarkıntılık etmeye mi geldin?”

“Sana sarkıntılık etmedim.” Genişçe gülümsedi. “Henüz.”

Bir numaralı fantezisinin gerçekleşeceği düşüncesiyle Claire’in içi ürperdi.

Graham’ın gözleri karardı ve... Evet. Fark etmişti.

Bir adım daha yaklaşp iri, sıcak elini Claire’in beline doladı. “Sence burada ilk öpüşen biz mi olacağız?”

Claire vücudunu onunkine hizalayp parmaklarını onun yumuşak, sık saçlarına gömerken vücudu ısınmaya başladı. “Sanmam.”

“Mmm,” diye mırıldandı Graham başını eğerek.

“Şey yapamayız,” dedi Claire ağzının içine doğru. “Mesai saatindeyim.”

Dudaklarını onun dudaklarına mühürlemeden önce, “Peki,” diye mırıldandı Graham. Boğazından yükselen yumuşak inilti, Claire’in göğsünün derinliklerine yerleşerek bunun son bir yıldır en sevdiği seslerden biri hâline geldiğini hatırlattı ona.

Graham onu ne kadar istediğini hiç saklayamıyordu. Claire’in, yanında gerçek benliğini bulabildiği tek erkek olduğundan bu müthiş bir duyguydu.

Graham’ın çocukken yaşadıklarından sonra kendisinin de Claire’e ait olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmesini

sağlıyordu. Ne kadar gülüp geçse de Graham da onun gizliden gizliye aleni yakınlık göstermesini ve sahiplenme gösterilerini seviyordu. Bunu Claire'in gözlerindeki ışıktaki ve onu kendine çekişinde görüyordu. Claire, Graham'ın bir daha asla yeterli olup olmadığını sorgulayacağı bir gün yaşamamasını umut ediyordu.

Graham kendini ona bastırarak Claire'i rafa yaslardı. Claire de kollarını sırtına dolayarak onu daha da kendine çekti. Öpücüklerini derinleştirmek için başını yana eğdiği sırada tam günün kalanında paydos edeceğini duyuracakken Graham ortadan kayboldu.

Aklını toplayabilmesi birkaç saniye sürdü. Kolları iki yana düşmüş onu ararken Graham'ı yerde buldu.

Önünde diz çökmüş hâldeydi. Tek dizinin üstünde.

Claire donup kaldı.

"Claire."

O... Bağırması mıydı?

Graham'ın bakışları alışılmadık bir ciddiyetle onun üzerinde geziniyordu.

"Acil serviste evlenme teklifi edildiğini gördükten sonra eve telaşla geldiğin günü hiç unutmayacağım. Hayatımın en güzel günü olabilir, çünkü bizi şu an bulduğumuz yola sokan oydu. Seni orijinal evlilik anlaşmamıza sadık kalmaya ikna ederdim tabii ki, sakın onun gerçek olmadığını söylemeye bile kalkma çünkü ikimiz de gerçek olduğunu biliyoruz. Ama böyle yapmak çok daha iyi. Yalnız kalmak istemediğimiz için evlenmeye kalkışmak yerine sensiz bir hayat düşünemediğim için sana evlenme teklifi etme hakkına sahibim. Başka kimseyi seni istediğim gibi istemeyeceğim, sana kalsa zaten başka hiçbir erkek seninle baş edemez. Bu benim için sorun değil, çünkü ellerimi senden hiç ayırmak istemiyorum."

Durup yutkundu. “Seni hak edecek ne yaptım bilmiyorum ama seninle olmak beni yarım günlük bir tırmanışın zirvesine ulaşmaktan daha çok mutlu ediyor. Şimdiye kadar başka hiçbir şey de bunu geçemedi. Umarım ben de seni böyle mutlu edebilirim, edemezsem de bana söyleyeceğine eminim.” Ardından Claire’in nefesini kesen o geniş, uçsuz, muhteşem gülümsemesi dudaklarında yer ederken bir yüzük uzattı. “Claire Harper, benimle evlenir misin?”

“Aman Tanrım,” deyiverdi Claire. “Ruthie’nin bu gece randevusu falan yok, değil mi?” O da işin içindeydi, bütün bunları da o ayarlamıştı demek!

Graham başını yana eğdi, kaşları çatılmıştı. “Eee. Ben”

Claire kahkaha atarken yaşlar gözlerini yakıyordu, göğsünde artan bir sevinç vardı. “Boş ver.” Elini tutup onu ayağa kaldırdı. “Sadece... İnanamıyorum, hiçbir fikrim yoktu,” diye geveledi. Şok ve hayretten oluşan tutarsız düşünceler beyinde oradan oraya zıplıyordu. “Bunu ne zamandır planlıyordun?”

Graham iç geçirdi, yüz hatlarına hoşgörülü bir keyif yer etmişti. “Claire. Soruma cevap verir misin, lütfen?”

Claire onun yüzünü ellerinin arasına alıp onu sertçe öptü. “Evet. Evet, seninle evlenirim.”

Graham kollarını beline dolayıp onu kucağına alırken neşeli yüzüne bakıp gülümsedi. “Öyle mi?”

Claire onu tekrar öptü. Ve tekrar. “Öyle.”

“Graham’ın nişanlısı Claire mi olacaksın?”

Bacaklarını Graham’ın beline dolayıp yüzünü boynuna gömdü.

“Nihayet kabul edebileceğim bir lakap.”

TEŞEKKÜR

Tanrım, Claire'le Graham'ı yazmak çok eğlenceliydi. *Would You Rather* kitabımda yan karakter olarak başlayıp hızla kendi hayatlarını kurdular. Bana hikâyelerini anlatma fırsatı verildiği için çok mutluyum, çünkü bunu yaparken müthiş keyif aldım.

Bu kitabın bunca emeğe değeceğine inandığı için Margot Marrison'a ve nihayetinde benimle kitabın üzerinde çalışıp yazdıklarını parlattığı için Dina Davis'e teşekkür ederim. MIRA ve Harlequin ekiplerine, bu kitapların raflarda yerini alması için perde arkasında yaptığınız her şey için teşekkürler. Kitapçıya girip orada üzerinde adımın yazdığı bir kitabın durduğunu göreceğime hâlâ inanamıyorum. Bu da beni güç kaynağı ajanım Kim Lionetti'ye getiriyor, sen olmasan bu gerçeği hiçbir zaman bilemeyecektim. Uzmanlığın, bilgin ve yayıncılık sürecini yürütenken gösterdiğin sakın rehberliğin için müteşekkirim.

Tıp alanında olmama ve hatırı sayılır ölçüde kaya tırmanışı yapmama rağmen hemşire ya da doktor falan değilim, kaya tırmanışı uzmanı olduğum da söylenemez. Bu yüzden ilk tas-

laklardan birini okuyup hemşirelerin dikiş atmaması gerektiğini (eyvah) söyleyen ilk kişi olduğun ve tırmanma sahnelerini düzelttiğin için teşekkür ederim Jessica Payne. Yazar bir dost olarak, bu kitabın tümüyle berbat olmayabileceğine dair bana önden öz güven de verdin. Gerilim romanlarını okumaktan çok korktuğum için özür dilerim. Fakat diğer herkes okumalı!

Entübasyon, travma bölümleri ve tamamıyla olasılık sınırları dışında olmadan hangi yaralanmaları kullanabileceğim hakkındaki tüm sorularımı yanıtladığı için acil servis doktoru Scott Mackey'e teşekkürler. Evet, cerraha senin adını verdim. J.K. Faisal, muhtemelen sana da birkaç soru yöneltmişimdir, bunun ve kitaplarımı bu kadar desteklediğin için teşekkür ederim. En iyi komşum, anne olarak arkadaşım, ortopedi asistanı Nicole Carroll; ilk taslaklardan birini okuyup kırık bacağın sebep olduğu her şeyin lojistiğinde bana yardımcı olduğun için teşekkürler.

Her zamanki gibi bunu onlarsız yapamayacağım yazar arkadaşlarıma teşekkür ederim. Çünkü hepimizin bu süreci anlayan ve onu bizimle açığa çıkaracak ,kutlayacak ve bizimle yol alacak birilerine ihtiyacımız var. Özellikle Denise Williams, bunun şu ana kadar en sevdiğin kitap olduğunu söylediğin zamanı hep hatırlayacağım. Bir kitabı sevdiklerinde arkadaşlarına söyleyen okurlara teşekkür ederim, umarım hiç durmazsınız. Kitaplarımı paylaşmama ve tanıtmama yardım eden tüm #bookstagrammer, blogger ve yorumculara teşekkür ederim. Bu kısmın yazar olarak hayatta kalmam için ne denli önemli olduğunu tarif etmem mümkün değil. Umarım yazdığım kitaplar size kahkaha attırmaya, gözyaşı döktürmeye ve hepsinden önemlisi size neşe katmaya devam eder.

Allison Ashley'nin diğer kitapları için,
AuthorAllisonAshley.WordPress.com sitesini ziyaret edebilirsiniz.